POLIROM
Mihai Radu
Contaminare
EGO
proză

proză
EGO

Colecția „Ego. Proză“ este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

© 2019 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Eugene Grabkin/Shutterstock.com
Foto autor: din arhiva personală

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,
et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

RADU, MIHAI

Contaminare: roman / Mihai Radu. – Iași: Polirom, 2019

ISBN 978-973-46-7982-9

821.135.1

Printed in ROMANIA

Mihai Radu

Contaminare

roman

POLIROM
2019

1

„Chestia cu singurătatea“

A plouat în rafale de dimineață, umbrelele se înghesuiau spre gurile de metrou, taxiurile treceau hotărâte parcă să nu mai oprească nicăieri, niciodată, întunericul nopții rămăsese încăpățânat prin spatele blocurilor, pe alei, însă la prânz a ieșit soarele și vântul a adiat cald, ca o mică înșelătorie.

Trei manechine de plastic erau sprijinite de gardul de beton al unei case – dezbrăcate, de culoarea cafelei cu lapte, cu brațele flexate de parcă alte manechine le fugiseră din îmbrățișare, cu gâtul țeapăn și privirea fixă, aruncate de cine știe unde, scoase în stradă de un faliment sau de-o vânzare, acum, când cerul s-a lăsat din nou jos și un început de toamnă mârâie la trecători. E patru fără un sfert, a început să plouă, manechinele sunt acolo, la intersecția străzii Dumbrava cu General Lăstaru, sprijinite de un gard înalt de beton, în Cartierul Primăverii, așteptând obosite probabil mașina de gunoi, rușinate de întreaga poveste pe care trecătorii le-ar putea-o citi pe corpurile goale, inclusiv aceasta.

Pe-acolo a trecut și Anastasia Stoica, o fată subțire, blondă și despre care cei care o văd pentru prima oară își spun că e încă tânără. E îmbrăcată într-un tricou alb

cu imprimeu – trei blocuri înalte prin care trec câteva raze violete –, o geacă de blugi, pantaloni de catifea strânși pe picior și teniși.

Anastasia a ieșit din sediul BRD de pe strada Gheorghieni și s-a gândit că într-un oraș mare ploaia are un mod foarte sincer și direct de-a încurca lucrurile. Nu mai simte, totuși, dezgustul de acum o oră. Întunericul norilor negri, vântul rece care anunță dezastre și răscolește copacii, picăturile mari de apă ca niște obiecte stranii picate din cer și pielea rece sub geacă o fac să se simtă departe de tot și de toate. A străbătut bulevardul în fugă și abia în rondul de la Dorobanți a intrat sub copertina retractabilă, de pânză, a unui magazin de bijuterii. Alături, o doamnă care avea în lesă un cățel vorbea la telefon. Îi spunea cuiva să nu mănânce fără ea și-i povestea despre câine că s-a învățat foarte nesimțit, la trecerile de pietoni fiind nevoită să-l ia în brațe. Câinele, ceva mic și blănos, privea drept în față, scârbit.

Nervii și oboseala de dimineață i se par Anastasiei o rătăcire și-atât, nu ar protesta dacă ar trebui să ceară iertare celor din jur, numai că nimeni nu știa nimic, totul se consumase în ea însăși, într-o mutenie de la începuturile cinematografiei, mică implozie pierdută între zgomotele mașinilor și glasurile oamenilor. Fusese o dimineață în care n-ar fi vrut să iasă din casă, n-ar fi vrut să meargă la serviciu sau la bancă, dimineața unei zile lungi în care nu și-ar fi găsit starea, în care și-ar fi tot spus că e momentul să facă un duș, însă nu ar fi avut deloc energie pentru asta. Fusese una dintre acele dimineți când era convinsă că-i plac mai mult oamenii pe care nu-i cunoaște.

— Iza, îi spunea ea Izabelei, vrei să fim metafizice puțin?

— Oricând, cu drag, spunea Izabela.

— Pun aceste dimineți pe seama vieților pe care nu le-am trăit și nu le vom trăi, un fel de oboseală a ceea ce n-am ajuns să fim și să trăim.

— Fată, io sunt așa mereu și, spre deosebire de tine, mă mai trezesc și cu fața umflată, aici la ochi. Și nu mănânc sare, în morții ei de sare.

— Înseamnă că tu puteai să fii în multe, multe feluri, inclusiv foarte urâtă, cu ochii umflați.

A scăpat de ofițerul de credite al băncii, ploaia a urmat-o credincioasă separând oamenii prin atâtea ziduri umede. A asemănat momentul de-acum cu acela când a ieșit pe poarta Spitalului județean din Călărași, la două zile după ce fusese operată de apendicită. Avea 14 ani, căldura extrăgea din ea ca o seringă orice claritate, era ametită, epuizată și fericită – ce bine că există viață și în afara spitalelor, ce bine că Dumnezeu nu s-a gândit să facă lumea ca un mare spital de provincie. Atunci, la fel ca acum, după câțiva pași mirosea a ploaie, soarele s-a împrăștiat pe tot cerul, ca gălbenușul spart al unui ou, oamenii nu o priveau, nu știau nimic de bucuria și de operația ei, iar ea nu avea de ce să-și ceară iertare: era o fată de 14 ani și se gândea că să fii vizibil e la fel de grav ca a fi bolnav. A mers până în stația de maxi-taxi aproape de zidurile caselor, sprijinindu-se de garduri, oprindu-se din când în când pentru că-i tremurau picioarele. Un bărbat a întrebat-o dacă-i este rău, ea ar fi vrut să spună că da, doar pentru a nu-l dezamăgi, pentru că era tare bine să fii printre oameni care nu sunt așezați în paturi, însă doar a zâmbit, a ridicat mâna ușor spre el și a continuat să meargă. Ea, cea căreia îi crescuseră sânii și nu știa cum să-i ascundă și căreia îi era atât de rușine cu bețivul de taică-su, care nu venise nici acum, la externare, s-o ajute să ajungă acasă, ea, așadar, ar fi recunoscut

în fața lor, a tuturor, a comunei Jegălia, că i-a urât de pomană.

Ciudat sentiment avea când se surprindea astfel, asemănând situații de azi cu întâmplări din adolescență – impresia asta că tot vine de pe malul Dunării în București, unde tot ajunge și ajunge și venirea ei nu se mai termină. Construise și o glumă pe care și-o spunea sieși pentru că altcineva nici nu avea cum s-o înțeleagă: își imagina ce amuzant ar fi să vadă într-o zi pe ziduri în București, scris cu spray, „Anastasia vine!“, sub mai celebrul „Isus vine!“. O listă de așteptare cu cei care vin. Care tot vin.

Discuția cu maică-sa din primăvară, desfășurată sub patronajul sărbătorii de Paște, avusese toate accesoriile unei discuții serioase. Ca atunci când îi spusese despre menstruație, despre băieți și sexul protejat sau când o anunțase în poarta casei că taică-su a avut un accident, însă doctorii au speranțe. Maică-sa, doamna Cornelia, cum i se spunea în comună, s-a așezat cuminte la masa din bucătăria de vară și pentru început a tăcut, ridicând acest obstacol de liniște între ce spusese până atunci și ce avea să spună mai departe. Lucrurile trebuiau să fie clare.

Anastasia era plictisită. Nu dormise aproape deloc cu o noapte înainte din cauza unei migrene și-a unui vis tâmpit în care era fugărită printr-o clădire de birouri cu zeci de etaje de câțiva bărbați, care îi înfigeau pe corp, pe față, în cap capse de birou, din cele folosite pentru foi, folosindu-se de niște capsatoare mari, aurii, iar gândul că de Înviere urma să meargă la biserică și să stea în picioare mai bine de două ore, apoi la cimitir, purtată de valul de oameni care se legănau ușor pe șoseaua principală a comunei cu lumânările în mână, o obosea de pe acum și mai mult.

— Morții așteaptă și ei lumină, Anușca, îi rămăseseră întipărite în minte cuvintele bunicii, dar în imaginația ei de-atunci se păstrase doar o stranie sete de flăcări, de ceară încinsă, a celor dispăruți, orbecăind ca niște cârtițe în orașul de sub cimitir. Prea multă activitate pentru niște oameni care nu mai sunt, prea multe pofte, își spunea, prea mare preocuparea pentru stomacuri.

O durea însă că, după moartea tatălui, maică-sa își începea discuțiile mai serioase printr-un rugător „Să nu te superi, Anastasia, dar…". Totul i se părea greșit în construcția asta, de la acel „să nu te superi", care evident că o supăra, până la conjuncția adversativă „dar" prin care femeia asta de 60 de ani nu făcea altceva decât să-și asume întreaga porcărie a celor ce aveau să se întâmple, indiferent de riscuri, și, moț, „Anastasia", pogorât direct din certificatul de naștere, pronunțat limpede și egal, ca într-o piesă clasică rusească jucată undeva în provincie. Până cu câteva secunde înainte fusese Ana și Anușca, acum se desfășura pe masa din bucătărie acoperită cu mușama această hartă imensă a câmpului de luptă: Anastasia.

Cu trei-patru ani în urmă, când trăia taică-su, Cornel, discuțiile din jurul sărbătorilor găseau un drum destul de scurt spre scandal sau spre lungi după-amiezi în care Anastasia stătea în camera ei, uitându-se la televizor sau citind, așteptând înciudată să plece la București. Iar pe drum oprea invariabil la benzinăria de la Drajna, își cumpăra o cafea cu lapte și plângea.

Asta se întâmpla însă rar, atunci când Anastasia ajungea de sărbători la Jegălia sau de ziua vreunuia dintre ei. În rest, certurile se desfășurau la telefon, cu Anastasia plimbându-se în prealabil minute bune prin curtea televiziunii, jurându-și că nu se va enerva, că va fi calmă și că, dacă discuția va ajunge în zone periculoase, pur și simplu va închide telefonul. Mai făcuse asta, apoi îl oprea de tot și

suna câteva ore mai târziu, când spunea că rămăsese fără baterie. Dar de obicei nu închidea telefonul, discuțiile debutau ca o ciudată împerechere de confesiune, rugăminte și interogatoriu, pentru ca în câteva minute Anastasia să se surprindă ținând piept sufocării materne, mamei care îi spunea că doar la ei în casă, din tot satul, sărbătorile nu sunt sărbători.

De ce nu vine măcar două zile, de ce alege să stea cu prietenii, peste tot vin acasă copii. Copii care au copii, nu ca ea, iar verișoara Catinca e cu un băiat care lucrează la Urgență la Constanța, doctor, o duce pe mă-sa la controale.

Aceeași tăcere se lăsa ca un praf deasupra Anastasiei, ca peste un obiect, iar în partea cealaltă maică-sa plângea și îi zicea că ea nu are nici o bucurie din partea ei, și taică-su, bineînțeles, Anastasia cunoștea capitolul acestei dureri.

— Tu poate nu îți dai seama, Ana, dar…

— Știu, tata suferă, dar ține în el, nu?

— Râzi, râzi, o să vezi cum o să fie când…

Anastasia o întrerupea din nou:

— „…când a) nu veți mai fi voi, când b) o să am și eu copii“. Asta ai vrut să spui, nu?

— Ce e atât de rău că vrem un nepot? Niciodată nu ne povestești nimic, ce faci tu acolo, cu cine te vezi, pe unde umbli…

Un nepot deci, acel „un“ arăta bunăvoința lor, răbdarea moderată și decența pretențiilor. Avea două verișoare, ambele făcuseră deja câte doi băieți fiecare, iar maică-sa le spunea mereu mândră, ambițioasă, în numele ei:

— Ana mea o să facă fată, o să vedeți voi!

Numai că anii treceau și Ana ei le disprețuia pe cele două verișoare – Catinca și Lorena – care-și purtau băieții cu bucle, ca să fie prinți sau îngerași, iar la nunți ori alte

evenimente îi îmbrăcau în costume cum au adulții, astfel încât păreau niște păpuși înspăimântătoare care prinseseră viață.

În adolescență, disprețuise la ai ei calculul meschin al banilor și al borcanelor de conserve din beci, munca prin curte, piesele Daciei pe care taică-su le tot ștergea și le tot ștergea ca pe niște bibelouri prețioase, mirosul de benzină din mașină când plecau cu noaptea în cap în concediu la mare și când recapitulau ce puseseră în bagaje, toate avertismentele pe care trebuia să le asculte din partea maică-sii legate de faptul că totul, dar totul trebuie pregătit în amănunt, calculat, măsurat, iar lumea nu era altceva decât acea congruență de fapte și oameni din calea cărora trebuie în primul rând să te ferești.

Doamna Cornelia și-a dat seama însă că Ana ei nu avea de gând să facă nici o fată și nici nimic, lucru care pe Anastasia a bucurat-o, pentru că Anastasia avea intoleranță atât la lactoză, cât și la avertismentele pe care le primea din partea maică-sii, fie că era vorba de anii care trec, de casa pe care nu o are sau de pensia care nu avea să-i vină. Anastasia împlinise 27 de ani și nu dădea nici un semn că s-ar gândi la căsătorie, Anastasia împlinise 28, apoi 29 și 30 de ani, și atunci doamna Cornelia a înțeles că nefericirea intrase pe strada Lalelelor și ținea în mână un bilețel cu numărul 24, numărul casei cu patru camere, două mai vechi și două construite recent, „pentru când o să vină și Anastasia cu soțul, cu copilul".

— La toți e curtea plină de nepoți! îi spunea Anastasiei.

— Mai ia și tu de la ei. De la ăștia la care dau pe-afară curțile de copii, ce scapă în stradă, hop, ai luat tu. Piua, e nepotul meu! îi răspundea Anstasia.

Doamna Cornelia știa să sufere, știa să-și pregătească suferința și s-o consume așa cum o învățase pe Anastasia când era mică să ruleze tubul de pastă de dinți, astfel

încât să nu se piardă nici un strop. Deși de câteva ori Anastasia îi descrisese cum își vede ea viața, iar maică-sa o asculta atentă și spunea că o înțelege, ba chiar rămânea spre finalul conversației cu un ușor balans al capului, aprobator. Pentru ca apoi, nu peste mult timp, să se scufunde în tăcere sau să plângă din te miri ce – ușa podului uitată deschisă, vor intra pisici străine, șoareci, gândaci, o sticlă sau un borcan sparte în beci din neatenție, cineva care intra cu papucii murdari în casă, toate declanșau o întristare furioasă care se vărsa în cele din urmă într-o mare de nefericire. Nimic, nimic nu mergea bine și nu mai avea sens, și o dureau și genunchii, uneori umerii, își dorea să fie bolnavă, mai bolnavă decât e și să o sfârșească odată cu toate. Iar când zicea „toate", părea că cel puțin județul Ialomița a fost făcut ca s-o agreseze pe ea. Anastasia o suna atunci, pusă de taică-su, și încerca să-i explice că singura nefericire adevărată ar trebui să fie moartea sau bolile preliminare, lucru care o enerva pe maică-sa și mai mult. Erau însă și altfel de discuții, când Anastasia îi spunea cât de mult o rănise când povestise celor din familie, pe când ea avea 16 ani, că și-a pierdut virginitatea cu Dani, băiatul ăla blond de 19 ani care când și când cumpăra antichități de prin sat și pe care verii ei au vrut să-l bată atunci. Maică-sa își cerea iertare, Anastasia insista pe propria umilință, în urechi îi reveneau vocile lor de-atunci, când întreaga familie se adunase plină de înțelepciune parcă în jurul himenului ei rupt și toți mimau importanța momentului și răspunderea care le apăsa pe umeri. Toate acestea nu schimbau însă cu mult energiile din preajma sărbătorilor.

— M-am întâlnit cu vară-ta, a venit pe la noi cu ăia mici. I-auzi ce m-a întrebat, când faci și tu unul de-ăsta mic?

— Niciodată, nu i-ai zis?

— Cum să-i zic, mamă, așa ceva, când toți așteaptă?

— De la mine? Așteaptă *toți* să fac eu un copil?

— Da, mamă, da, cum să nu?

— Dumnezeule, zi-le să intre în case, să stea liniștiți, că nu se întâmplă. Hai, iar vorbim vorbe?

— Dar eu, mamă, eu, pune-te în locul meu, când îi văd pe toți, eu ce să le spun?

— Că sunt lesbiană. Că îți pare rău că nu ai făcut și alți copii. Că am murit. Că sunt curvă, orice, mă doare-n fund de toți ăia.

Singurul la care ținuse dintre rude fusese unchiul Dobrică, un bețivan vesel care îi sictirea pe toți și care spunea: „Dacă bei și nu te faci de râs, ai cheltuit banii de pomană". Când s-au săpat șanțuri în tot satul ca să se pună canalizare, Dobrică se întorcea acasă de la bufet prin șanțurile alea.

— Vin acasă cu metroul, nevastă! zicea. N-ai observat că de când au băgat metrou nu mai sunt julit deloc?

Nu avea unde să mai cadă, se sprijinea de malurile canalului. Nevastă-sa, mătușa Constanța, râdea și îl drăcuia. Dar când râdea, îi săltau burta și sânii într-un fel tare amuzant. Și cu cât râdeau ceilalți, cu atât râdea și ea mai tare, până când se înroșea la față și intra în casă pentru a se liniști.

Între timp, după ce a murit taică-su, nu a mai ajuns la discuții aprinse cu maică-sa, doamna Cornelia înlocuise întrebările cu scurte reprize de plâns care, pe lângă tradiționalele granițe de tăcere, făceau ca relația dintre ele să pară mai relaxată.

— Îmi amintesc că și bunica plângea, îi spunea Anastasia, și eu plâng. Mă opresc pe autostradă, la benzinărie, și plâng. E ceva cu noi, ne însemnăm teritoriul, așa comunicăm noi, avem darul ăsta al lacrimilor, a încheiat râzând.

— Cum, mamă, să te oprești să plângi, îți face rău! Asta îmi spui tu mie? Că nu stau destul cu grijă când te știu pe drum…

Anastasia începuse să-i povestească despre viața ei în București, dacă avea sau nu iubit și cum îi merge la muncă. Îi tot spunea de șefa ei, Raluca, iar uneori, în timp ce vorbeau la telefon, maică-sa întreba foarte relaxată: „Raluca ce mai face?“, lucru care, pentru Anastasia, era și comic, și înduioșător.

Doamna Cornelia se repliase pe o singură discuție serioasă: creditul la bancă, să își ia un apartament al ei, pentru că moare de ciudă când știe că dă atâția bani „unora“. Zicea „unora“ pe un ton care dădea de înțeles că avea mari dubii legate de faptul că ăia care îi luau chirie chiar erau proprietarii garsonierei.

În primăvară, înainte de discuția de Paște, se mai întâmplase un lucru care a precipitat evenimentele: în sfârșit, cei trei frați ai maică-sii, unchii Anastasiei, se puseseră de acord să vândă casa părintească și pământul din câmp, vreo zece hectare arabil și două de vie. Timp de cinci ani nu se atinseseră de ele pentru că unul dintre frați nu voia nici s-o vândă, dar nici să cumpere părțile de moștenire care le reveneau celorlalți.

— Partea mea vine douăzeci de mii de euro. Ia-ți casă, te roagă mama, ia-ți casă. Mai pui și tu, faci un împrumut și îți iei casă.

Anastasia nu a protestat și pe fața femeii s-a citit încredere. Fata și-a aprins o țigară în tăcere, s-a ridicat, a luat o bere la litru din frigider, a pus în pahare.

— Măcar du-te la o bancă și vezi ce-ți zice!

— Așa, ca la analize, să văd dacă sunt bine, a spus Anastasia. Anual, nu-i rău să treci pe la bancă, să vezi dacă ești o persoană sănătos creditabilă.

— Nu-ți cere nici o analiză, a spus maică-sa. Promiți?

— Promit, promit.

Au mers la Înviere, apoi de braț peste canalul de irigații, la cimitir, în noaptea atât de mare și de caldă care se întindea peste câmp și în care pluteau lumânări aprinse. Au plâns amândouă la mormântul lui Cornel.

— Cornele, își ia fata apartament, Cornele! a zis maică-sa la un moment dat, înfundat, printre lacrimi.

— Nu mai mângâia crucea, te rog! i-a cerut Anastasia.

Așa se întâmpla de fiecare dată. Femeia mângâia crucea ca și cum ar fi mângâiat creștetul soțului, iar Anastasia îi spunea să nu mai facă asta.

Până la urmă, s-a gândit Anastasia, de ce nu i-ar oferi maică-sii cadou un credit? Măcar atât putea să facă pentru ea.

Bărbatul de la bancă se uitase mult pe acte, pe copiile pe care Anastasia le pusese ordonat în foliile de plastic, ea îi urmărea în acest timp manșetele albe ale cămășii, devenite cumva esențiale în context. Omul ăsta care se uita peste cifrele vieții ei i se părea la fel de stânjenitor ca doctorul ginecolog. Nu s-ar fi mirat dacă i-ar fi zis, după examinarea contractelor de colaborare, că are *Chlamydia*.

S-ar potrivi de minune ca nevastă-sa să lucreze la o firmă de telefonie, „la birouri“, cum adaugă ei de fiecare dată, s-a gândit Anastasia privindu-l. Să plece amândoi la costum dimineața, parfumați, oamenii aceia care lasă în lift miros de viitor decent, de corporație, de trezit de dimineață, de corpuri grăbite alergând prin oglinzile din casă. Probabil au și un copil sau doi, pe care îi duc la grădiniță, cocoțați pe bancheta din spate în scaunele speciale, tronurile acelea ciudate.

Anastasia se sufoca singură uneori cu viața celorlalți, a simțit în asta o ușoară plăcere.

În încăpere se auzea doar zgomotul foilor pe care le manevra omul cu mânșete albe și, dincolo de ușă, se auzeau pași pe mochetă. Pereții atât de albi ai biroului erau curați și respingători și, dacă urmăreai atent, probabil că ai fi auzit ceva din viața discretă a aparatului de aer condiționat. E ceva cu liniștea asta de birou, a continuat Anastasia pentru sine, încremenirea obiectelor și clienții care tac emoționați în timp ce viitorul lor se rostogolește încoace și încolo ca o portocală căzută pe jos în hipermarket. Liniștea birocratică patrulând pe acest câmp al creditelor și dobânzii, pașii pe care îi aude mai departe la ușă. De ce să se plimbe cineva prin dreptul ușii cu o cadență egală? Dar probabil că e doar în capul ei. Exact când Anastasia traversa ametită acest câmp al creditării, domnul cu mânșete albe a ridicat privirea spre ea și a întrebat-o:

— Și cu două camere vreți, da?

— Da, cu două camere, la suma aceea.

— Am înțeles, a zis bărbatul.

— Orientativ, aproximativ cam asta e ce am găsit eu pe piață în zona aia.

— Am înțeles, am înțeles.

— Cunosc zona, îmi place, m-am obișnuit acolo, poate că reușesc să cumpăr chiar acel apartament, nu știu, a mai spus ea, dându-și seama că tocmai aruncase niște amănunte cu totul inutile pentru ofițerul de credite din fața ei.

Din când în când în biroul fără fereastră intra o doamnă între două vârste cu un fund mare și cu un zâmbet plăcut și învins care arăta că nu-i rămăsese altă cale decât să fie un om bun. Aducea foi, lua foi, inutilitate despre care ai fi putut spune că se potrivește atât de bine cuiva care este tolerat. Îi șoptea ceva bărbatului la ureche, iar el, invariabil, dădea aprobator din cap, mecanic.

Anastasia a rezonat cu ea, ar fi vrut să-i spună: Stai, nu pleca, rămâi să vezi ce mare prostie fac, ce mare prostie sunt casele și ratele, chiar nu vreau să fiu singură cu acest om. Apoi ar fi rugat-o să-i spună că și ea locuiește singură cu chirie, că are mâțe, obiceiuri stranii și iubiri pierdute, că în unele momente îi urăște pe toți ceilalți oameni și că apoi, peste câteva clipe doar, regretă asta nespus.

Bărbatul a continuat să se uite pe acte, i-a mai pus câteva întrebări și la final a dat din cap aprobator, cum făcea când vorbea femeia cumsecade cu el.

Nu avea oare asta legătură cu faptul că aici, la acest bărbat, la această bancă, fusese trimisă de șefa sa, Raluca Meleicu? Anastasia descoperise în cei opt ani de muncă o cale scurtă și ascunsă prin care să o binedispună pe șefa sa: o ruga să-i împrumute niște bani. Raluca îi spunea s-o urmeze în birou și acolo, fără multe vorbe, îi înmâna suma de care avea nevoie.

— Oricând, oricând, Ana! spunea Raluca împlinită.

Uneori, Anastasia îi mai cerea și câte un serviciu: dacă știe vreun doctor la Spitalul de Urologie de pe Panduri, dacă „are“ pe cineva la vreo bancă, dacă poate apela și ea la Butunaru pentru ITP sau mers la service cu mașina, omul bun la toate al redacției și mereu la dispoziția Ralucăi. Atunci când își va cumpăra apartamentul, dacă și-l va cumpăra, va trebui să se împrumute și de la Raluca? Bineînțeles, și-a răspuns Anastasia. Pentru Raluca ar fi fost o trădare prea mare să lipsească din marea formulă a îndatorării sale, să nu fie acolo când Anastasia va păși spre altar în ziua cea mare a creditării, la brațul unei puternice bănci comerciale. Dar această minciună o făcea pe Anastasia să se simtă bine, cel mai simplu limbaj pe care comoditatea și superioritatea Ralucăi îl ofereau din toată inima celor din jur. Anastasia știa că Raluca e mult

prea inteligentă ca să nu înțeleagă butaforia relațiilor de subordonare pe care le stabilea și pe care le valida. Ea, ca șefă, ca mentor, îi indicase căile, îi îndrumase pașii – să se lase supusă, condusă și să se revolte atât cât se cuvine și în momente oarecum prestabilite.

— Vreau să lucrezi mai mult, și mai mult. O să vezi, într-un an, doi, cât de simplu îți va părea totul, i-a spus Raluca după angajare. Stătea în fața Anastasiei pe holul îngust care duce de la biroul ei în regia de emisie. Anastasia era încă dezorientată atunci, își spunea: este una dintre acele femei palide sub fondul ăsta de ten și sub stratul gros al succesului, probabil că face voluntariat cum fac altele fitness, să-și tonifice mușchiul stimei de sine, dar în jurul ei plutește un aer definitiv al bolii. Se înșelase cum nu se poate mai mult. În acele luni, Raluca era prezentă zilnic în televiziune, renegocia contractul cu stația pentru următorii patru ani, muncea enorm, nu avea nici pe departe aerul frivol, acru și atât de degajat de mai târziu. Anastasia și-o amintește cu fața mereu mirată, ascultând cu atenție ce i se spune, postură pe care o asemăna cu cea pe care o au în pozele de tinerețe bunicii, îmbrăcați frumos, cu spatele drept și privirea înainte, de-o comică inexpresivitate, parcă așteptând să fie loviți de ceva impunător.

Disprețuia la ea spoiala de lecturi și relevanța pe care și-o construia pe Facebook, citatele din cărți pe care le posta, pozele din librării, mai nou cărțile despre „înțelegerea“ Rusiei și a jocurilor ei cu SUA, cu UE, în proximitatea Mării Negre și a României, cu accentul pus de fiecare dată pe titlurile din care-și sugea ideile. Anastasia avea două adrese de Facebook cu nume inventate de pe care îi comenta răutăcios postările atunci când simțea nevoia să o pună la punct, fie doar și pentru faptul că era antipatică în felul în care își savura reușita zilei sau, pe

de-a-ntregul, reușita vieții. Și Anastasia o făcea cât putea de nedrept, până în punctul în care simțea vinovăție.

În același timp, povestindu-i Izabelei mecanismul de putere, labilitate și micime morală pe care-l alimenta, Anastasia spunea că nu simte niciodată vreo vină.

— M-am gândit mult, știi? Lumea mi se pare atât de rău, de infinit de rău ordonată, încât să duci morala dincolo de câteva linii mari, groase, majore, chiar nu are sens, e o formă de satisfacere în alt fel și nimic mai mult. Adică minciuna mi se pare, în cazul meu, cea mai ieftină cale pentru toți, cea care îmi poluează viața cel mai puțin și este cu totul inofensivă pentru ceilalți. Dar mă crezi că o iubesc pe Raluca? Așa cum e relația noastră, țin mult la ea.

După ce a plecat de la bancă nu s-a mai dus la televiziune. A sunat-o pe Geli, producătoarea emisiunii, și i-a spus că toată „treaba“ se prelungește, că mai are de alergat prin oraș. Niciodată Geli nu întreba care e „treaba“ sau de ce s-a prelungit. Din partea cealaltă, Geli i-a zis că Raluca nu ajunsese nici ea până atunci și probabil nici n-o să mai ajungă.

În câteva minute ploaia s-a oprit, din asfalt se ridica un aer înecăcios. S-a așezat pe terasa pub-ului „Paris Lights“ din Dorobanți, a comandat o Stella, și-a aprins o țigară și a privit peste drum, la mașinile scumpe parcate în fața pieței. Razele puternice ale soarelui au uscat asfaltul în câteva minute, îi băteau peste umbrelă la picioare, mici nări fierbinți răscolind praful adunat la intrarea în bar. Un chelner cu vestuță neagră și cămașă albă i-a amintit Anastasiei de manșetele copleșitorului angajat al băncii de mai devreme. Câtă liniște poate să transmită, totuși, o gușă ușor răsfrântă peste gulerul cămășii strânse la gât în cravată. Avea mâini albe, de copil, și o verighetă încarnată pe deget. Omul acesta știe cum stă treaba cu viața din zilele

noastre, îl voi ruga să mă inițieze, îl voi ruga să mă ia de mână cu mâna lui de copil și să mă conducă spre câmpiile verzi ale creditării, și-a spus Anastasia.

— Nu puteți să faceți credit pe 30 de ani. Aveți 33, înțelegeți ce vreau să spun?

— Da, a zis Anastasia, deși înțelesese altceva, mult mai grav.

Mai exact spus: „chestia" cu singurătatea. Așa s-a exprimat odată Izabela, cu trei ani în urmă, la propria zi de naștere. Se despărțise de un tip, nu avea chef de nimic, nu avea bani și spunea că viața ei e ca un borcan de zacuscă trimis de maică-sa: de neconsumat, dar după ce iei o gură, mănânci și tot mănânci, până pui borcanul gol în chiuvetă, scârbită, îngrețoșată. Și-atunci, de ziua ei, la terasa „Bonjour" din Drumul Taberei, înconjurate de câinii mari și băloși ai celor din cartier, după o lungă tăcere cu berile în față, Izabela a zis de nicăieri:

— Mda, și chestia asta cu singurătatea.

Au râs minute bune și așa a rămas: „chestia" cu singurătatea. Uneori puneau ghilimele din degete, aerian, ceea ce li se părea și mai amuzant. „Chestia" invadase în timp toate zonele conversațiilor lor: „chestia" cu berea, „chestia" cu sexul, „chestia" cu salata de ton sau „chestia" cu vacanța.

Tot o „chestie" cu singurătatea avea să se întâmple și acum. A plecat de pe terasa „Paris Lights" și s-a întâlnit cu Izabela, cu iubitul ei și cu o altă amică în „Fițuika", un bar pe Eminescu. A băut două beri, două shot-uri de Jäger și apoi i-a dat mesaj unui tip, Bogdan, pe care îl cunoscuse cu două săptămâni în urmă la un concert *Aimée in Bruges* în „Contor": „Aterizezi prin «Fițuika»?". Iar el a aterizat puțin după miezul nopții. În capul pistei, beată, zâmbitoare și cu un joint în mână, se afla Anastasia. Îi plăcea de el, era înalt și subțire, cu două zile în urmă

făcuseră sex. Acum s-au sărutat pe holul lung și întunecat care ducea spre toalete și după încă două shot-uri de Jäger au stabilit să plece, doar că, în taxi, tipul i-a spus că a doua zi de dimineață, la ora nouă, vin părinții și sora lui pe la el. Tonul celor spuse i-a sunat Anastasiei tare nesuferit și mai ales accentul pus pe „de dimineață".

— Știi ce, hai că ne futem cu altă ocazie, când nu vine mă-ta pe la tine, i-a zis Anastasia cu tonul ironic complezent al celei mai obraznice stewardese. L-a rugat să coboare din taxi, că ea merge direct acasă.

— Am zis doar așa. Hai să mergem la tine dacă asta vrei, a zis el, agățându-se cu disperare de o posibilă neînțelegere.

— Dă-te jos! Las-o așa.

Din față, taximetristul îi privea în oglinda retrovizoare, o pereche de ochi decupați, parcă la fel de universală și ea ca singurătatea sau creditarea. Adevărul este că, din momentul în care îi intrase în cap să-și ia apartament, singurătatea și creditarea îi păreau legate de cea mai limpede formulă matematică posibilă. Nu putea să conceapă că va da cei 35 de mii de euro pe care îi strânsese în opt ani de muncă. Acei 35 de mii de euro erau ca un animal de companie pentru ea, nu puteau să moară așa, aruncați în hăul unei bănci care nu-i cunoștea. Izabela râdea de ea când o auzea vorbind de banii ăia atât de serios.

— O să mă vezi că ajung o babă de-aia nebună, care mângâie un teanc de bani în loc să mângâie o pisică oarbă, spunea Anastasia, și simțea dincolo de ironie un fior care nu-i plăcea.

Anastasia a ajuns acasă, și-a mai desfăcut o bere, deși îi venea să vomite, și s-a gândit la boul ăla și la părinții care vin pe la el. Putea să fie o minciună, ca să nu rămână peste noapte, ceea ce oricum nu avea de gând, dar putea

să fie și ziua unuia dintre părinți, o ieșire în oraș la restaurant, o pizza, câteva beri și întrebări despre locuri de muncă, viață în București, șefi nebuni și mers la sală. S-a gândit apoi la Izabela și la iubitul ei Luci, universitar, care cere acuratețe teoretică revoltei și care aproape că îți interzice să fii indignat, dacă nu îți poți argumenta poziția pe coordonate teoretice limpezi. Fie că e vorba de colonialism, de neoliberalism, de Big Pharma, redistribuție și acces la resurse, da, fii indignat, însă doar cu aviz teoretic și exactitate conceptuală. De fiecare dată când Anastasia îl aude vorbind arogant și plin de sine, îi privește părul rar și mereu îngrășat și își pune în colțul gurii un zâmbet disprețuitor. Se vor căsători vara viitoare, o hippioțeală undeva la munte, și Anastasia e convinsă că va plânge de fericire și va simți un gol în capul pieptului, deși va ști că totul e ca dracu', de la căsătorie până la intransigența discursului feminist al Izabelei, uneori aproape înspăimântător, atât de articulat, cu o sintaxă atât de puternică, atât de explozivă, încât acestui discurs îi va fi imposibil să moară vreodată atingându-și obiectivul: pacea, egalitatea, echitatea. Nu ar trebui să aibă în el germenii dispariției, anularea opozițiilor? Și de ce naiba sunt atât de milimetrici în judecățile lor? Ca toată bula de pe Facebook în care se află: o bulă intransigentă, cu judecători și procurori nemiloși. În astfel de momente, Anastasia se gândea că nu ar avea nici o șansă la Judecata de Apoi dacă-i pică în complet „prietenii" de pe Facebook și se simțea departe de Izabela, ceea ce o rănea, iar pentru această depărtare se acuza pe sine, nu pe Iza. Și despre asta era „chestia" cu singurătatea – o singurătate care, asemeni lui Isus și asemeni Anastasiei, tot venea și venea. Însă avea nevoie să se întâlnească cu ei, chiar dacă rămânea de multe ori la masă privind absentă, ca atunci când stătea pe veceu

și citea mecanic ce scria pe bidoanele, cutiile și recipientele din baie.

S-a așezat la fereastra de la bucătărie cu berea în față, trei câini treceau preocupați prin mijlocul parcării, undeva în blocul de vizavi era o fereastră luminată. S-a gândit că de acolo o privește cineva, alți doi ochi decupați, altă singurătate, altă creditare și altceva atât de universal încât nu aparține de fapt nimănui. Ceea ce e la fel de sufocant ca o bere caldă. Mda, „chestia" cu sufocarea.

Ar fi vrut să facă o baie, dar și-a amintit că apa caldă nu are destulă presiune și o să aștepte o veșnicie până se umple cada. De două săptămâni își tot spune să treacă pe la administrator, care are numărul de telefon al unuia care se ocupă cu reparatul prin bloc. Îi e frig, face un duș fierbinte și se bagă în pat, cu laptopul în poală, simte ochii fierbinți în cap. Se uită ametită la un episod din *Fargo* pe care nu apucase să-l vadă până la sfârșit, apoi verifică e-mailul. Într-unul din mesaje era anunțată, în limba engleză, cu deosebită amărăciune, că a murit Nea Petrică. A zâmbit, ca și cum s-ar fi așteptat la una ca asta, nu neapărat din partea lui Nea Petrică, cât din partea acestei zile care ținea cu tot dinadinsul să aibă ultima replică. S-a ridicat din pat, a aprins lumina în cameră și a privit tabloul cu Nea Petrică de deasupra patului. A simțit brusc că nu s-a spălat bine pe dinți, că are pe limbă un gust amărui și prea multă salivă în gură. A mers repede la baie, a vomitat și în timp ce vomita se gândea, inevitabil, la Marius.

A apucat-o o groaznică durere de cap. Durerea de cap face bine câteodată, cum este cazul acum, s-a gândit ea, o preocupare atât de imediată și de concretă încât te scuză de altele. A luat un antinevralgic, și-a amintit, ca de fiecare dată, vorbele mamei – să nu-l iei pe stomacul gol – și a stat secunde bune cu telefonul în mână, nehotărâtă.

Pe WhatsApp putea să-i scrie oricând sau pe Messenger-ul de la Facebook. Nu a făcut-o, a mers la bucătărie cu gândul să-și facă o cafea fără cofeină și să mai fumeze o țigară. Simțea că are nevoie de puțin timp. Afară ploua în continuare, puținii oameni mergeau grăbiți și cu privirile în pământ – i s-a părut că e atâta inutilitate în felul în care își protejau sub paltoane și geci corpurile ca pe niște focuri prețioase. Și-a amintit cuvintele proprietarului apartamentului, care îi spusese foarte serios atunci când se mutase aici, parcă încredințându-i un secret: „Metroul constituie un avantaj".

S-a băgat în pat, a adormit imediat, cu strania impresie că ziua de 14 octombrie 2017 învinsese, nu încăpea îndoială.

2

Not Found 404

— După toate câte au fost între noi, McDonald's, îmi trimiți un pliant și atât? Poate pentru tine a fost o aventură de-o noapte, dar pentru mine a fost o adevărată relație de multe, multe nopți. Poate pentru tine am fost un client și atât.

Din cutia poștală ieșea pe jumătate un pliant de la McDonald's pe care se vedeau câteva chiftele și un scurt îndemn la petrecere românească.

Ar fi nevoie de un motto scris pe cutia mea poștală plină de oferte la mâncare, și-a zis Rareș: „Planetele sunt niște chiftele, iar universul e un colon iritat". Viața e o digestie, viața e un tranzit, e nefiresc de potrivit că cel mai mare cimitir din Havana se numește Colón. Ce tranzit intestinal mai bun decât viața? Și ce excreție, domnule!

De când fuseseră schimbate, cutiile poștale semănau toate cu niște mici cavouri. Erau vopsite în gri și patru găuri în tabla aia te trimiteau cu gândul la o cruce. Plus că niciodată în holul blocului lumina becurilor nu avusese mare putere, așa că în tot parterul pluteau incertitudinea lumii de apoi și atmosfera vag eliberatoare a priveghiurilor. Ceilalți ar trebui să aibă și ei mottourile lor, și-a zis Rareș privind micul cartier de cavouri de pe perete – să primești

chestii moarte într-un cavou mic nu e tocmai rău, deși nu prea își dădea seama ce ar putea să însemne asta.

Alături se afla panoul electric acoperit cu o ușă de tablă schimbată și ea de curând. Părea că de dincolo electricitatea aștepta în bâzâiala ei neobosită răspunsul oamenilor, replica celor vii. Se gândea că mottoul său era atât naiv, cât și ironic, ceea ce cuprindea cumva perioada din viață la care făcea trimitere.

Între el și McDonald's chiar nu era cazul unor pliante vag amuzante și impersonale, ci ar fi trebuit luate în calcul adevărate scrisori de dragoste. De câteva ori pe săptămână pleca noaptea de acasă și mânca la McDonald's lângă Billa, vizavi de Parcul Moghioroș – el, gustul care se răspândea în tot corpul și alți oameni ai nopții risipiți în parterul încăpător al restaurantului, în timp ce afară, din când în când, un el și o ea în mașină opreau la McDrive și Rareș se întreba cum o fi viața lor. Totul i se părea interminabil atunci, și întunericul, și viața, își spunea că așa ar trebui să fie lumea: un McDonald's în noapte. Oameni singuri și grași turându-și metabolismele la maximum, fixând privirea într-un punct, pierzându-se cu totul. Omul poate evada din sine prin privire, scurgându-se cu totul dincolo prin propriii ochi. Apoi digestia, lungă, somnolentă, și visele neliniștite pe ai căror pereți reci se scurgeau siropul de porumb bogat în fructoză, cel mai ieftin îndulcitor, grăsimile trans, caseina și, de ce nu, acizii stomacali. Să comande, să tot comande de la fetele în uniformă, aceste eleve nord-coreene cărora le sunt tolerate când și când plictisul și țigara în spatele restaurantului, în locul special amenajat. A visat odată batalioane de angajate de la Mac mărșăluind prin fața lui așa cum mărșăluiesc soldații ruși prin fața lui Putin de Ziua Victoriei. Îl enerva șeful fetelor, da, de cele mai multe ori un el, față rozalie, băiatul cu casca în ureche care dă ordine în

stânga și-n dreapta și care-și modulează vocea într-un ton mieros atunci când vorbește cu clienții. Să mănânce așadar și să îi privească pe furiș pe ceilalți înfometați ai nopții, de obicei tineri zgomotoși, rar câte o fată singură, uneori un cerșetor trecut cu vederea. Era fericit când își preda corpul mâncării, gustului, salivei, ca ofrandă consumului, el însuși devenea o chiftea în lumea care nu se mai oprea din tocat, din tocat, din tocat. Sfera era perfecțiunea, corect, și ea își împlinea menirea concretă, substanțială, în forma chiftelei și a bolului alimentar.

Un om care a mâncat e un om vulnerabil, își spunea el în timp ce mergea spre casă după trei Big Mac, două porții de cartofi prăjiți și un litru de Coca-Cola. Se târa, ar fi vrut de multe ori să se întindă acolo, pe trotuar, sub cerul nopții, posedat de digestie.

Da, în opinia lui Rareș, în caz că se întreabă cineva, e nevoie să fii singur în actul mâncării. Atunci când ești pasionat, bineînțeles. Nu înțelegea mâncarea în grup. La film, la mall, e cu totul altceva. Acolo stătea cu porția mare de *nachos* în brațe, cu o Coca-Cola mare alături și se gândea că e mare șmecherie invenția asta a lumii mai noi: să-ți bage plăcere pe toate găurile. Pe ochi, pe gură, pe nări, iar viitorul cine știe ce pregătește – să te uiți la film, să mănânci, să bei și cineva să-ți stimuleze ușor prostata. Nu, să ți-o sugă ar fi prea mult, nu te-ai mai putea concentra la film. Dar la Mac era altceva, acolo trebuie să fii doar în doi: tu și corpul tău. Mai mereu îi venea să închidă ochii, parcă simțea gustul mai bine. Chiar nu mai înțelegea dacă el mănâncă un Big Mac sau Big Mac-ul îl mănâncă pe el.

Nimic deplasat, după părerea lui, să se construiască și biserici McDonald's. Considera că nu era nici o deosebire între sihaștrii care posteau și nu mâncau cu zilele și el, care mânca mult, cu zilele și cu nopțile. Același mecanism

al suspendării de sine intra în acțiune și într-un caz, și în altul, aceeași uitare de sine și aceeași privire în gol, aceeași carne cutremurată căreia i se cerea mortificarea sau dispariția. Diferență făceau, poate, Dicarbocalmul de dimineață, Digenzymul, arsurile stomacale, picioarele și mâinile umflate de la atâta monoglutamat și sare, ochii care deveneau din ce în ce mai mici, două orificii ca două răni care nu se mai vindecau.

Scoate pliantul de la McDonald's din căsuța poștală, îl rupe, îl aruncă în cutia de carton de pe holul blocului, pasiunea doamnei Gutău, să nu aruncăm pe jos, ca animalele, a spus odată.

A pierdut acele nopți, a pierdut greața de atunci, a pierdut frica și fericirea de a fi imens și invizibil. Fluturi în stomac, nu alta, striviți însă de multe meniuri Big Mac care cădeau peste ei ca asteroizii.

Găsește și acum pe e-mail multe mesaje din vremea în care se lupta cu grăsimea, de când obosise să aranjeze părți din viața sa într-o ordine care să semene cu ordinea din viețile altora, ale oamenilor în general. Niciodată nu s-a simțit mai liber ca atunci când a renunțat.

Când și când aruncă un ochi pe mesajele primite și simte un fior. Spre exemplu, mesajele al căror titlu era „Grăsimea zboară în 12 zile…". Nu le raporta niciodată, nu le arunca în Bulk. „Grăsimea zboară…", de câte ori nu își imaginase Rareș păsări gălbui, de grăsime, cu ochi de ceață și fum de eșapament, zburând lenește printre blocuri, intrând unele în altele, contopindu-se în păsări de grăsime mai mari. Stătea la fereastră cu cafeaua în mână și le urmărea. În interior, dacă dădea click, mesajul avea câteva mici variațiuni: câteodată era dată ca exemplu o tipă foarte grasă care în trei săptămâni, urmând cura

respectivă, a câștigat un concurs de aerobic sau de frumusețe, altă dată găsea acolo poza unei femei foarte grase care spunea că așa arăta când era în pragul sinuciderii. Sub poză erau cuvintele femeii: „Am slăbit 39 de kilograme în 4 luni. Citește mai departe". Însă Rareș nu citea mai departe, doar ștergea mesajul.

Alt mesaj din familia „Grăsimea zboară…" era cu pastile sau substanțe care „ardeau" grăsimile – iată acum păsările de grăsime de mai devreme aprinzându-se în zbor ca niște candele. O noapte liniștită, un cartier comunist de la marginea Bucureștiului, la ferestrele blocurilor copii cu bețe de chibrituri lungi aprinse ating ușor burțile păsărilor și ochii de ceață și fum se măresc disperați, trupurile ard, la fel de lent ca zborul lor, și un miros înecăcios se așază peste întregul oraș.

Bineînțeles că nu credea absolut nimic din ce vedea și citea în acele mesaje, dar își dorea foarte mult ca acea lume a minciunii să fie adevărată. Avea o mare întrebare, zicea el, legat de asta: dacă am face o lume din toate minciunile spuse vreodată, oare ar fi mai bună decât asta în care ne chinuim să le eradicăm? Tindea să creadă că da. De ce nu ar fi așa?

„Marianna" îi trimitea mereu mesaje cu subiectul „Taur în pat", ceea i s-a părut amuzant în sine. În corpul e-mailului scria cu litere roșii: „Mărește potența cu 7,5 centimetri fără a ieși de acasă. Metodă sigură". Mai jos, cu litere mai mici, scria asta: „Potența masivă este un simbol al masculinității". Rareș nu se putea desprinde de imaginea taurului întins în pat, care se uită la televizor printre copitele picioarelor din spate. Leneș, obosit, așteptând să adoarmă, scârbit de programul de muncă de a doua zi. Chiar, și-a zis Rareș, cum ar fi să existe pastile pentru asta? „Ești un taur la muncă, îți crește productivitatea cu 30 de centimetri în 10 zile!"

Pe lângă multe Cristine și Marianne care îi scriau foarte amical, exista și „Sfatul medicului“, iar acesta trimitea mesaje ceva mai sumbre, de genul: „Cum să previi simplu un atac de cord printr-o metodă tradițională“.

În perioada ipohondriei, atacul de cord îl îngrozea. I se părea murdar și fierbinte, senzorial, își închipuia că inima se transformă brusc într-o pungă plină de sânge care i se sparge în piept și, ca orice ipohondru, se gândea că moartea este ceva pe care omul îl simte cu fiecare celulă a corpului său.

Se pedepsea noaptea stând singur pe întuneric în cameră, desfășurând în față scenariul diferitelor boli, încercând să se privească din afară în decursul unor atacuri de inimă sau accidente vasculare. Oare cât de disperat ar fi fost în acele clipe ale morții? se întreba. S-ar târî oare spre telefon gândindu-se la o cale de salvare ori și-ar spune că moare și ar urmări cum se întâmplă asta, savurând ceva din unicitatea momentului? Căzut pe jos, ar încerca să caute cu nasul curenți de aer mai reci care să-l ajute să respire? Oare ce și-ar aminti din viață, ce i-ar trece prin minte? Trece oare ceva? Cu siguranță, Tiberiu ar fi acolo.

Împărțea cancerele în cancere murdare și cancere curate, îl înspăimânta eventualitatea unei boli care l-ar fi ținut paralizat cu anii, atrofiindu-i mușchii, și care i-ar fi lipit pe față acel zâmbet dureros pe care îl au oamenii ce au devenit o anexă a suferinței. Îl sufoca gândul acelor boli care-ți afectează vasele de sânge, un diabet nenorocit, cum începuse să aibă, sau morțile care survin în urma căzăturilor în baie, să rămână paralizat, cu nervii zdrobiți între vertebrele rupte, cu obrazul pe gresia rece, cu pupilele vii, ca două animale neajutorate. Ar fi agonizat o vreme jos pe gresie, ar fi sângerat, ar fi auzit voci și pași prin bloc, s-ar fi gândit la moartea care-l împinge afară

din corp, cum împingi pe cineva din pat. Și în cele din urmă ar fi murit, ca un aparat rămas fără baterii. Ca *rover*-ul „Opportunity“, a cărui poveste îl impresionase. „Opportunity“ a fost trimis de oameni pe Marte cu o viață de 90 de zile și panouri solare care l-ar mai fi hrănit apoi câteva luni chiar. „Opportunity“ a trăit însă 15 ani, vreme în care a trimis și a tot trimis informații pe Pământ. Până într-o zi, când „Opportunity“ a transmis: „Am bateria pe terminate și se lasă întunericul“. O furtună de nisip l-a făcut să nu se mai trezească niciodată, au fost ultimele sale cuvinte. La el se gândea Rareș de fiecare dată când îi apăreau în minte moartea din baie, membrele reci, imobile, ochii cu irisurile focalizând și defocalizând în gol.

„Elimină montul! Secretul care te scapă de medic și de monturi în 3 zile!“ Alt mesaj pe care-l primea de ani de zile și de fiecare dată trecea peste el cu o mică strângere de inimă. Îi amintea de bunica Lucreția, femeia aia firavă și surprinzător de energică, mutată cu forța din cartierul Uranus când s-a început construcția Casei Poporului. Avea mereu ochi fierbinți, iscoditori, făcea o mâncare de cartofi senzațională și câteodată îl mângâia pe cap pe Rareș și îi zicea: „Noi suntem bucureșteni!“. Tonul vocii îi transmitea că e o propoziție pe care trebuia s-o rețină, pentru că la un moment dat va fi parola secretă spre cine știe ce. Ea avea monturi și vorbea despre ele ca despre un dar și o încercare de la Dumnezeu. Tot de ea îi amintea și guma de mestecat Airwaves, care îi aducea în nări mirosul puternic al unei creme chinezești dintr-o cutiuță roșie cu care îl dădea pe frunte când era răcit. Îl usturau ochii, îl ardea fruntea, iar când el se văita, ea îi spunea că e bine, înseamnă că alifia își face efectul. Peste ani, Rareș avea să înțeleagă foarte bine relația pe care femeia asta o avusese cu durerea și cum tot binele care se întâmpla trebuia să fie datorat durerii.

Ajuns acasă, și-a făcut o cafea și s-a urcat în pat cu laptopul în brațe. Un criminal fusese executat în SUA după 34 de ani de detenție. Violase și ucisese zece femei. Fusese prins după ce una dintre fete, o adolescentă, scăpase. Rareș se uită la poza femeii care era acum, la ochii ei pixelați. Criminalul violator o sechestrase câteva zile, o violase, dar în final i-a dat drumul pentru că fata a reușit să-l facă să creadă că ar putea fi iubiți. Cu o zi înainte să fie sechestrată, femeia își scria biletul de adio: voia să se sinucidă din cauza abuzurilor la care era supusă de prietenul bunicii care o creștea.

Un copil de 10 ani se sinucisese ca să-și mulțumească mama. Acesta era titlul, nu s-a uitat pe știre. Un englez spunea că e nevoie de un plan. Pe englez îl chema Howard Boyd, era șeful Environment Agency din UK, un tip cu părul creț, cu ochelari, genul care transpiră mult. Rareș îi știe, deși el nu fusese un gras care transpira, el fusese un gras care secreta tot soiul de chestii, dar asta e altă discuție. Tipul ăsta, Boyd, spunea că apa mărilor și a oceanelor o să tot crească. El o să elaboreze un plan, dar Agenția lui trebuie ajutată, iar ajutorul trebuie să vină rapid din partea guvernului: e nevoie, bineînțeles, de mulți bani. Orașele de pe coastă vor avea de suferit din cauza inundațiilor ale căror efecte se vor accentua odată cu creșterea temperaturii Pământului, oamenii trebuie să fie mutați de-acolo în câteva zeci de ani. Rareș vedea deja orașele de coastă goale, abandonate cu ani în urmă, și apa care se strecura prin camere, ca miliarde de mici infanteriști lichizi, cercetând parcă orice urmă de viață. Apă cu botul umed, de câine.

Rareș a închis laptopul, a stat câteva clipe cu ochii în tavan, s-a gândit puțin la orașele de coastă englezești, așa, panoramic, apoi s-a ridicat și a mers la baie.

Așa a început concediul lui Rareș Petrescu, în vârstă de 46 de ani, ofițer al Serviciului Român de Informații.

Și-a luat concediu pentru că i-a fost impus. Așa e legea, trebuie să consumi zilele, e noiembrie deja, fă-ți hârtiile, îți mai rămân oricum două săptămâni de sărbători. O voce neutră, de ghid elocvent, s-a auzit în telefon de la sediul central. S-a gândit că oricum va face munca de teren pe care o avea de făcut, a completat niște hârtii și le-a trimis pe e-mail.

S-a întors de la baie, a stat cu cafeaua la fereastra din sufragerie, privind în stația de autobuz la oamenii care se strângeau și apoi se urcau în autobuz. L-a auzit pe Motănel răscolind nisipul din litieră, i-a strâns rahatul și l-a aruncat la coșul de gunoi, i-a pus mâncare. Motănel, luat pe sus din litieră, a scos acel „Rrrrr" alintat și Rareș i-a zis: „Hai, Edith Piaf, ai făcut caca, acum pleacă!". De obicei îi cânta: „*Je ne regrette* rrrahat!". Trecuse o lună de când trebuia să-l deparaziteze. Doctorul îi explicase lui Rareș că pisicile pot lua tot soiul de prostii de pe tălpile pantofilor stăpânilor lor. Altfel de unde să ia Motănel? Când prindea câte o fereastră deschisă se ridica cu labele din față pe plasa pentru țânțari, din spate semăna cu un suricat. Cu unul gras, să spunem, pentru că, la 11 luni, Motănel cântărea șapte kilograme și jumătate. Se îngrășase mult după castrare. Era lung însă, doctorul veterinar unde îl ducea spusese despre el că e o corcitură de maidanez cu vreo rasă de talie mare.

Trebuie să coboare să facă cumpărături, dar nu are nici un chef.

A stins lumina în cameră și s-a băgat din nou în patul său înalt, așezat lângă fereastră, unde adormea privind spre stradă, cu ochii rătăcind peste blocurile din jur. Nu a dormit, dar nici treaz nu a fost, avea o senzație plăcută și un zumzet liniștitor îi străbătea tot corpul – vedea pe

mai departe oamenii din stația de autobuz, cobora spre ei de la fereastra sa de la etajul patru, se ridica din nou, fără trup și fără vreo intenție anume. Atenția i s-a mutat ca de obicei pe clădirea scundă și pătrățoasă a Băncii Raiffeisen de peste drum pe care e crescută iarbă: e un cap pătrat, de fapt, din sticlă și ciment, cu păr verde, dezordonat, în creștet. E un uriaș îngropat aici, tot corpul său e în pământ, iar în capul lui au făcut ăia sediu de bancă. Undeva, în centrul băncii, în inima băncii, adică în seif, este omușorul din gâtul uriașului. Iar dacă americanii ar face un film, ar fi cu o funcționară de la bancă, retrasă și ochelaristă, care într-una din zile, după program, rămâne singură în bancă dintr-un motiv oarecare, ajunge în subsolul clădirii și de acolo, printr-o întâmplare și printr-o ușă secretă, se trezește mai jos, unde crezi?… într-o cameră secretă, uitată nedescoperită, cum vrei să îi zici, unde se află, de fapt, inima uriașului. Seiful uitat, vechi, în care e încuiată inima uriașului. Când fata o atinge, inima începe să bată. Din ce în ce mai tare, zi după zi, ca un bebeluș în brațele acestei angajate tinere. În final, într-o noapte ploioasă, într-o noapte în care alături, la restaurantul „Cortul verde“, interlopii își scobesc în carne cu sticlele sparte, uriașul se ridică din pământ, uriașul rupe betoanele, sparge conductele din care țâșnește apa clocotită, sângele bolnav al orașului… Pășește pe străzi făcând să zăngăne ferestrele blocurilor, încălțat cu două mașini de pe marginea drumului, iar acolo, în pieptul său, funcționara ochelaristă îi ține inima la sân.

Până aici compusese Rareș povestea capului de uriaș numit Raiffeisen, cu luni în urmă, tot așa, zăcând dimineața în pat fără nici un chef, după o beție. Acum, ca și atunci, a lăsat deschisă și un fel de complicație erotică a poveștii: inima uriașului lipită de sfârcul erect al fetei, iar din punctul de contact sărind mici scântei rozalii. La finalul

acestei compuneri de vis și imaginație, banca a fost invadată de oamenii care stăteau în stație. De fapt, Rareș i-a văzut din interiorul băncii cum dau năvală dinspre stradă, înfometați, sângeroși.

A dormit până la ora prânzului, s-a trezit obosit și cu un chef nebun să bea cafea și să fumeze. A fumat, dar nu i-a picat bine, a băut cafea, a băut un iaurt, a mâncat o jumătate de felie de pâine și un ou și a ieșit. L-a sunat pe doctorul veterinar Stamatescu, pensionar și șef de bloc, un om care nu știe ce să mai facă pentru a-și exprima seriozitatea și trecutul serios și nașterea serioasă. A luat tramvaiul 41 din stație de la strada Brașov. Nu îi înțelege pe cei care spun că mașina îți dă mai multă libertate. Cum să-ți dea libertate, într-un oraș aglomerat ca Bucureștiul, un ditamai obiectul pe care-l cari cu tine și îți pierzi atâta vreme să-l lași apoi undeva? În fața lui în tramvai s-a așezat o fată de liceu cu privire cuminte. Se uita pe telefon și zâmbea. Rareș i-a studiat corpul, așa cum face cu oricine îi iese în cale. Fata avea un păr castaniu cu firul subțire, iar pielea feței, se vedea, era elastică și fină, ca un cauciuc de preț, cum probabil vor avea peste multe generații roboții umanoizi, ochii erau negri, cu albul globului ocular atât de limpede, iar buzele palide și frumoase tresăreau când și când. Nările mici se deschideau mai mult câteodată, atunci când zâmbea. Nu a apucat să-i vadă dinții. E o mare victorie, e esențial să ai un corp bun, un corp puternic, un corp sănătos, o piele bună și dinți, neapărat, puternici. Fata a coborât, Rareș a privit-o de la spate, mânat de același interes pentru studierea tinereții și a cărnii. Fata l-a văzut și s-a strâmbat ușor, a coborât, iar după ce s-au închis ușile tramvaiului în urma ei l-a privit din nou, acum curioasă. Rareș a văzut și el interiorul tramvaiului, din perspectiva fetei, și a avut impresia că

privește în acele acvarii mari de la Carrefour unde pești cu solzii rupți înoată în apa aia verzuie și bolnavă. Peste aproape o jumătate de oră s-a așezat la una dintre mesele de la fereastră în restaurantul de cartier „Bolta cerului“ din Crângași.

L-a văzut venind pe aleea îngustă dintre blocuri, lovind cu palma frunzele gardului viu. Așezat la masă, veterinarul pensionat Stamatescu e luminat pe jumătatea dreaptă, conturul îi pare lichid pe acea parte. Aurelian Stamatescu are obrazul proaspăt ras și cămașa închisă până la ultimul nasture. Pe obrazul stâng, vinișoare roșii au creat un fulger care lovește spre perciune. Se apropie de 80 de ani. Când l-a întâlnit prima oară, veterinarul a ținut să-i precizeze:

— Când m-am mutat eu aici, cârciuma asta nu exista. Știți cum se numea înainte?

— Când nu exista? a întrebat Rareș distrat.

— Se numea „Colonadelor“, ca să vezi, a zis veterinarul.

E un patriot al cartierului, și-a zis Rareș. Așa îi numea, îi plăceau oamenii ăștia. Și taică-su era un patriot al cartierului. De multe ori, când lucra cu șefii de scară, se gândea la el, la taică-su, la modul demn în care generația lui ținea să-și ascundă mizeria și dispariția. Sunt dispuși oricând să ceară respect într-un mod agresiv și total lipsit de respect. Tranziția i-a călcat în picioare, dar ei nu acceptă asta, vorbesc despre politică de parcă își pregătesc viitorul și poartă cămăși vechi, călcate impecabil. În casa lor fie se aude prea tare televizorul, fie iese o liniște rece de prin pereți care ocupă apartamentul și-i ia ostatici pe locatarii care se mișcă încet și de multe ori vorbesc în șoaptă. Oricum, sunt la fel de rezistenți ca blocurile comuniste, cu petele maronii de bătrânețe pe fețe ca niște igrasii și privirea albăstruie, dizolvată de timp, iar când citesc ziarele, la umbră pe băncile din parc sau între blocuri, ai

impresia că își spun unul altuia ceva de demult, că au un soi de comunicare specială, rezonează unii cu alții prin acele hârtii din mână, într-un corp mare și melancolic, iar vibrația aceea a trecutului nevindecat ar putea să dărâme la o adică orașul cu totul. Îi plăcea să lucreze cu bătrâni, era forțat s-o facă oricum, deși uneori devin obositori sau se închid în ei refuzând să mai spună ceva. Pur și simplu, unii nu mai răspund la telefon, la ușă, la nimic. Rareș vedea cum se întuneca luminița din vizorul ușii, iar atunci știa că bătrânul e dincolo, că îl privește. Își spunea că, totuși, e ceva atât de onest în acel refuz materializat prin încetarea oricărei comunicări, fără nici o justificare prealabilă.

Pe domnul doctor veterinar Rareș l-a abordat în urmă cu două săptămâni, prezentându-se drept O. Neacșu, comisar de Poliție, Secția 1, de pe Lascăr Catargiu. Iar Stamatescu a spus „fost Ana Ipătescu". L-a primit în apartamentul său de două camere. Din sufrageria întunecoasă a apărut soția doctorului, doamna Lidia, cum a prezentat-o el. Erau amândoi panicați, femeia a aprins lumina pe holul în care stăteau înghesuiți toți trei.

— Soțul meu a fost doctor veterinar, a spus ea.

Rareș s-a mirat, de parcă i se infirma credința atât de răspândită că pe lume există un singur doctor veterinar.

— Douăzeci și cinci de ani la Bicaz, la Călărași patru ani, apoi București, cum era pe atunci, cu repartiții, a spus și bătrânul, rezumând vremea în care era tovarășul Stamatescu. În București aici, la stația lui 314, unde era înainte PECO, dacă știți.

N-avea rost să intre în labirintul acelui București dispărut, Rareș își atinsese scopul, deschisese discuția, de-acum putea să dea foc decorului.

— Scopul vizitei mele, așadar. E o situație delicată, foarte delicată: șeful meu, căpitan Greceanu, probabil ați

auzit de el, a apărut și pe la televizor cu diferite cazuri, Cristian Greceanu, are o fată… Pe scurt, ca să nu vă reținși sper să rămână totul între noi, e o favoare pe care v-o cer, ajutați un om, nu sunt în misiune acum, e o chestiune umană, delicată. Dacă nu vreți, plec acum.

Nimeni, niciodată, după o astfel de introducere, n-a primit răspunsul: Bine, valea!

— Vă rog, nici nu se pune problema, a spus doamna Stamatescu, bucuroasă, respirând normal.

L-au invitat în sufragerie, au băut o cafea și Rareș le-a expus cazul la care lucra neoficial, bineînțeles, drama umană a fictivului căpitan Greceanu: fiica sa de optsprezece ani a fugit de acasă cu un băiat, a luat-o pe calea drogurilor, ați văzut și la televizor ce nebunie e, sunt pline și parcurile de seringi, niște zombie, umblă amețiți, nu știu de ei, săraca fată, Dumnezeule, încotro merge lumea asta? Lucrez și eu cum pot, totul secret, sunt zvonuri că ar fi închiriat un apartament cu chirie în zonă.

Acum, în restaurant, cu berile în față, Rareș îl simte pe bătrân agitat, eliberând energii ciudate.

— Știți, domnule veterinar, a început Rareș, eu am fost foarte gras și am slăbit. Fără legătură cu întâlnirea noastră, dar până să veniți am văzut o femeie grasă, a trecut spre stația de autobuz. Și mi-am amintit cu groază de anii în care am fost gras și de toată acea suferință. Îmi aduc aminte cum mă sufocam uneori, cum mă trezeam cu dureri de spate, de picioare, dar cel mai important este că nu îmi pot imagina cum am acceptat asta, cum? Mă rog…

Fragilitatea existenței nu a avut nici un efect asupra doctorului veterinar, care lua guri mici din paharul cu bere, preocupare așezată brusc în centrul lumii sale. Rareș l-a prins de mână exact în momentul în care ducea din nou paharul la gură și i-a spus zâmbind:

— S-a întâmplat ceva?

Bătrânul l-a privit în ochi și din obrajii înroșiți a emanat un miros puternic de apă de colonie ieftină, din cele pe care le vând rușii în piață.

— Am făcut o prostie, a răspuns.

— Ce prostie?

— Mi-ați zis să nu spun la nimeni…

— Dar ați spus.

— Da, am spus.

— Cui?

— Fetei mele. Știți, noi îi spunem tot. E farmacistă, soțul ei e profesor, oameni de ispravă amândoi.

Rareș era bucuros: i se ridicase la fileu cartea vinovăției. Stamatescu se uită la masă, e dezamăgit, pune din nou mâna pe bere și mai ia două guri mici una după alta, obrajii parcă i s-au lăsat și mai mult.

Rareș îl privește, trec secunde mute, sunt secundele de care are nevoie anestezia ca să-și facă efectul, știe că în jurul veterinarului se strânge acum un aer recalcitrant, care se încălzește brusc, pentru că așa e în cazul oamenilor buni: vinovăția îi arde. Iar Rareș e convins că veterinarul Stamatescu a fost un om bun. Din nări îi ies câteva fire de păr, la fel din urechi, ca o vegetație apărută peste mormântul acelui om bun. Are un nas subțire, lung, puțin încovoiat la vârf. Părul e rar și are culoarea roșcată, maronie, dată de o îndelungată folosință. Fostul veterinar poartă plăci dentare care-i joacă în gură și de multe ori crezi că urmează să spună ceva, însă nu face decât să și le așeze.

Acum, Rareș îl lasă la masă și merge la toaletă. Îl urmărește însă de pe holul întunecos din dreapta barului și-i pare rău de el. Se întoarce după câteva minute la masă, îi zâmbește – acel zâmbet care vine să șteargă cu

buretele o relație, aducând înapoi politețea rece de la început.

— Rămâne totul cum am vorbit, dar, vă rog, nici un cuvânt! zice Rareș.

— Întocmai, întocmai, dar nici nu am cui să mai spun.

Ce mod ciudat de-a spune că ești aproape singur, se gândește Rareș. Îi părea rău să-l abandoneze în felul acesta pe Stamatescu, se simțea rușinat în fața obrazului său proaspăt bărbierit. Poate că nici nu avea să-l mai întâlnească vreodată. Nu aflase nimic în cartier care să confirme prezența lui 404. Mari speranțe nici nu avea. Din start i s-a părut că acesta era unul din cazurile în care „se face ce se poate, bineînțeles", cum spunea comandantul.

Cei din unitatea lor, D3, Departamentul 3, în fosta organizare de după Revoluție, erau considerați „securiști de proximitate" sau „corciturі", în sensul că erau pe jumătate polițiști de stradă. Mai erau porecliți „gândaci", „găzari" sau „ploșnițari", pentru că se foloseau de o firmă de dezinsecție sau de o imaginară scurgere de gaze atunci când voiau să intre la cineva în casă. Unul se ajutase chiar de ploșnițe, pe care le dusese apoi, din greșeală, și la el acasă. Numai cel care nu cunoaște puterea de distrugere mentală a ploșnițelor strâmbă din nas sau se amuză.

Nu făceau altceva decât să adune, la cerere, informații în teren și să le dea mai departe, fie că era vorba de Serviciul Român de Informații, DIICOT, Parchetul General, DNA, chiar Poliția Română, deși mai rar. Strângeau informații despre străini mutați în cartier, cumpărători de case arabi, un sirian care deschisese trei magazine de haine sau un traficant de droguri care își crea o rețea prin care să scoată banii din țară. Nu mergeau departe cu astfel de „intrări", ei urmăreau să vadă oamenii cu care se întâlnesc, orele la care ajung acasă, viața nevestelor lor. Câteodată

chemau echipele tehnice și „cablau“ locuințele. Ce se întâmpla mai departe era treaba altora.

Pe colegul lui îl chema Cătălin Pătru. Împlinise 58 de ani și spunea că marile puteri îl scârbesc cu jocurile lor, pe tonul pe care zicea și că plăcinta cu brânză de la Mega Image nu mai e ce era. Când Rareș s-a angajat în Serviciu și a fost repartizat în această unitate, Pătru i-a șoptit apăsat, de aproape: „Să nu uiți, Rareș, noi suntem scriitori. E foarte important să scriem rapoartele cât mai amănunțit, cât mai detaliat, întocmai ca în procedurile învățate și conform specificațiilor cerute. Noi lucrăm cu nisip, cercetăm nisipul, lumea e o plajă imensă pentru noi. În jur se fac și se prăbușesc castele de nisip“. Adevărul este că era în stare să spună și „Mă duc la toaletă“ tot șoptit, dând ușor din cap cu subînțeles. Cătălin Pătru, cu stilul său lent ca și cum urmărea să se așeze pe el o muscă și din cauza asta nu făcea mișcări bruște, îi spusese că cele mai multe informații le culegi atunci când îi creezi sursei impresia că nu mai ești acolo. Rareș nu știa la început dacă Pătru e ironic, bufon sau prost, dar în timp și-a dat seama că e un tip inteligent și mândru care are capacitatea să fie și ironic, și bufon, și prost.

— Absența, domnu' inginer, e subestimată!

— Vezi că te-a sunat mai devreme John Le Carré, vrea 5 lei pentru fiecare citat.

Da, așa vorbea el, cu „domnu' inginer“. Câteodată, mai rar, când ridica vocea, spunea și „șerifule“ sau „faraoane“. Pătru era în stare să vorbească ore în șir despre meseria lui, fără să îl miște un milimetru pe Rareș din credința că mare lucru nu fac și că doar un mediocru ar putea fi mulțumit cu un astfel de loc de muncă.

— „Scriitori“, pe bune? izbucnea exasperat uneori Rareș.

De mai bine de două luni primeau „intrări“ pentru cazul denumit „Not Found 404“ sau, mai simplu, „404“. Marc

Marcovici îl chema pe individ, 43 de ani, se presupunea că s-ar fi mutat de curând în zona Crângași – Giulești – 1 Mai – Piața Galați. Hacker trăit numai prin străinătate, membru al diferitelor grupări care de-a lungul vremii făcuseră să dispară sute de milioane de dolari, legături în Dark Web. Om cu bani mulți deci, foarte mulți, așa că de ce ar veni acolo? În acest moment, comandantul unității, I. Toader, spunea:

— Noi nu punem întrebări.

— Nouă nu ni se dau răspunsuri e mai corect, îl completa Rareș.

Era o întrebare care nu punea capăt unei piste, pentru că oamenii fac de toate, însă răspunsul te-ar fi apropiat mai mult poate de rezolvarea cazului. O poză neclară, de când Marcovici avea 20 de ani, înfățișa un tânăr zâmbitor, cu părul blond și ușor ondulat.

Legat de acest caz, mai primiseră o înștiințare: pe capul lui Marcovici exista o recompensă de 100.000 de euro, pusă de SUA. Lucraseră în trecut la un astfel de caz: traficanți de aur. Lingouri băgate în covoare aduse prin portul Constanța, banii mergeau apoi spre finanțarea unor grupări vag teroriste. Rareș întrebase:

— Dacă sunt grupări, bănuiesc că s-au grupat pentru ceva. „Vag teroriste“ înseamnă că încă sunt confuzi membrii grupării? Încă vorbesc între ei ca să-și dea seama ce vor în viață? Există posibilitatea ca în final să se apuce de construit biblioteci, dându-și seama că asta e menirea lor?

Atunci, după acea ședință, comandantul I. Toader l-a pus pe Rareș să sufle spre el, să vadă dacă e băut. Era băut. L-a trimis acasă, i-a tăiat din salariu, i s-a făcut un dosar de insubordonare. Rareș s-a apărat în fața celor doi ofițeri de la Centrală. Îl enerva cu adevărat că iertarea pentru băutură sau pentru ieșirile nervoase venea din acel rezervor aparent nesecat de compasiune: „Ăsta e ăla căruia

i-a murit copilul". Disprețuia bunătatea lor pentru că nu avea nevoie de ea și pentru că era o bunătate care nu-i costa nimic. Primea în schimb avertismente, era trimis în concediu medical și i se cerea să se gândească la pensionare. Iar el mergea acasă, zăcea cu zilele în pat și își spunea că e normal să fie așa pentru că, într-adevăr, lui i-a murit copilul. Când se trezea odihnit, fără vise care să-l urmărească și să-l obosească, își spunea că trebuie să fie rezonabil și să aștepte pensia.

100.000 de euro fusese recompensa și atunci, dar banii nu ajunseseră până la ei, deși o parte din informațiile lor ajutaseră direct la prinderea chinezoilor traficanți de aur. În schimb, patru ofițeri dintr-o altă direcție merseseră, în contul recompensei, în SUA – au vizitat Casa Albă, sediul CIA, i-au făcut poze, au mâncat hamburgeri și au primit o diplomă de mulțumire din partea statului american. Atunci toți s-au ofticat, însă nimeni nu a pronunțat clar că americanii sunt niște țepari.

Ce aveau până acum în cazul „404"? Aveau totuși ceva, ce-i drept, un lucru care putea să fie și mult, dar și foarte puțin. În fapt, lucruri mărunte devin esențiale abia la sfârșit, când ai povestea întreagă și poți spune: „Hei, da, uite!", dar până atunci e doar un obiect straniu cu care nu ai ce să faci, oricât l-ai întoarce pe toate părțile. Ce aveau? O înregistrare a uneia dintre camerele de supraveghere de la blocul 37 din Crângași – noaptea, la ora 1, trece prin fața scării cineva care de la brâu în sus nu este altceva decât un bulgăre de lumină. Ca un bec cu picioare. Doar cineva care poartă aparatură de bruiaj pe el apare astfel pe înregistrări. Oricum, în mod normal nu l-ar căuta nimeni pe camere, așa că nu ar exista vreun ochi care să spună „aici avem de-a face cu un aparat de bruiaj". Numai că individul dispare cu totul, nu apare deloc pe celelalte camere de supraveghere din zonă, așa bec cu picioare

cum era el. Nu mai este văzut pe camera scării următoare, spre care se îndrepta, nu mai este văzut niciunde în jur, de parcă ar fi intrat în pământ. În blocul 37 este administrator doctorul veterinar Stamatescu.

În primele două săptămâni, Rareș și Pătru au luat legătura cu toți agenții imobiliari din zonă, au vorbit cu șefi de bloc, cu polițiști, s-au plimbat prin cartiere cu mașina și pe jos până s-au săturat. Fiecare în treaba lui, împărțindu-și zonele. Veterinarul Stamatescu îi adusese lui Rareș situația cu cei care se mutaseră, cine plecase în ultimii doi ani, pentru două blocuri cu câte cinci scări fiecare, iar o agentă imobiliară, Claudia Dădu, le-a arătat poze cu toți cei care închiriaseră sau cumpăraseră un apartament sau o casă în ultimul an prin agenția ei. Inventase acea poză de grup pe care o făcea după ce semnau contractul tocmai ca să ajute „autoritățile“ – o chestie de suflet pentru mine, le spunea ea clienților, când o să mă uit peste ani la ce am făcut în viața asta.

Jeni de la cazinoul cu aparate, Jeni cu fundul ei ireal de bombat, Jeni le-a spus că la ea vin numai clienții obișnuiți – un englez fusese cu o săptămână înainte, dar plecase a doua zi. Era cazat la „Flores“, un motel pentru întâlniri cu ora. La „Flores“ era patron Rață, un rom căruia îi lipsea o jumătate din urechea dreaptă – mi-am prins-o la bibliotecă, între cărți, boss, că citeam numai de-alea grele, dicționare –, dar un tip onest care, atunci când a dat de bani, a devenit cel mai bun prieten al polițiștilor. Conducea un Mercedes SLK și zicea că el vrea să fie îngropat în mașină, că tare mult îi plac mașinile – Rață, cu vocea lui umilă, rămasă moștenire din vremea în care era un găinar.

— De ce naiba s-ar întoarce unul ca 404? l-a întrebat Rareș pe Pătru. Au mers la complexul „Sir“ să bea o bere

și să mănânce cartofi prăjiți cu multă brânză rasă pe deasupra.

După o scurtă tăcere, Pătru a zis și el:

— Sunt unii împuțiți, ca ciuhapii, niște mizerii umane, sau chinezoii ăia din Europa și din „Dragon", dar ăștia sunt altceva. De ce s-ar fi întors, da? De maică-sa nu poate fi vorba. E ascultată, am auzit că s-a și stat de vorbă cu ea.

Au rămas amândoi tăcuți o vreme. Pătru mânca din farfuria mare de cartofi prăjiți, se ștergea cu șervețelul la gură după fiecare înghițitură, iar Rareș se gândea că ar ține o prelegere cu titlul „Ce fel de om e Pătru?" sau „Pătru încotro? Posibilități și perspective".

Pătru se uită la filmulețe în care oamenii se îmbrățișează cu animalele. Sau invers. Ați priceput ideea: acele filmulețe în care un leu se aruncă în brațele unei femei – ea e îngrijitoarea din copilăria lui de leu, ea i-a dat lapte să sugă cu biberonul, ea a avut grijă de el, i-a fost mamă. Și ce să vezi, după zece ani, leul, eliberat de mult în rezervație, o recunoaște, se freacă de ea, o linge, poate că și plânge cu lacrimile lui de leu, dar nu ne dăm seama.

Pătru dă din cap vizând înțelesuri ascunse: uite, parcă ar spune impresionat, încă o dovadă pentru el că lumea de azi are ceva profund greșit în alcătuirea ei. Căci nu se poate ca iubirea să treacă așa prin tot și prin toate, și cu toate astea să vezi ce vezi în lumea de azi.

Pătru are nevoie să povestească, iar tot ce i se întâmplă e „tare ciudat", de la mica umflătură de la subraț până la complicațiile divorțului de care s-a atașat cum nu se atașase nici de căsnicie și, mai departe, până la comportamentul din ultimele luni al fiicei sale de 20 de ani. Umflătura de la subraț s-a dovedit a fi o „acumulare de grăsime, pot s-o operez sau nu, mi-a zis doctorița, nu contează", cu restul mai așteaptă.

Câteodată îl consideră pe Pătru un tip viclean cu porniri melancolice, porniri care uneori intră în conflict cu ambițiile profesionale. Pătru chiar merita mai mult, să ajungă mai sus, să aibă o funcție și un salariu mai mare. Nu se întâmplase, pentru că de multe ori făcea pe deșteptul și era nesuferit, argumenta bogat în fața șefilor, complica situațiile doar ca să pară inteligent, iar uneori cădea în mutenie, la biroul său de la fereastră, cu ochii pierduți spre stradă, muncind la propria unicitate.

Însă, într-adevăr, era un „scriitor" bun, rapoartele lui erau impecabile. În acel prim an de stagiar, Pătru i-a mai dat un sfat:

— Domnule, să ții jurnal. Înregistrează-te citindu-l, apoi ascultă. Trebuie să știi multe cuvinte, pentru că oamenii vorbesc de prea multe ori ce vor cuvintele, nu ce vor ei.

Atunci, Rareș a dat din cap afirmativ și l-a înjurat în gând.

Rareș a mers la baie, iar când s-a întors, Pătru privea pe YouTube un clip cu un copil care nu avea mâini, dar care împletea niște fire ajutându-se de limbă și de dinți, realizând în final forme surprinzătoare: lebede, broaște, altele. Băiatul era la un concurs de talente din Austria. Pătru l-a observat pe Rareș că-și dădea ochii peste cap.

— Deranj? a întrebat el.

— Iar cu de-astea? E diversionism ăsta.

— Și tu iar ești pornit?

— Cătăline, urăsc înșelătoria asta meschină. E o cantitate de nedreptate în lume pe care nu poți s-o anulezi, oricât încerci să dansezi fără picioare sau să stai în mâini neavând mâini. E o iluzie, e o minciună să faci chestii din astea, pentru că dai de înțeles că te poți lupta cu nedreptatea. Nu e adevărat. Cheamă un copil mort de leucemie la un concurs de talente, fă-l să cânte și atunci da, ești bun. Doar asta înseamnă să învingi, de fapt, restul

e circ. Altfel, ești exact ca o muscă de-aia căreia îi rup copiii picioarele și pe urmă se uită la ea cum se târăște ajutându-se de aripi. Și nu, nu zic asta doar pentru că mie mi-a murit copilul.

— Să-mi bag, gata, nu mă mai uit, și nici nu-mi imaginasem ceva despre Victor. Știi ce, mă enervează când îi spui „copilul“ și că nu-i zici pe nume, a spus Pătru.

— Hai, mă, nu mai are nici un nume, nimic, dar e OK, știi că nu am nici o chestie cu asta. De ce nu înțelegeți că moartea lui Victor a fost atât de logică, iar pentru mine el a fost de ajuns cât a fost?

3

Dragă Anastasia

Titlu e-mail: Dragă Anastasia

Conținut e-mail:

Dragă Anastasia, acest mesaj este povestea unei crime.

Dacă vrei să-mi răspunzi pe parcursul seriei de mesaje, poți s-o faci, dacă nu vrei, nu. Nu este obligatoriu, nici nu cred că ai avea ce să-mi spui, e important pentru mine că le citești. Cât despre întrebările pe care cred că ai vrea să mi le pui de-a lungul acestei povești, am speranța că le-am anticipat. Vor fi și întrebări pe care nu le voi pune, însă asta doar pentru că nu pot răspunde la ele.

În prealabil, câteva cuvinte despre forma acestei povestiri, mărturisiri, anchete, cum vei dori să-i spui, este atât de puțin important. Nu știu câte mesaje îți voi trimite până când voi ajunge la sfârșit, deși să nu-ți imaginezi că la sfârșit, ca în filme, îți voi dezvălui numele criminalului. Mă rog, numele criminalilor. Să spunem doar că acum, anticipând, poate părea și complicat și straniu ce scriu aici, motiv pentru care nu are rost să insist cu ceva ce încă nu știi. Nu am scris nimic în prealabil, nu am notat nimic, acum compun și eu povestea în întregul său. Mai mult decât atât, nu am scris în ultimii 25 de ani mai deloc.

Nu am avut de ce. Cel mult o listă de cumpărături – de câteva ori doar și pur întâmplător, pentru că, altfel, fac listele pe telefon. Înțelegi ce spun. Nu sunt obișnuit să pun eu cuvintele pe o pagină goală, țintind spre acel puzzle care ar trebui să reprezinte imaginea din mintea mea despre cele întâmplate. Așa că te rog să-mi scuzi de pe acum greșelile, de orice fel ar fi ele. Mă voi strădui să fiu cât mai direct și cât mai limpede cu putință.

Acestea fiind spuse, îți prezint primul episod: Litochoro, Grecia.

Anul trecut eram în Grecia, în localitatea Litochoro, un orășel în sudul provinciei Pieria, la poalele Muntelui lui Zeus, loc în care, ce să vezi, există un ochi de lac alimentat din munte de câteva pâraie, care se numește Baia lui Zeus.

E un oraș de piatră, cu clădiri vechi și oameni liniștiți care trăiesc exclusiv din turism. La zece kilometri de Litochoro e marea. Eu lucram ca barman la „Olympus Resort“, un stabiliment de 3 stele, la nici o sută de metri de plajă. Pe scurt, făceam cafele și câteva cockteiluri, îmi plăcea să urmăresc cu privirea cuplurile care stăteau la piscină, îmi plăcea lenea de la prânz și fierbințeala soarelui care amorțea totul. E ceva aproape religios în orele lichide și amorțite deopotrivă de la prânz, când digestia turistului se contopește cu liniștea albastră a mării. Iar căldura fixează toate culorile pe această imensă fotografie.

La sfârșitul programului mă iubeam cu Lucia, o italiancă mică și negricioasă care după o lună de întâlniri ar fi vrut să ne mutăm împreună. A trebuit să-mi inventez o soție în Franța. Ba chiar am făcut o pasiune din a-i povesti Luciei cum e viața mea cu Adela. Da, Adela mi-a venit în minte. Iar pe copii, pentru că aveam doi băieți cu Adela, îi chema Alberto (da, știu, Alberto?) și Alex. Ce căutam

în Grecia? E mai complicat, draga mea Lucia, cândva îți voi spune întreaga poveste. Așa i-am zis. Până atunci însă, o să-ți povestesc despre Paris. I-am povestit. Stăteam până noaptea târziu pe plajă, înotam goi, fumam iarbă, priveam cerul, iar ea îndruga tot felul de prostii de la job, dispute, certuri cu clienții, gelozii între angajați, probleme cu banii și altele – o confruntare atât de evidentă și de înduioșătoare între nemurirea acelor locuri și oamenii care se agită ca niște furnici. În schimb, povestea ei de viață ne ocupa foarte puțin timp, pentru că era o poveste scurtă și lipsită de orice suspans. Nu ca invențiile mele. Singurul ei avantaj era acela că era adevărată. Lucia venise cu maică-sa din Italia, bunicii din partea mamei fiind greci. Moșteniseră o casă în Ano Milia, o localitate mică ceva mai la nord de Litochoro. Lucia avea 25 de ani, nu îi plăcuse niciodată școala, în schimb avea o slăbiciune pentru bărbații maturi. Diferența de vârstă dintre noi era de 17 ani. În orele libere, în zilele libere, încercam să o educ pe Lucia și odată cu ea să mă educ pe mine însumi.

Să spunem că eu venisem în Grecia ca să îmi schimb cu totul modul de viață. Să spunem că venisem în Grecia ca să devin altcineva. Lucia dragă, i-am zis, să știi că amândoi suntem niște proști. Eu, unul cu mai multă experiență de viață – dar experiența, la proști, e cu atât mai dăunătoare. Draga mea Lucia, știi ce este curentul electric? A râs draga mea Lucia, carnea ei tânără, proaspătă, pielea ei bronzată și ochii sclipitori erau atât de greu de contrazis, încât am râs și eu. Am întrebat-o dacă știe ce s-a petrecut în timpul Evului Mediu în Europa. A râs din nou, am râs și eu din nou, a vorbit ceva despre călugări și regi, despre Inchiziție. I-am spus că dacă ne răpesc extratereștrii ca să afle de la noi secretele civilizației umane, nu vor afla nimic, suntem niște idioți. Am sfârșit acea seară făcând sex pe plajă, am stat apoi întinși pe șezlonguri, cu ochii

îndreptați spre cer, acolo de unde aveau să sosească extratereștrii care urmau să extragă din mințile noastre mici secretele omenirii.

Eu știam, știu, datorită formației mele și profesiei din care trăiesc, ca să zic așa, câte ceva din zona științei. Am luat-o și pe Lucia în programul de antrenament cultural, ne-am apucat să citim pe Internet, cot la cot, istorie (așa, haotic, cum făceam și eu), plecând de te miri unde și apoi mergând mai departe, din link în link, ca și cum timpul trecut ar fi o mare sau un ocean. Oameni și evenimente, apariția vieții pe Pământ, Mesopotamia, câte ceva despre rinichi sau nevroze, automobile, viruși, papuași. Erau seri în care ne gândeam împreună la oamenii care au trăit, care au avut și ei, ca și noi, impresia că există cu o intensitate atât de mare cum nu a mai existat nimeni până atunci. Și totuși. Odată Lucia a plâns, copleșită de toată existența trecută, de atâtea vieți și atâția oameni care au trăit, și-au imaginat tot felul de chestii și în final au dispărut cu totul.

Chiar mă gândeam că aș putea să trăiesc așa pentru restul vieții – soare, bere, iarbă și Lucia. O Lucia oarecare.

Lucia m-a părăsit, după ce mi-a mulțumit „pentru tot" în felul ei atât de sincer și m-a implorat să rămânem prieteni, și după ce mi-a spus că s-a culcat cu un manager de la o discotecă din zonă. Am întrebat-o câți ani are tipul. Mi-a spus că 60 de ani.

Probabil că te întrebi ce naiba povestesc aici.

Așa ajung la data de 2 iunie 2017. Acest om eram: mă trezeam dimineața devreme și mergeam în barul de la piscină, de unde ieșeam noaptea târziu. A doua zi eram liber. Înotam de dimineață, beam cafea și citeam cât de mult puteam, mă uitam la documentare, la filme, bifând ceea ce vedeam pe o listă cu titluri pe care, se spunea

în *The Guardian*, de unde o descărcasem, sunt cele mai importante 100 de filme din istoria cinematografiei. Și tot atunci am început să prind gustul fotografiei. Mă uitam pe multe site-uri de fotografii – îmi imaginam ce-mi spun unele dintre ele, ce simt, ce amintiri îmi trezesc. Mi-am cumpărat „scule", le-am studiat.

Am intrat în tură pe 2 iunie dimineață. Ți-am spus, îmi plăcea să privesc oamenii care vin la piscină, încercam să înțeleg ce se petrece între ei, dacă sunt fericiți sau nu. Ochelarii de soare sunt esențiali într-o astfel de provocare. De două zile venise în complex o femeie singură, aproximativ de vârsta mea, înaltă, lată în spate, cu oase lungi, nu știu cum să spun, părea o fostă înotătoare, o sportivă de performanță retrasă. O femeie care atrăgea toate privirile prin dimensiunile sale atletice, părul lung, dat pe spate ca o coamă, și prin mersul special, acrobatic ai fi zis, datorat lungimii picioarelor. Am ajutat-o să-și mute șezlongul la umbră, sub un copac, undeva în spatele grădinii, unde era mai răcoare. Mi-a zis că îi place să privească grădina cu măslini. Se uita pe tabletă, bea cafea fără cofeină și un Chardonnay cu gheață. Femeia era din România, o chema Elena și se vedea că are bani, deși aici era un loc mediu ca prețuri, nimic luxos, nimic extravagant.

După fizic, n-aș fi zis însă că e româncă, o asemănam mai mult cu o nemțoaică sau cu o tipă din țările nordice. Eu niciodată nu spuneam că sunt român, pentru că veneau mulți români pe-acolo și, bineînțeles, voiau să se împrietenească în virtutea cetățeniei, prietenie care însemna că trebuia să le fac tot felul de servicii sau să le ascult poveștile noaptea, la beție. Nu-mi doream așa ceva. (Trebuie să-ți mărturisesc, chiar dacă ți s-ar putea părea o ciudățenie, convingerea mea conform căreia noi, oamenii, vorbim mult prea mult, abuzăm de vorbire.) În acea seară, ca niciodată, am terminat devreme. La ora 12 eram

în Litochoro, mă așezam pe terasa unui restaurant mic, al lui Nikos, care făcea niște chiftele marinate extraordinare și tot felul de vinete, ardei și roșii umplute la cuptor, după rețetele unei bunici, zice el, după rețetele celorlalți greci, cred eu. Abia după ce m-am așezat, după ce am comandat un vin și o apă minerală, am observat-o în dreapta, la masa alăturată, pe femeia de la piscină – țin să-ți spun că patru sunt toate mesele de pe terasa de la stradă, restaurantul având o terasă mai mare în spate, cu grădină. Am salutat-o când privirile ni s-au întâlnit, iar după câteva minute m-a întrebat dacă aș avea să-i recomand ceva de văzut sau de făcut prin împrejurimi, deoarece se află în acel concediu cu totul și cu totul din întâmplare. I-am spus că mare lucru nu e de făcut în afara drumețiilor pe munte, dar și numai să te plimbi prin oraș și pe malul mării e în sine o activitate minunată. Dacă dorește însă o excursie pe munte, i-am recomandat alte trasee decât cele turistice, care duc spre Baia lui Zeus, trasee pline de selfie-iști, deși să nu-și facă griji, aici chiar și turiștii sunt mai cuminți. Apoi m-am scuzat, i-am spus că eu am ales intenționat o astfel de destinație unde specia turistului nu este una tocmai isterică, pentru că nu are multe de făcut sau de văzut. Soarele puternic, liniștea și digestia îl fac să fie mai cuminte. Cât despre mine, marea, soarele și mâncarea din Grecia sunt mult mai mult decât aș putea „vizita“ într-o viață.

— Când o să am ceva mai mulți bani o să cumpăr țara asta, i-am spus.

— Ți-o vând, ți-o dau ieftin, fă rost de bani mai întâi, mi-a răspuns ea.

I-am zis că sunt albanez. I-am recomandat un fel de mâncare și un vin grecesc, i-au plăcut amândouă. Apoi m-a întrebat dacă mi se pare nefiresc să mă plimb cu ea – i-am spus că nu. Ne-am plimbat pe străzile înguste. Nu toate

erau pustii, ici-colo, la o tavernă mică, beau și mâncau localnici. Am invitat-o în apartamentul unde stăteam cu chirie, a urcat, am băut câte un pahar de vin pe terasă și tot acolo am făcut sex, pe o saltea. Când m-am întors de la bucătărie, cu o sticlă de apă minerală și gheață, ea vorbea la telefon. În românește, așa că nu se ferea de mine, că aș fi putut să aud ceva. Îi spunea, unui bărbat cel mai probabil, că l-a înșelat și ea cu un chelner din Grecia, un albanez „cu pula mare". În câteva cuvinte, câte greșeli și câte minciuni! Mă rog, nici chelner nu eram, dar să spunem că era cu totul neimportant în context. Te urăsc, te urăsc, îi spunea ea, apoi a început să plângă. S-a întors cu spatele la mine, s-a dus în capătul celălalt al terasei. A spus că le va zice și copiilor cum stau lucrurile între ei. Probabil bărbatul a protestat, pentru că ea a devenit vehementă:

— Oho, ba da, ba da, le voi spune tot. Iar eu în Orșova, ține minte, în Orșova nu am să mă mai întorc niciodată. O să vină Costi după hainele mele, o să vină soră-mea, nu contează, văd eu. Te urăsc. Să vinzi fabrica aia nenorocită, să-mi dai jumătate din bani. O să mă fac vegetariană din cauza ta, din cauza acelei fabrici nenorocite, când văd mezeluri îmi vine să borăsc, îmi amintesc de tine și de viața noastră de rahat.

O viață ca un mezel, mi-am spus eu, o viață tocată și îndesată într-un maț, o viață făcută pastă, în care toate s-au amestecat cu toate. Mi-a părut rău de ea.

A închis telefonul și a redevenit zâmbitoare, după câteva minute în care a privit spre mare, cu spatele la mine. Mi-a spus că a plâns din cauza unui cățel. Are un cățel, un labrador care e bolnav, a fost operat, dar o să fie bine.

M-am bucurat și eu că o să fie bine.

Peste o săptămână am plecat spre Orșova.

(Va urma)

4

Nea Petrică

La început, Marius David a fost dentistul ei. După trei ședințe – un detartraj, o obturație de canal și o plombă – s-au întâlnit cu totul întâmplător pe terasa mare de la „Dora Dor", în dezordinea aceea studiată de mese, arbuști, pomi și, câteodată, copii. S-au salutat din priviri, și-au zâmbit, Anastasia a rânjit puțin, arătându-și dinții, iar când i-a întors spatele și s-a îndepărtat spre masa ei, și-a accentuat puțin legănarea șoldurilor. Ea aștepta o amică, el era cu alți doi bărbați la masă, care au plecat însă în scurt timp. Atunci Marius a venit la masa ei și a întrebat-o dacă e totul OK cu măseaua și, cum totul era bine, a plecat, apucând să mai spună că e o vreme frumoasă. A doua zi s-au întâlnit tot acolo și s-au intersectat în holul mare al restaurantului, în drum spre toaletă. Și-au zâmbit și Marius a spus că ar fi bine să deschidă ăștia și alt restaurant în oraș. În acea seară, Anastasia i-a trimis un mesaj: „Oare mi-ai băgat/ascuns ceva prețios în măsea, iar acum trebuie să-l recuperezi sau de ce mă urmărești?…". A primit răspuns a doua zi: „Vrei să intri în programul de protecție a pacienților?". „Cei doi cu care erai la masă sunt subalternii tăi? I-ai trimis în misiune? Asistenții? Iar când zic asistenții, mă refer la «Asistenții»!" Marius David avea 48 de ani, părea născut în blue-jeans și cămașă albă, ochelari cu

ramă groasă și părul purtat puțin crescut, emana o bunăstare jovială și nepăsătoare, cum li se întâmplă oamenilor care știu că sărăcia nu-i va atinge niciodată. Zâmbea când te așteptai mai puțin, cât să dea de înțeles că mereu avea în cap un scenariu care punea totul într-o lumină ironic absurdă, ceea ce era intimidant. După acel schimb de mesaje s-a lăsat tăcerea vreme de o săptămână. Într-o seară însă, era o zi de vineri, Marius i-a scris: „La «Dora Dor» e pustiu. Mint, într-un colț e un câine care se autolinge". „Gluma proastă ar fi asta: «Domnul doctor trage ceva la măsea?». Iar gluma bună n-o am", i-a răspuns Anastasia și după câteva minute, timp în care a stat cu telefonul în mână așteptând un mesaj de răspuns de la el, i-a scris: „Vrei să vin?". A trimis mesajul, a blocat telefonul, ecranul s-a făcut negru și s-a gândit că tipul era, totuși, cam bătrân.

S-au întâlnit în seara aia în „Dora Dor", au băut vin și au discutat cel mai mult despre „oamenii cumsecade", despre banii lui și despre muncă. Anastasia îi spusese că are o șefă care îți impune s-o consideri un om „cumsecade", e conștientă că nu e un astfel de om, dar e și mai conștientă de faptul că poate impune celorlalți să o trateze ca și cum ar fi. Marius a povestit despre amicul și partenerul său de afaceri, împreună cu care deține cinci clinici de stomatologie în toată țara.

— Ești bogat, mișto! Nu ești doar un doctoraș! l-a întrerupt Anastasia.

Tipul e calculat, plăcut, liniștit, a continuat Marius, dar după ce au făcut primii bani a devenit foarte zgârcit, foarte strângător, atent mereu să nu fie furat. Înainte nici vorbă de așa ceva, făcuseră facultatea împreună, mâncaseră din aceeași farfurie. Acum, însă, prietenul lui nu mai e un om bun, dar e al dracului de amabil. Nimic nu e mai suspect în zona etică decât „amabil". Între valorile morale, „amabil"

e vecinul îmburghezit care îți urează zâmbitor bun-venit, măsurându-te din priviri, evaluându-te, disprețuindu-te, întrebându-te din ce an e mașina și altele de genul ăsta. „Amabil“ s-ar putea și să se detoneze cândva în cartierul rezidențial al moralei, a încheiat el, iar Anastasia a fost destul de sigură că toată povestea asta, atât de bine șlefuită, o spunea când și când, atunci când întâlnea un auditoriu nou.

— Tu ai bani și urăști oamenii cu bani ca să te simți împăcat? Îî, s-a strâmbat ea, să nu-mi spui că o bagi din când în când pe aia că banii nu sunt importanți.

— Nu, a răspuns Marius, accentuând prin mimică faptul că își permite să ignore judecata asta din partea cuiva care nu are bani, ci doar dreptate.

— Îmi place umorul tău, a spus Anastasia.

Anastasia i-a povestit că lucrează la emisiunea *Vino să vezi!*, iar el a zis că știe de ea, că e foarte cunoscută. Ea i-a spus că vorbește despre emisiunile de la TV exact ca un om care nu se uită la televizor. A întrebat-o dacă apare pe ecran, ea a spus că nu, că face parte din echipa de reporteri, se ocupă cu documentarea cazurilor și cu primul draft al scenariului.

Marius și-a amintit că un prieten de-al lui apăruse cu doi ani în urmă în emisiune.

— Ceva cu niște firme de deșeuri medicale.

— X-Trans, da, eu am făcut materialul. Era implicat acolo și Keresz, de la UDMR.

— Da, Mălăncioiu ăsta, Cristi Mălăncioiu, numai afaceri de genul ăsta a făcut. E stilul lui. În anii ’90, că atunci a făcut, cred, grosul banilor, aducea televizoare. TIR-uri întregi pe zi, plătea bani peste tot, de la polițiști la oameni politici, și deschidea alte și alte afaceri.

Așa au ajuns să discute despre politică, Marius i-a spus că e un om de stânga doar pentru că nu suportă minciuna

prin care cei care au făcut lumea de azi o vând ca pe ceva normal, natural, produs al libertății și dreptății, când lucrurile stau de fapt cu totul invers. Și așa au stat mereu, de la minciuna religioasă până la asta cu libertatea și cu egalitatea de șanse.

Anastasia a făcut o pledoarie pentru simplitate, vorbind și despre o imensă ignoranță pe care nu o înțelege:

— Lucrurile sunt foarte simple cred, dar nu vrem să le vedem așa și să plecăm de la simplitatea asta: care e noima ca unul să aibă un miliard de dolari, iar altul, pe fix aceeași planetă, în fix același timp, să moară de foame la propriu?… Știi ce? Ar trebui să li se permită să aibă milioane de euro sau miliarde doar celor care, în timp ce mănâncă, se uită la filmulețe cu copiii ăia rahitici în jurul cărora bâzâie muștele. Ce, e patetic ce spun, nu? Copiii ăia cu ochi imenși și fețe scheletice, cu dinții împingându-se dinăuntru în pielea buzelor și cu toate muștele din jurul lor. Pare că la un moment dat li se pun pe pupile, dar ei nici că mai clipesc, se uită la cameră. Și cât de crudă e și camera aia acolo. Camera aia, în sine, e o bogăție în preajma acelor muribunzi, camera aia este exact ochiul nostru, al tuturor celorlalți. Dar, dar… nu se poate face nimic.

— Cum să nu se poată face nimic? a întrebat el, mai mult ca o concluzie. S-a făcut enorm și se va face mai departe, dar știu ce zici.

Anastasia nu s-a lăsat intimidată.

— Dar e ceva mai trist de atât: instigarea la caritate. Ar trebui permis doar săracilor să doneze, să dea bani altor săraci. Pentru că bogații, dacă donează, cred că aia a fost, sunt OK, au făcut tot ce ține de ei. Pot dona între ei, bogați la bogați, dar atât. Chiar, tu donezi? a întrebat Anastasia amuzată.

— Măi, eu nu sunt bogat. Și nu, eu vreau să fiu bogat, nu să îndrept lumi, nu nimic, e important să ai bani, să nu fii umilit, să ai acces la servicii, la prietenii cu oameni care au bani, la tot. Dar, atenție, dacă iese iureș, furci, făclii, coase, mă bag, omor bogați cu mâna mea, asta e!

— Păi, o să fii de partea cealaltă a coasei, de partea greșită, ca să zic așa.

— Nu sunt bogat, încetează, ne aude lumea, mă trec ăștia pe liste.

— Ai BMW sau Audi, ce ai?

— A5.

— Ce mașină e asta?

— Audi A5.

— A, OK. Auzi, trebuie să mă consider vinovată pentru că mi se pare tare excitant când vorbești despre sărăcie?

— De fapt, asta era toată strategia, mi se rupe de muribunzii lumii.

A simțit mâna Anastasiei urcându-i pe piciorul stâng spre sex. Erau aproape de miezul nopții și de hotelul „Green Heaven" din Floreasca. Când și-a dat jos ochelarii, Marius a părut dezorientat, avea ochii mai mari și mai negri, mimica unui copil care a aflat că din toată clasa numai el nu o să meargă în excursie. Pe Anastasia a pufnit-o râsul, el zâmbea și o întreba de ce râde. I-a spus că fără ochelari pare, culmea, și mai bătrân, dar și mai tânăr decât e. Și mai dubios, a continuat după o scurtă pauză. *Mai* dubios? a întrebat el. Oo, da, sunt tot mai convinsă că toată chestia asta cu dinții e o acoperire pentru ceva nasol.

Au făcut dragoste de două ori, el a lovit-o cu palma peste față în timp ce ei îi venea, Anastasia a simțit orgasmul și mai puternic, a țipat, celulele toate s-au aprins cum se aprind decorațiunile de sărbători în oraș.

Anastasia s-a declarat mulțumită atunci când el a întrebat-o dacă i-a plăcut. A oftat satisfăcută, după ce a tras primul fum din țigară. A luat din minibar o sticlă de Cola.

— Știi, slăbiciunea mea e Coca-Cola, aș vrea ca lumea să se ordoneze plecând de la acest adevăr: Coca-Cola. Să existe satele acelea prin care trec de Crăciun camioanele cu sticle de Coca-Cola, cu toți Moș Crăciunii din ele, cu toți copiii îmbujorați care îi ajută pe săraci, deși ei tot copii bogați rămân, iar săracii, tot săraci, doar că au mâncat un căcat de cozonac, și toată muzica aia care cade peste sat ca o ninsoare invizibilă, în timp ce drona care filmează reclama se ridică pe cerul nopții. Coca-Cola ar fi o premisă bună pentru lumea mea. Oo, da, știu, știu, nu te uita la mine așa, știu, Coca-Cola înseamnă profit cu orice preț, chimie și marketing, dar eu mă refer la Coca-Cola dinainte să știu adevărul despre Coca-Cola, așa că… am dreptate. Și cu asta gata, încheiem capitolul săraci/bogați pe seara asta.

La începutul oricărei relații, Anastasia își amintea spusele unei tinere dintr-un serial de mâna a doua. Fata stătea la fereastra unui apartament mic, parcă suspendat deasupra New Yorkului, și vorbea cu un cățel – Doamne, prost film –, plină de înțelepciune: „Adevărul e ca o plantă de apartament, trebuie să-l muți mai la soare sau mai la întuneric, mai aproape sau mai departe de calorifer și să îi dai cantitatea optimă de apă". I-a povestit și lui Marius și au hotărât să meargă împreună pe drumul simplității infantile a panoramării vieții, și au ajuns la concluzia că de multe ori acceptăm cu greutate că lucrurile pot fi și chiar sunt *atât* de banale.

După acea primă seară nu a primit nici un semn de la el timp de o săptămână. S-a gândit că asta fusese, o aventură cu un stomatolog mai mare cu 15 ani decât ea,

un tip haios, mulțumit de sine și ușor plictisit. Se uitase pe contul lui de Facebook, posta doar evenimente cu conferințe și lucruri care țineau de medicină, nimic personal, nu avea poze cu familia din vacanță, de la mare, din Grecia, Turcia, Italia, nimic, nu făcea iarna schi, așa cum i s-ar fi părut Anastasiei normal, în concordanță cu imaginea lui de ansamblu. Era acolo însă o fotografie cu el tânăr, cu părul mare și creț, aproape schilod, zâmbind tâmp. I s-a părut tare simpatic, îi amintea de toți colegii ei de școală și s-a gândit ce straniu e, totuși, că oamenii seamănă atât între ei. Nu știa dacă e căsătorit, dar era convinsă că e.

După o săptămână, într-o vineri, a primit un mesaj de la el pe la zece seara. Ea se băgase în pat, avusese o săptămână îngrozitoare, voia să citească ceva și să adoarmă. Pe moment a intenționat să nu-i răspundă, să „vadă“ abia a doua zi de dimineață mesajul de pe WhatsApp, însă brusc s-a simțit excitată, voia să-l vadă, să bea împreună ceva, să fumeze, iar noaptea i s-a înfățișat ca o nesperată ocazie. Peste mai puțin de-o oră, Marius a ajuns la ea acasă cu două sticle de prosecco și un pachet de Dunhill Silver. Au făcut sex, iar pe lângă cele două sticle de prosecco au mai băut și câteva shot-uri de whisky. Marius era amețit de când venise, așa că pe la trei dimineață avea privirea tulbure și aprindea țigări pe care apoi le uita în scrumieră. Repeta din cinci în cinci minute că tabloul luminos, din leduri, pe care Anastasia îl avea pe perete e foarte mișto, iar ea, amețită și ea, găsea în asta un compliment pe cât de profund, pe atât de erotic și de amuzant. Era un compliment care ascundea un adevăr, dar și o promisiune. În tablou era Fecioara Maria cu o țigară în gură și cu pruncul sprijinit de ea cu mâna dreaptă, în timp ce cu stânga amesteca într-o oală de pe aragaz, din care ieșeau aburi. Aura de deasupra

capului era făcută din fumul țigării pe care o ținea în gură.

Stăteau în patul din dormitor, de-a latul, sprijiniți de perete, ascultau muzică la laptop, vocea melancolic-apocaliptică a Lanei Del Rey, bărbatul povestea despre un client cu foarte mulți bani, om de afaceri necunoscut publicului, discret, dar care folosea de prea multe ori cuvântul „inacceptabil".

— Le-am pus dinți tuturor din familie. Nu din familie, din neam. Le-am făcut prețuri pentru bunici. Adică pentru bunici așa, la comun. Trei bunici, atât te costă toți. Le puneam dinți și-n cur dacă voiau. Și la intrare, și la ieșire, e ofertă. Iar două mătuși, ca semn de recunoștință, povestesc mereu despre el, despre omul ăsta bogat, Iulian: cum era el tânăr, cum era în copilărie, pe tonul ăla, știi, ca și cum totul, încă de atunci, spunea ceva despre ce avea să i se întâmple: bogăția. Mă auzi?

S-a întors spre Anastasia. Ea îl privea foarte atentă, dar incapabilă să-i răspundă totuși. Și-au zâmbit, s-au sărutat, aveau buzele fierbinți, uscate și miroseau a sex.

— Ești căsătorit, nu? a întrebat Anastasia.

— Da.

— Ești beat?

— Foarte. Trebuie să plec.

— Te așteaptă soția. Să faci un duș.

A vrut ca Marius să simtă în tonul ei nepăsare.

„Aici ești tu!"

Așa îi spunea bunica Loreta arătându-i poze de pe la nunți sau botezuri. Punea degetul ei uscat și strâmb pe fața gri a unui copil. „Aici ești tu!", era la nunta unei verișoare care trăia la București, o femeie cu nasul în vânt și părul umflat în cap ca o aură gazoasă, cenușie, râdea alături de bărbatul ei, un nene cu chelie. Stăteau toți,

ditamai alaiul în mijlocul drumului de țară, încremeniți pentru poză. Anastasia avea o căciulă pe cap, ceea ce i s-a părut ridicol, deoarece toți ceilalți erau îmbrăcați lejer, copiii, vreo trei băieți, purtau cămăși. Pe mine m-ați luat ca să mă faceți de râs? Nu, iubita, erai răcită. Și foarte urâtă, a adăugat Anastasia. „Aici ești tu!“, în cele mai multe poze era un copil ca o pată de igrasie pe cartonul mic, de zece centimetri lungime și cinci lățime, cu marginile zimțate. „Aici ești tu!“, câteodată fățuca se strâmba, îi bătea în ochi soarele. Din soare nu se păstrase nimic în fotografie, iar unii oameni dispăruseră definitiv. Printre ei și bunica Loreta. S-au făcut poze la înmormântarea ei, apoi la pomana mare din curte, și de fiecare dată Anastasia își șoptea în minte: „Aici ești tu!“. Peste ani, acea prezență imperativă pe care i-o reclamase bunica Loreta, de parcă o înfigea în solul abstract al lumii cum înfig alpiniștii steagul în vârful muntelui, „Aici ești tu, nu uita să-ți ceri acest drept la Judecata de Apoi a pozelor!“, acea moștenire a propriei persoane pe care trebuia să și-o revendice din poze și din trecutul celorlalți au obișnuit-o să vadă și prezentul ca pe o fotografie. „Uite, aici ești, Anastasia!“, își spunea singură în unele momente și simțea amintirea bunicii, o fotografie caldă în mijlocul pieptului.

„Să ne uităm pe poze!“, spunea mamaia Loreta și scotea două cutii de pantofi din dulap. Își punea ochelarii și zicea: „Ia să vedem ce-avem noi aici!“, ca și cum acolo, în lumea lor dispărută, din cutia de pantofi, oamenii trăiau mai departe, își vedeau de viețile lor, urmând să îi ofere o mare surpriză.

— Aici e maică-ta! Tu nu erai, nu-l cunoscuse nici pe taică-tu, doar ce se întorsese de la școală.

Anastasia lua fotografia din mâna ei și o privea pe maică-sa, atunci când nu era maică-sa și când încă ar fi putut să nu fie niciodată, și parcă privirea rătăcea pe hârtia

lucioasă, căutând și propria absență. OK, nu sunt, dar cum nu sunt, vreau să văd.

După aproape o jumătate de an, într-o noapte, i-a scris lui Marius: „OK, hai să nu ne mai prefacem. Vii să ne futem când ești beat. Vinerea. Probabil că atunci te lasă nevastă-ta. Nici nu mă interesează. Ai putea măcar să răspunzi la mesaje, ai putea măcar o dată să mă inviți și undeva, oriunde, să nu mă simt doar o pizdă folosită. Și mai du-te-n pula mea. Ești un tip mișto, cred că ai fost și mai mișto cândva. Du-te-n pula mea. Să nu crezi că-ți scriu asta doar pentru că mă uit la *Orange Is the New Black*, la ora 2 noaptea, și beau și fumez și-mi bag pula. La revedere! Și da, sexul era chiar OK!“.

Nu-i plăcea deloc cum arăta în ultimele „fotografii“. Iar aceasta era una dintre ele. O dată la două săptămâni, vinerea, Marius îi trimitea un mesaj simplu: „Prosecco?“. De cele mai multe ori ea „se executa“, cum își spunea sieși: făcea ordine prin casă, arunca gunoiul, spăla vasele și schimba prosoapele la baie. Se distrau, el era deja ușor amețit, mirosea însă frumos de fiecare dată, îi cunoștea parfumurile cu care se dădea – cel mai mult îi plăcea Dior Homme Intense –, îi plăcea că, spre deosebire de alții, o lingea de fiecare dată, însă o deranja liniștea omului pe care nu-l costă nimic să fie decent și plăcut celorlalți, un om cu viața lui bună, cu familia lui bună, iar restul, totul, sunt de jur-împrejur ca într-un *all inclusive*. Ea făcea parte din *rest*. Știa că e nedrept să îi reproșeze ceva, însă asta nu înseamnă că nu îi poate reproșa sau că nu ar trebui s-o facă.

Într-adevăr, el se împotmolise în acea întrebare simplă – „Prosecco?“ –, iar ea și-a spus că trebuie să schimbe răspunsul. De-abia acum însă avea să se simtă rănită, ceea ce arată că uneori e bine să nu schimbi răspunsurile, oricât ar insista cineva cu aceeași întrebare. Timp de trei

săptămâni nu a primit nici un mesaj de la el. I-a părut rău că i-a scris – de ce naiba scriu noaptea, noaptea ar trebui să dorm –, a recitit mesajul gândindu-se că a folosit cuvinte prea dure. De ce a făcut-o, până la urmă ar fi putut să spună oricând nu, până la urmă, gândindu-se mai bine, ea era cea care pusese o altă întrebare. Ea a fost cea care a stricat jocul, fără să anunțe nimic înainte, fără să avertizeze. Recitind-o în această cheie, scrisoarea i s-a părut aproape demnă de milă, o implorare, o întrebare pusă cu voce stinsă, plânsă, înfrântă. Zilele au trecut și mesajul pe care i l-a trimis nu i s-a mai părut nicicum.

„Mergem la Predeal?“, așa a încetat tăcerea lui Marius. Anastasia era la Ploiești atunci, filma mărturia bunicilor unui copil de 9 ani care se sinucisese. Părinții erau plecați de doi ani la muncă în Italia, iar fetei îi era dor de ei. Fetița se întristase și mai mult când a auzit că părinții au divorțat – bunica avea mustrări, nu ar fi trebuit să-i spună, dar îi spusese, ca să știe cât de curvă e maică-sa. Rebeca o chema pe fată, Beca lu' mamaia, zicea femeia de șaizeci de ani, care stătea la masa din curte și cu degetul îi arăta Anastasiei pe o poză: „Aici e când avea șase ani!“.

A plecat din curtea celor doi bătrâni tristă, cu lacrimi în ochi și bucuroasă, așteptând să urce în mașina cameramanului și să îi răspundă lui Marius.

I-a povestit de Rebeca în drum spre Predeal și s-au gândit amândoi la ce se poate întâmpla în interiorul unui copil astfel încât să meargă în magazie și să se spânzure. Calculul în sine, programarea, faptul că trebuie să-și fi imaginat ce i se întâmplă, cum se va simți și că totul o să se oprească pentru ea.

— Iar când bunică-sa spunea „De dor, s-a stins de dor“, îmi venea să înnebunesc! Avea dreptate, dar toți au abuzat-o. De la maică-sa și taică-su care au plecat și-i tot

promiteau că o iau și pe ea, deși cred că nu aveau nici un gând, până la bunică-sa, pentru că Rebeca îi amintea de maică-sa, de nora ei „curvă“. Mă gândeam, absurd, îți dai seama, că toți din familia aia aveau nevoie de această imensă nedreptate. Pentru că era atât de nedrept ca ei să scape nevinovați. Toată suferința era în interiorul acelui copil, iar ei nu o știau, nu o înțelegeau, nu o luau în serios, pentru că, na, e un copil. E o tâmpenie ce spun?

Coloana de mașini de pe DN1 se mișca încet, începuse să ningă, totul era umed și rece, în mașina Audi A5 a lui Marius era cald, scaunele erau și ele încălzite, și se auzea încet radioul.

— Știi, îmi povestea bunică-sa, când a venit noră-sa la înmormântare, i-a reproșat că vorbea cu fie-sa în fiecare noapte, noapte de noapte, și că pleca fata obosită a doua zi la școală din cauza ei. Iar maică-sa a zis că nu, nu vorbea cu ea. Soacra i-a spus să nu mintă. Nu doar că Rebeca îi spusese că vorbește cu ea, dar a tras și ea cu urechea, iar fata îi povestea ce făcuse la școală și altele. Nora a negat din nou, așa că s-au uitat în telefonul fetei. Nu era nici o convorbire. Vorbea cu maică-sa cu telefonul închis, povestea ca unui jurnal. *Fucking sad!* Îți jur, îmi venea să le pun masa în cap. Iar bunicul Rebecăi, soțul lu' vaca asta bătrână, stătea ca un papițoi. Cred că mâncase ceva mai devreme pentru că tot își sugea ceva dintre dinți, îmi venea să-l pun jos și să-l scobesc cu un cui de-ăla: Ia, futu-ți morții mă-tii, mai sugi mult din dinții ăia după ce nepoată-ta s-a sinucis? Mă rog, mai plângea din când în când, se înroșea la față, îi curgeau câteva lacrimi.

Au mers o vreme în tăcere. Ieșiseră din Breaza când Marius a întrebat-o:

— Ai o poză cu ea? Poți să-mi arăți și mie?

Fără să spună nimic, Anastasia a căutat în telefon, apoi i-a arătat. Marius a luat telefonul în mână, a privit poza,

a privit înainte la drum, apoi poza din nou și tot așa, de câteva ori.

— Mda, săraca de ea.

— Știi la ce m-am gândit? Mă gândeam la un film. Un reporter – cum am fost eu acum cu echipa, știi, mergem să documentăm cazul și întrebări, povești – vine în țară pentru o săptămână, să zicem, și părinții – fiecare cu noul soț sau noua soție, amanți, morții lor –, eh, și după câteva zile să moară mama fetei… Iar după încă două zile bunica, apoi tatăl. Și să te prinzi ușor-ușor că reporterul e criminalul. Mi-a mâncat Netflixul din creier. Sunt contaminată.

Au oprit pe drum să mănânce, făcându-și planul că seara vor ieși în Predeal sau poate dau o fugă mai departe, până în Brașov. La ieșirea din Sinaia, știa Marius restaurantul „Cornul de argint". Au mâncat câte o supă de pui *à la grecque*, Anastasia a băut o bere, iar Marius o Cola Zero.

În Predeal ningea puternic. Înainte să intre în oraș au făcut stânga, au trecut de Sanatoriul de Nevroze și puțin mai sus, pe partea dreaptă, urca un drum vreo sută de metri prin pădure. Lui Marius i-a fost teamă să urce până la cabană cu mașina, să nu rămână blocați pe-acolo. Au lăsat-o aproape de drumul principal, au scos bagajele din mașină și au urcat prin zăpadă până la cabană. Acolo, surpriză: totul arăta ca naiba. Lui Marius îi spusese prietenul care era proprietarul cabanei că e cineva care se ocupă de curățenie, o să spargă lemne și toate cele necesare, astfel încât joi la prânz, când ajung ei, să fie totul OK. Înăuntru era plin de muște moarte și un miros greu, de canalizare înfundată și de carne împuțită. Marius s-a enervat, zâmbea încurcat, și-a sunat prietenul la telefon și, într-adevăr, nimic din ce îi promisese nu se întâmplase.

Însă femeia care urma să se ocupe și soțul ei erau pe drum acum, aveau să apară într-o jumătate de oră, doar ce vorbise cu ei la telefon, o să fie bine, s-a scuzat. Anastasia privea prin geamurile mari din spatele casei în curtea mare, dincolo de care se întindea pădurea. În curte erau un grătar zidit, un foișor mic și câteva jucării de plastic. Marius a închis dezamăgit, după ce i-a spus prietenului că i-a stricat tot cheful.

— Hai să mergem la hotel! Zicea că vin ăia acum să facă curat și să spargă lemne și mai știu eu ce, dar e jalnic. Cât de bou e Demeter ăsta! Ce casă de vacanță am, să vii să vezi, să… pe dracu'! l-a imitat Marius. Dar ce bou eu, să mă iau după el!

— Hai, mă, că nu e nimic! Asta e, mergem la hotel. Auzi, tu știi oameni care zic „Pe dracu' să-l pieptene"? Bunicul meu așa zicea: „Pe dracu' să-l pieptene". Îmi amintesc de el de fiecare dată când văd pe la televizor bărboși de-ăștia cu hairstylismul.

Anastasia l-a luat în brațe, s-au pupat și au rămas privind pe ferestrele mari.

— Cred că am nevoie la toaletă. Îmi pare rău să-ți zic, dar… mai bine nu-ți zic, a spus Anastasia.

— Și eu am nevoie. Du-te tu sus, mă duc eu jos!

Au stat mai bine de o oră acolo, cu dureri de burtă și hohote de râs, înjurându-l pe bucătarul de la „Cornul de argint" și ciorba lui *à la grecque*. Când au venit soții care urmau să se „ocupe" de casă, Marius deja îl sunase pe prietenul lui și îi expusese situația, începând cu un răzbunător „Vezi că ne-ai supărat, ne căcăm în casa ta de la munte!". I-a spus să îi avertizeze pe cei doi că ei sunt în toalete. Marius a vorbit cu bărbatul sosit prin ușă, l-a rugat să meargă la farmacie în Predeal să le cumpere câte ceva. Din toaleta de la etaj, în acest timp, Anastasia îi trimitea selfie-uri. Stătea pe toaletă, își scosese un sân din bluză,

cu o privire bolnavă – se voia excitată, dar părea mai mult beată – și cu limba scoasă ca și cum urma să își lingă sfârcul. Selfie-ul avea și o explicație foto: „Sora mea din Rusia, profesoară de greacă și latină, în timpul liber mai face videochat!".

Marius i-a răspuns: „Știi că toaletele sunt înfundate, nu?". Nu erau.

Au luat câte două plicuri de Smecta, au băut săruri de rehidratare și au încheiat seara cu mult whisky. Tăria face bine la așa ceva, a zis Anastasia serioasă.

Au dormit acolo, nu s-au mai dus la hotel, femeia aceea și bărbatul ei, ambii trecuți de cincizeci de ani, pregătiseră totul cât ei au ieșit la o mică plimbare în jurul proprietății. În casă era cald, aerul curat, așternuturile schimbate și femeia băgase în cele două cuptoare o tavă cu cartofi și rozmarin și piept de curcan, alta cu varză cu bacon și murături, o rețetă mai ciudată.

— Toate sunt crescute la mine în curte, mi-a zis domnu' Demeter să nu accept nici un refuz din partea dumnea-voastră, a spus femeia.

A doua zi au mâncat la prânz în Sinaia, apoi au mers la Bran. S-au plimbat, au vorbit, au băut vin fiert și au glumit pe seama coridoarelor și încăperilor atât de scunde ale Castelului Bran. Seara au mâncat la „Casa Vieneză", au stat într-un separeu, iar spre final, după câteva pahare de vodcă și suc de roșii și după două joint-uri pe care le-au tras afară, în parcare, Anastasia l-a întrebat dacă i se pare normal că el niciodată nu îi răspunde la mesaje și Marius s-a strâmbat puțin, fără să-i răspundă nimic. Anastasia a mai comandat o vodcă pe care a băut-o rapid și a început să-l înjure, să-l lovească în piept și în umăr cu palma și, în final, să plângă.

La început, Marius a zâmbit, apoi s-a simțit tare prost, pe față apărându-i multe strâmbături, un chelner înalt și

slab a venit de două ori să o roage pe Anastasia să vorbească mai încet.

— I-am spus și lu' mama de tine, i-a zis Anastasia în mașină, când se întorceau la Predeal. Apoi a adormit.

S-a trezit când au ajuns, a trebuit să urce prin zăpadă din drum până la casă, iar odată ajunși, Anastasia i-a spus:

— Dacă vrei, putem să mergem acasă. Probabil îți imaginezi că sunt o nebună îndrăgostită de tine! Dar nu e așa.

Nu au plecat spre București atunci, noaptea, ci a doua zi, așa cum aveau în plan.

La întoarcere, Anastasia a zis că au făcut o gafă: trebuia să fi adunat din rahatul ăla în două pungi și să-l arunce acum, din viteza mașinii, pe geamuri la „Cornul de argint". Iar când a coborât în stația de taxiuri de la Casa Presei i-a spus s-o ierte pentru seara trecută.

— Fii serioasă, a zis el și a apăsat pe buton ridicând geamul mașinii.

Când a ajuns acasă s-a simțit eliberată. A sunat-o pe Izabela, i-a povestit aventura cu toaletele și s-a băgat în pat să se culce. Abia se întuneca, nu era mai târziu de patru și jumătate, dar voia să doarmă, voia să se trezească și să știe că Marius, Predeal, plânsul și scandalul pe care îl făcuse erau dincolo de somn. Când s-a trezit, a găsit pe telefon mesajul trimis de Marius: „Poate sună stupid, dar mi-a plăcut când ai spus că i-ai povestit maică-tii de mine. Să o saluți din partea mea". Tâmpitul, chiar nu știe, și-a spus Anastasia, că așa fac când beau ca proasta: mă cert cu bărbații cu care mi-o trag, am impresia că nu sunt apreciată și sunt convinsă că îi iubesc.

Au ajuns la feribot cu o mică întârziere, însă au fost lăsați să se îmbarce – un bărbat gras, cu barbă roșcată, le-a făcut semn să treacă după ce a aruncat o privire

mașinii Audi TT, închiriate. Docul din Portsmouth a rămas în urma lor și abia acum, îndepărtându-se, vedeau imensitatea portului și navele mari în construcție.

— Când e ceață pe Canalul Mânecii, Isle of Wight spune despre Marea Britanie că e izolată, a glumit Marius. Au urcat la ultimul etaj al feribotului, au cumpărat cafea și s-au așezat pe o canapea lângă geam. Afară bătea vântul tare, era un soare puternic, orbitor, deși abia trecuse puțin de ora opt. Anastasia și-a lăsat capul pe umărul lui și au stat așa câteva minute. El a mângâiat-o pe păr, pe obraz, iar când și-a lăsat mâna în poală, i-a trecut degetele peste sfârcul sânului drept și Anastasia a râs.

Marius îi dăduse mesaj cu o săptămână înainte: „Am o conferință în Anglia săptămâna viitoare. Te bagi? Mă ocup de tot". El a plecat spre Londra cu două zile înainte, s-au întâlnit în Portsmouth, la hotelul „Florence Gardens" unde era o cameră rezervată pe numele ei.

Trecuseră cinci luni de la episodul Predeal, era în aprilie, fețele rozalii ale englezilor străluceau în soare.

— Uite, uite acolo, vezi? E un buncăr.

Marius arăta cu degetul undeva în larg, pe Canalul Mânecii, doar că soarele stătea pe apă și era atent să nu vezi nimic pe luciul strălucitor. Anastasiei îi curgeau lacrimile, s-a șters cu un șervețel, dar în cele din urmă a văzut ciuperca metalică ridicându-se din apă și a scos o exclamație de uimire.

— Din timpul războiului? a întrebat ea. Din al Doilea Război Mondial?

— Nu, păpușă, fii atentă, că am mai trecut pe aici și la fel de uimit am fost și eu văzând cazemata asta. Nu e singura. Mai sunt încă trei. Patru de toate, a căror construcție a început în 1859, atunci când Comisia Regală a pus la muncă o echipă de ingineri regali, iar ei au demarat

lucrări regale. Se apărau de Franța. Ăsta e No Man's Land Fort, acum e hotel.

— Ce prost ești, am citit și eu asta, făceam mișto de tine! a zis Anastasia și a început să râdă. Ne-au tras ăștia Wikipedia în bloc. Îți dai seama că am citit după ce mi-ai spus că mergem pe insulă. Ce credeai, că mă interesa palatul reginei și atât?

— Așa am crezut, a spus Marius și i-a atins din nou sfârcul.

— Mișto mi s-a părut că, în Primul Război Mondial, aici au fost soldați și aveau mari probleme legate de claustrofobie, mai ales că au fost trimiși aici doar cei care nu știau să înoate, astfel încât să nu fie tentați cumva să dezerteze, indiferent de situație. Condițiile, de asemenea, erau oribile – spălat, pișat, aerisire, tot.

— Ai putea, te rog, să-ți iei voce de Discovery?

— Fii atent, nu vorbi ca fraierul, idee de film de groază prost: se întâmplă ceva cu un soldat a cărui minte o ia razna în acest fort în timpul Primului Război Mondial. Și îi măcelărește pe toți ceilalți din fort. Ei bine, suntem în zilele noastre, la hotel, și soldatul ăla se întoarce aici cumva. Și te gândești că e rău și doar atât acest spirit neîmpăcat și dement. Dar nu este așa. Înainte de a începe războiul, el era îndrăgostit de una, iar când el a plecat ea era însărcinată. Mă rog, pe scurt: o fată de azi, din hotelul din fort, ar fi strănepoata lui și el o protejează de un logodnic dement, adică dement într-un alt fel.

Marius a început să râdă, Anastasia l-a făcut prost, au rămas tăcuți. Bacul a trecut prin apropierea fortului. Două ambarcațiuni acostaseră lângă hotelul de pe apă și sus de tot, pe terasa circulară, se vedea silueta albă a unei femei.

Pe Isle of Wight au stat la „The Crab&Lobster" în Bembridge, un restaurant mare pe malul apei care avea la etaj și patru camere de închiriat. Au aruncat bagajele în cameră și au

ieșit la mesele mari de lemn de pe faleză. Pe canal, în depărtare, treceau vapoare lungi, iar jos pe plajă oamenii își plimbau câinii sau pur și simplu stăteau pe șezlonguri și priveau marea. Au băut bere artizanală și la un moment dat au privit îndelung la doi soți bătrâni în cărucioare pe care un tânăr i-a coborât dintr-o mașină de teren cu rampă. I-a adus pe rând la o masă de pe faleză, iar una dintre fetele care serveau le-a pus în față două Guinness mari. Au schimbat câteva vorbe în cele două ore cât au stat, în rest au fumat și au privit marea.

— Sunt soții Kent, Evelyn și Rud, bătrâni, dar foarte simpatici. Vin aproape zilnic.

Asta le-a spus Laura, o poloneză sosită în UK cu ani în urmă, angajată a restaurantului. Tot ea le-a spus, auzind că sunt din România, că acolo, cu doi ani în urmă, a lucrat și un bărbat din România: Petrică.

— Asta nu e tocmai de povestit, a spus Laura așezându-se la masă, Petrică s-a sinucis.

— Cum? a întrebat Marius și Anastasia l-a privit amuzată.

— S-a înecat, a răspuns Laura.

— Poate a fost un accident, a continuat Marius.

— Nu. A lăsat un bilet de adio.

— Și ce scria în el?

— Că e bolnav grav. A venit familia, l-a luat.

— Cam ce vârstă avea? a întrebat Marius.

— Te gândești că poate îl cunoști? Na, tu din România, el din România, amândoi în vârstă, știi? a râs Anastasia de el.

— 50 de ani, cred, cam așa, a zis Laura, ridicându-se de la masă.

— La 50 de ani, a spus Anastasia, e nea Petrică. Gata, ți-ai potolit curiozitățile despre nea Petrică sau, nu știu, te interesează ce boală avea? Acum, cu tehnologia asta, cât s-a progresat, se pot face minuni.

Laura îi privea, neînțelegând ce spune Anastasia.

— Îmi pare rău, era instalator, a zis Laura și a plecat.

Marius și-a dat jos ochelarii de soare și a sărutat-o pe Anastasia.

A doua zi de dimineață au mâncat Micul Dejun al Căpitanului, adică trei ouă ochiuri, doi cârnați groși de porc și cam 400 de grame de fasole roșie, totul într-o farfurie imensă.

— Într-o zi, dragi copii, după ce-și luase micul dejun, Căpitanul nu s-a mai întors de pe mare. Niște pescari au povestit că vasul său pur și simplu s-a scufundat sub greutatea Căpitanului, a spus Marius cu glas de povestitor de la radio.

Au vizitat, în Osborne, reședința Reginei Victoria, un palat imens prin care vizitatorii vorbeau așa cum se vorbește în casele morților, în șoaptă. Aici se spăla, aici citea scrisori, aici scria scrisori, aici lingea plicurile când le închidea și aici le expedia, camere, sute de camere păstrate intacte, ca multe locuri ale multor crime. Prin ferestrele înalte se vedea un parc mare și verde care se vărsa în mare. Au mers pe Plaja regală, acolo unde sute de oameni stăteau pe șezlonguri și priveau marea. Unii mâncau sendvișuri, alții dormeau, așteptarea avea să fie lungă, marea era hotărâtă să nu le ofere nici în acea zi darul promis. Naiba știe care era ăla.

— Cum ar fi, îți imaginezi, chiar să iasă ceva din mare, iar toți ăștia să aplaude? Adică numai noi să fim proștii care stăteau și priveau marea fără nici un scop, a zis Anastasia.

S-au uitat amuzându-se la panourile mari pe care erau poze cu membrii Casei regale la scăldat în mare. Regina și celelalte prințese, ducese și ce mai erau ele intrau în apă în căruțe împinse pe șine. Nu se dădeau jos decât la 10-15 metri distanță de mal, unde apa le ajungea până la

piept, astfel încât să nu fie văzute în costumele simple, strânse pe corp, care le lăsau picioarele și brațele goale.

Au mâncat într-un restaurant mic, întunecat, în care femeia care îi servea, cu brațele albe și pistruiate, părea făcută din lumină. De-acolo au mers în Newport, la Monkey Haven, s-au plimbat pe aleile largi, printre cuștile mari de plasă. Au râs de un macac care scotea capul de după un copac, cu fața roșie și ochi răi, părea că se masturbează ca un pervers în părculețul de peste drum de școală, Anastasia a oftat prelung și alintat când un tamarin imperial, cu fața lui de copil și mustăți de bătrân înțelept, s-a apropiat de gard și a privit-o atent minute bune.

— Amintește-mi, când o să fie concursul ăla mondial cu cea mai bună definiție pentru tristețe, să trimit o poză cu masculul ăsta cu trompă.

L-au urmărit îndelung pe masculul proboscidian, cu nasul lui mare și ochii mici și nesfârșita duioșie pe care putea să o transmită.

— Cred că așa e și la actori, a spus Marius. Ai observat că mulți actori foarte buni sunt mega-idioți ca oameni?

— Mulți?

— Daaa, cei mai mulți.

— Mă rog.

— Dar cred că e ca la maimuțoiul ăsta. Fața lor însă e poezie, e poveste, ce vrei, expresia cu care se nasc transmite enorm.

— Vrei să-mi spui că maimuța asta ar putea fi un foarte bun actor, dar prost ca om?

— Nu, voiam să-ți zic că te-aș fute, dar o luam pe ocolite, îți vorbeam de maimuța din care te tragi.

Anastasia citea în telefon:

— Fii atent ce scrie despre maimuțele proboscidiene… Aaa, bineînțeles, în latină, *proboscis* înseamnă nas. Îl folosesc ca să atragă femela. Așa, așa… și trăiesc unde

crezi, ha-ha? În insulele Bor-ne-o. Sau, cum se citește, Bâr-ne-o.

Pe mascul îl chema Kit, pe femelă Pamela, două nume ca două haine căpătate din milă de la oameni.

Atât Kit, cât și Pamela puteau fi adoptați. Pamela mai avea un părinte, care dădea însă doar cinci lire pe lună, așa că era loc în viața sa pentru mulți părinți. Kit însă nu avea încă nici un părinte și Anastasia l-a întrebat pe Marius:

— Nu vreau să par în nici un fel, dar dacă tot e să fie așa între noi, nu cred că s-ar putea ivi un prilej mai bun de-a duce această relație mai departe spre nicăieri decât adoptând o maimuță bătrână.

Marius a zâmbit și a rămas tăcut. După o vreme a zis:

— Nu cred că e atât de bătrân.

— Ce drăguț ești că zici asta! Știi că o să înțeleg că nu ai spus-o despre maimuță. Scuză-mă, despre copilul nostru bătrân.

Marius a tăcut și s-a uitat spre îngrăditura din plasă de alături, de unde, cocoțat în pomul din mijloc, îi priveau doi ochi negri, aproape strălucitori: un pui de Cotton-top tamarin, cunoscut și ca Liszt Monkey. Marius a sărit câțiva pași spre cușcă și a prins-o de umeri pe Anastasia:

— Fii atentă, fii atentă, ducem și mai departe spre nicăieri relația noastră: adoptăm un pui, ăsta e pui, are un an de zile, deci adoptăm un pui, dar, dar… uită-te la el, i se spune Liszt Monkey pentru că seamănă cu Franz Liszt la bătrânețe. Priveau amândoi la poza lui Liszt bătrân care era lângă poza unui Cotton-top tamarin, lucru amuzant în sine prin ingenua ireverențiozitate. Știi, deci în loc să adoptăm un maimuțoi bătrân cu nasul ca o trompă dez-umflată, mai bine adoptăm un pui de tamarin care are față de bătrân senil, ultrabogat și care-și chinuie cu răutatea rudele care speră la moștenire. Deci ce zici?

— Copilul bătrân să fie! a spus Anastasia și i-a sărit în brațe.

O doamnă în vârstă, cu părul alb, care semăna cu Regina Angliei, le-a completat un certificat de adopție.

— Știi că femeile bătrâne din regat care nu seamănă cu Regina Angliei sunt omorâte? a glumit Marius.

Femeia le-a spus că vor putea să intre când vor pe site-ul adăpostului cu o parolă și că acolo vor vedea tamarinul pe care l-au adoptat, toți „rezidenții" fiind filmați 24 din 24.

— Sunteți primii care-l adoptă, așa că puteți să-i dați un nume, a zis femeia.

Anastasia și Marius s-au privit întrebători, apoi Marius a spus:

— Nea Petrică! Nea Petrică să-l cheme. N, E, A… P, E, T, R, I, C, Ă.

5
Terapia Bowen

A doua zi, Rareș și-a vizitat părinții – maică-sa a gătit găluște cu prune și ciorbă de perișoare, a stat în picioare lângă el până a luat prima gură și a zis „Pfuu, super, mama!“, iar ea a zâmbit satisfăcută, ca de fiecare dată. Și-acum, la trei ani de la operația de micșorare de stomac pe care o făcuse Rareș, ea continuă să se mire că mănâncă prea puțin și spune că asta, până la urmă, o să-l îmbolnăvească. Pentru una care toată viața a fost stăpâna mâncărurilor pentru soț și pentru copii, tăierea unei părți din stomacul băiatului ei a fost o jignire personală, un atac murdar la propria viață. Ea își hrănise cei doi copii cu cele două țâțe, pe care apoi le înlocuise, când ei au crescut, cu două oale mari care fierbeau încontinuu pe aragaz. Își făcuse treaba bine, la orice oră din zi și din noapte.

Au venit la masă și soră-sa, Laura, cu soțul și cei doi copii ai lor, o fată și un băiat, adolescenți, cu părul lung și fețele inexpresive. Nu veneau de obicei, însă acum și-au făcut intrarea mirosind frumos și ușor plictisiți.

Se plimbă toți patru în fiecare weekend cu bicicletele. Vara trecută i-a văzut și Rareș cum se pregăteau de plecare: au stat aproape o jumătate de oră în parcarea din spatele blocului și s-au uns cu cremă de protecție solară. Și s-au

uns, și s-au uns, sora lui ultima, singură, în timp ce bărbatul și cei doi copii așteptau, fixându-și și asigurându-se că și-au prins bine căștile de protecție, cotierele, genunchierele. Aveau câte un mic rucsac în spate fiecare, bidoane de apă colorate prinse pe ghidon, telefoanele mobile pe brațe în huse colorate. Sunt în echilibru, se gândea Rareș privindu-i, au creat insula lor în mijlocul lumii și al timpului, o insulă care conține toate răspunsurile, sunt asigurați, există o cască de protecție pentru fiecare celulă din corpurile lor. Ce mândru, ce bucuros e omul, își spunea el privindu-i, că are răspunsuri la haosul, distrugerea, absurdul pe care el însuși le creează.

Îl aprecia pe Horia, cumnatul lui, pentru cât muncea și pentru că nu-l deranja deloc viața atât de previzibilă, îl aprecia și pentru că îi vindecase soră-sii aerul acela fermecător de fată abandonată, cel care de multe ori le face pe femei să sufere iremediabil și să rămână singure. Din fata aceea neînțeleasă supraviețuise doar un soi de răzvrătire complezentă, aproape tonică, ai fi zis. Când și când, Horia o lăsa să se supere pe tot și toate, să plângă și apoi să se bucure că are o familie atât de frumoasă, cu doi copii mari și sănătoși. Se mai certa și cu maică-sa și apoi se împăcau un weekend întreg bând cafele și povestind. În final, își spunea Rareș, drept ironică recompensă, Horia avea să primească o bătrânețe și o moarte pe care lipsa alcoolului și a tutunului ar fi putut să le facă al dracului de imprevizibile. Dar așa li se întâmplă oamenilor care urăsc surprizele: primesc cadouri ciudate. Horia îl enerva însă când vorbea ipocrit. El explica la nesfârșit cum lumea de azi e bună, e foarte bună, e cel mai bun moment din istoria omenirii și de fiecare dată Rareș îl contrazicea și îi spunea că sfârșitul e aproape și că se va alege praful de tot. Iar asta se va întâmpla exclusiv din cauza oamenilor.

— Hai, mă, Rareș, iar începi? intervenea mai mereu soră-sa, zâmbitoare, știind că soțul ei ia totul în serios.

Altădată, Rareș se înduioșa văzându-l pe Horia cât de disciplinat și cât de competent este în gestionarea vieții și a familiei sale, pentru că era, într-adevăr, un om de „nădejde", așa cum îi spusese soră-sa atunci când Rareș a întrebat-o de ce naiba se căsătorește cu „nenea ăla". „Nădejde", când și când, în timpul acelor mese de prânz în familie, îi apărea lui Horia ca o aură deasupra capului. Iar altă dată, prin acea aură, Rareș vedea cum iese din Horia, ca dintr-un furnal, fumul cenușiu al plictiselii absolute. Un om n-ar putea să trăiască în interiorul unui om, își zicea atunci Rareș. Iadul ar fi să fiu închis în Horia după moarte.

A vorbit cu taică-su despre etapa de fotbal care se jucase și despre etapa care avea să se joace, maică-sa a tot dat ocoluri mesei. Da, erau destule șervețele, scobitorile fuseseră puse lângă sticla de bere, de-aia nu le vedea Horia, iar Ilinca, nepoata, chiar nu mai putea să mănânce! La un moment dat, maică-sa și taică-su s-au certat amintindu-și o ceartă mai veche, pe care o avuseseră cu douăzeci de ani în urmă, atunci când au mers la Slobozia să cumpere gogoșari, iar taică-su nu a tras frâna de mână și mașina a alunecat în șanț. El susținea că uitase să tragă frâna de mână din cauza ei. Nepoții au râs, bunicul și-a dat ochii peste cap exasperat.

La plecare, maică-sa a zis că duminica viitoare o să împartă pentru mătușa Dora și vrea să fie toți prezenți.

Când trăia, mătușa Dora ghicea viitorul, le spunea vecinilor tot felul de lucruri dând în cărți sau citind pe fundul ceștilor de cafea. Lui Rareș îi era teamă de ea. Chiar dacă nu credea în citirea viitorului, vedea acolo ceva cu mult mai înspăimântător: mătușa Dora făcea

viitorul, îl comanda. Iar în casa ei era prea multă liniște întotdeauna.

Seara a mers la unitatea canină a Poliției, în Străulești, de unde a luat un ciobănesc german pensionat. Acolo se constituise de curând o subunitate de câini de Poliție pensionați, după ce izbucnise un scandal în presă legat de câinii polițiști care îmbătrânesc și mor în mizerie sau sunt eutanasiați. În final, s-au găsit bani la o fundație din Germania și lucrurile intraseră în normal. Se împlineau deja trei ani de când un polițist tânăr le ținuse un curs despre lucrul cu câinii și filajul cu un patruped. Atunci au apărut glume pe e-mailul de serviciu despre unitatea lor, că s-au corcit cu milițienii, au stricat rasa. Erau întrebați dacă iau poziție de drepți când apare un „cuțu căpitan". Și asta era nimic pe lângă altele, scabroase.

L-a luat de la Străulești pe Corbu, un ciobănesc german de zece ani, cu părul negru și lucios, care fusese operat la șold. Când alerga, o făcea în trei picioare, îi era mai ușor. A parcat lângă parcul de la metrou, a scos pălăria de pescuit și un baston din portbagaj și a luat-o cu Corbu la pas pe străzi. Lui Rareș i se părea amuzant să șchiopăteze și el. Observase însă că, după vreo zece minute, dintr-un motiv care-i rămăsese inexplicabil, cu cât șchiopăta mai mult cu un picior, cu atât îi venea mai greu s-o facă. De parcă, șchiopătând, uita, se dezvăța. Așa că începea să șchiopăteze cu celălalt picior. S-a întrebat dacă o fi vorba de o boală sau dacă e ceva care deja s-a studiat. Invariabil, trecea pe lângă blocul doctorului veterinar Stamatescu. Într-un rucsac, în spate, Rareș căra castronul de plastic și apa pentru câine. Cei de la CIA îl îmbătrâniseră pe 404 în poza de la 20 de ani. Rareș le avea pe amândouă în telefon, plus una în care îi puseseră barbă. De ce nu ar ieși noaptea să-și cumpere mâncare sau să se plimbe, sau orice altceva? Până la urmă, tot

noaptea fusese prins pe camera de supraveghere. Echipa tehnică montase pe stâlpii de iluminat public alte două camere, astfel încât să prindă imagini din lungul aleii dintre blocuri, atât în stânga, cât și în dreapta.

Puțin după miezul nopții, l-a dus pe Corbu înapoi la Străulești. S-a gândit că l-ar fi adoptat pe Corbu dacă nu era Motănel. Sau, cel mai tare, cum ar fi fost să patruleze cu Motănel?

Uneori Corbu se oprea, pur și simplu nu mai voia să meargă, și Rareș se înduioșa, gândindu-se că l-a cuprins tristețea după stăpânii pe care i-a avut și care l-au abandonat. Sau poate îl dor oasele și atât, își spunea.

Miercuri a fost la acupunctură, medicul Ion Neagu i-a înfipt ace în picioare și-n cap, au vorbit despre Grecia, ca de obicei. Ion are scleroză multiplă în plăci, dar până să-și descopere boala a lucrat ca medic în Grecia. Îi place să vorbească despre acea perioadă, iar Rareș îi dă ocazia la fiecare ședință. Aproape toate amintirile lui Ion încep în spital, cu el în tură, muncind, și se termină noaptea, undeva pe o plajă. Rareș se gândește la kilometrii care probabil că despart spitalul de plajă și la mersul lui Ion de-acum, legănat, cu șoldurile fugindu-i în stânga și în dreapta, sprijinindu-se în două bastoane. Apoi la distanța dintre muncă și bucurie, cea dintre zi și noapte, pe plajă, cea dintre viața lui de-atunci, de om sănătos, și cea de-acum, de om bolnav, închis 90% din timp în acest apartament din casa de pe strada Negoicescu, la numărul 12. Ion îi înfige acele, apoi se așază la un birou mare, alb. Are în față un laptop masiv, iar în dreapta, pe perete, este agățată o schemă colorată a unui corp uman, pe care sunt însemnate locurile centrilor și punctelor de presiune.

De fiecare dată pleacă de la Ion relaxat, pentru că Ion este un om cu o viteză stranie, așa crede Rareș. Ar trebui

să existe o terapie cu oameni bolnavi. Ion e un om bolnav, iar apropierea lui are ceva vindecător, fiindcă oamenii bolnavi poartă cu ei vibrația altei lumi, o lume în care se amestecă suferința, speranța și o altă negociere cu sfârșitul. Ar trebui să creștem oameni bolnavi pentru a vindeca, se gândea Rareș mergând pe străduțele înguste care se varsă la un moment dat în Bulevardul Ion Mihalache. Multe case mici, curți mici, te-aștepți ca niște pitici să iasă pe porțile lor, sufocați și ei de dimensiunile obositoare, de împărțirea nefirească a spațiului.

Ajuns acasă, a citit din cartea *A 6-a extincție*, a căutat pe Internet să vadă cum arată autoarea, Elizabeth Kolbert, și-a imaginat minuscula insulă One Tree și Marea Barieră de Corali, nopțile în care acei cercetători singuratici, lucrând în cadrul unor baze atât de fragile din mijlocul oceanului, pornesc aparatele care le arată cum moare planeta. Elizabeth Kolbert povestește despre o expediție sub clar de lună pe acea insulă de corali, ea și doi cercetători, trupuri osoase, pielea arsă de soare, ochii încinși – Rareș s-a gândit la norocul celor care muncesc în natură. Într-un capitol a încercuit expresia „aciditatea oceanică“ și s-a gândit la refluxul gastric, la aciditatea stomacală, la consum, mult consum, la un somn neliniștit într-o noapte neliniștită a lumii, o planetă tulburată de vise bolnave după ce a mâncat și-a tot mâncat și-a tot mâncat, iar acum plasticele i se întorc în gât. Într-un alt capitol a subliniat un pasaj în care era descris cum „polipii“ de corali adaugă coloniei de corali propriul exoschelet, cum asta reprezintă o muncă de generații și cum coralul poate să rămână, în anumite condiții, o structură vie. Și-a amintit că în copilăria lui era o întreagă modă a copiilor cu polipi și o întreagă modă a operațiilor „de polipi“. Copii fonfăiți, care respirau cu gura căscată la școală, unii care scoteau și un straniu șuierat, copii despre care părinții spuneau că se odihnesc

greu noaptea, se întorceau de la doctor cu defectul remediat și cu o poveste îngrozitoare despre cum li se „răzuia“ ceva de prin „spatele“ nasului. Copiii au un mare respect pentru cei care se operează, o operație e, într-un fel, o poveste. A încheiat lectura subliniind asta: „O moleculă de CO_2 generată prin arderea combustibililor fosili închide în ea, atâta vreme cât există în atmosferă, de o sută de ori mai multă căldură decât s-a eliberat la producerea ei“. La început i s-a părut îngrozitor ce citise, apoi, recitind de câteva ori, nu mai era sigur că înțelege foarte bine despre ce este vorba.

Zilele de concediu din primăvară și le-a petrecut cu *Grupul Bilderberg*, o carte scrisă de doi jurnaliști englezi. Printase în format A3 o fotografie a Castelului Ringberg de la poalele Alpilor bavarezi, acolo unde membrii Grupului se întâlniseră în 2005 într-o formulă restrânsă și unde spuneau autorii că s-au luat decizii majore cu referire la riscurile viitorului: accesul la apă potabilă, foamete, încălzire globală, aglomerări urbane și dispariția democrației, inducerea de psihoze în masă, astfel încât individul să-și suspende decizia, să zică „Nu, chiar nu pot să aleg, pentru că totul e mult, mult prea complicat, voi fi o vită fără voință, dar gata oricând să se omoare cu altă vită“. Iar peste toate acestea teama extincției. Tot ce ținea însă de Grupul Bilderberg i se părea sufocant, dar și amețitor, o amețeală logică. Totul avea un substrat în care adevărul putea degenera oricând în ceva cu totul și cu totul înspăimântător. Iată un exemplu: Grupul, ca orice grup, ca o organizație în sine, conduce invariabil la teorii ale conspirației. Dar nu tocmai în asta ar consta adevărata camuflare: să ia chipul banalității conspiraționiste? Grupul este privat și public în același timp. Sau, o altă întrebare: nu cumva tocmai prin asta arăta că oferă atât liniște, cât și groază, că se poate impune cu vorba sau cu violența?

Iată, arată ei, ne întâlnim în locuri pe care le știți, iar înspre voi, indivizii acestei lumi, transpiră informații din interior – așadar, totul e la vedere. Și astfel ai putea să faci lucruri care nu sunt la vedere: controlând „vederea", compunând tu peisajul, ordonând ce „iese" din interior și cum trebuie să se vadă interiorul în exterior!

Și uite-așa, își zicea Rareș privind mărețul Castel Ringberg, spaima picură în lume ca apa dintr-un robinet defect.

Circularitatea gândurilor pe care și le făcea despre Grupul Bilderberg îl obosea, iar oboseala aceasta o punea și pe ea în intenția mai largă a Grupului, pentru că tocmai asta trebuie să fie, în final, un astfel de grup și un astfel de sfârșit al lumii, cel puțin așa cum o știm: o scurgere, un canal care absoarbe totul și care în cele din urmă te sufocă și se sufocă și pe ea însăși, pentru că antrenează totul în mișcarea sa de rotație.

Între timp, au și gândurile acestea un vertij al lor, s-a gândit el, abandonând treptat abordarea care implica intenții, grupuri, organizații, voințe. Din toate rămăseseră sfârșitul planetei, dispariția câtorva miliarde de oameni, dispariția omului făcut din carne 100% și intrarea lui într-o lume pur tehnologică.

Vineri a cunoscut-o pe Emilia.

— Trebuie să crezi!

— Cred din principiu în orice. Ca oricare om fricos, i-a zis Rareș.

Femeia a intrat în casă și i-a întins mâna:

— Emilia, a zis ea și a înaintat în mijlocul holului pătrat. A privit în stânga, în dreapta, parcă așteptând să o strige cineva ori să se deschidă o ușă secretă în perete. L-a văzut pe Motănel, s-a aplecat și l-a mângâiat. Motanul stătea pe o pereche de adidași Nike, privind drept înainte, ca un soldat îngâmfat de la poarta Reginei Angliei.

Rareș se aștepta ca femeia să-și tragă nasul și să aibă ochii aceia mici, mereu umezi și injectați, cum îi au alergicii când vine primăvara și le face rău și le tulbură fețele. Nu-i plac oamenii cu ochii „neclari". Când auzea că ochii sunt ferestrele sufletului, Rareș își amintea de maică-sa, de zilele de curățenie dinainte de sărbători, atunci când ștergea cu ziare mototolite geamurile și casa toată se răcea ca un om mort. Dar mirosea curat, iar când se închideau ferestrele și se încălzea camera, isteria pe care o provoca frigul în obiectele din jur dispărea.

Schiloadele mari băutoare de cafele, își spusese el când o văzuse în poza de pe site, slăbănoagă cu mâini subțiri ca niște cabluri!

Dar nu a fost așa, Emilia avea o privire limpede și un zâmbet sincer, cu dinții puțin strâmbi, dar lungi, albi și sănătoși. Avea, într-adevăr, o față mică și ochi mici, de viezure, de un verde deschis, însă urechile mari și depărtate o făceau simpatică, la asta contribuind o mimică foarte preocupată. Cât despre mâini, erau subțiri, iar sânii mici.

Rareș a întrebat-o despre terapie, despre pasiunea care a condus-o spre aceasta și nu spre altele, dacă are și un alt loc de muncă, dacă se câștigă bine.

— Îmi cer scuze pentru atâtea întrebări, e un defect profesional, sunt polițist. Dar să știi – vorbim la pertu, da? – că am o mătușă care se ocupă cu terapia Bach, probabil știi, terapia florală, vrea să-și schimbe job-ul, vrea să scape de multinațională, a fost mai întâi un hobby, dar a prins-o, îi place, zice că i se potrivește.

Nu avea nici o mătușă care se ocupa cu terapia Bach.

În timp ce femeia îi răspundea la fel de pasional cum răspunde statul solicitărilor cetățenești, el o îngâna în minte: „Te știu, Emilia, te știu, le știu și pe toate surorile tale din lumea civilizată, sunteți acele femei care se joacă la treizeci și ceva de ani cu suferința cum se jucau când

erau mici cu păpușile și care fac mare căcat din orice, având impresia că știu drumul bun. O vreme o să tot despici firul în patru, o să te tot întrebi și o să le tot întrebi pe prietenele tale ce se întâmplă cu tine, cu viața ta, cu viața lor, ce e strâmb în relații, ce dracu' vrea bărbatul ăla sau celălalt, după care n-o s-o mai faceți, Emilia, atât de simplu va fi. O fată urâtă așadar, necăsătorită la aproape patruzeci de ani, tu și cu urechile acelea de elefant pitic vă înghesuiți pe undeva prin vreo garsonieră din Titan. Terapeută, fată, slabă, singură, degete uscate, lemnoase, mâinile tentaculare, vegetariană cel mai probabil…"

— Scuze, ai zis că locuiești în Titan? a întrebat-o.

— Nu, a răspuns Emilia, în Militari.

Mă rog, și-a zis Rareș, care lăsa cuvintele să alunece unele după altele, celulele unui adevăr nefolositor despre terapeuta Emilia Oprescu. Femeia a povestit că era asistentă la un medic de familie, părinții ei locuiau într-o comună din Argeș, unde s-a și născut, și-ar fi dorit să aibă un câine, însă are prea multe flori, dar poate, cine știe, dacă va avea noroc, odată și-odată o să-și cumpere o „căsuță" undeva și acolo își va lua și câine, și pisici.

Rareș s-a gândit că făcuse o mare greșeală chemând-o. Ar fi trebuit să se uite la un film sau să citească ceva, ar fi putut să meargă la bazin să înoate. Ar fi trebuit să urmeze programul vag pe care și-l propusese, program care în mare parte îl forța să nu facă mare lucru. Căsuța deci, pisicile, Emilia cu părul cărunt și tuns scurt, ca al lesbienelor, sau lung și plin de cocoloașe, cum au hipioatele bătrâne și nespălate, Emilia rulându-și tutun în foițele înguste, acolo, în visul ei, privind la răsaduri de flori și la natură, înconjurată de sfârșitul lumii, cu dioxidul de carbon și monștrii de plastic rozând planeta de jur împrejurul curții sale idilice – Rareș a zâmbit, deși prin corp i-a

trecut o fierbințeală neplăcută. Febra vieții altuia, și-a zis – „căsuță“ se ținea în tot acest timp după el ca o umbră urât mirositoare. Iar asta nu se datora neapărat Emiliei, cât unui diagnostic pe care-l pusese cu ani în urmă colegilor săi, dându-și seama că în fiecare dintre ei locuia un burghez mare amator de diminutive atunci când vine vorba de nivel de trai, de îndestulare, libidinoasă dexteritate în jocul acesta plin de căsuțe, bănuți, mașinuțe, gărduleț, pensioară bunicică. Toți colegii lui visau la o „pensioară“, după care urmau să se angajeze în privat, de unde să mai câștige ceva – „ceva“, formă diminutivală mascată pentru „bănuți“ –, astfel încât viețile lor – un zbor sub radarul cuvintelor pline, grele: casă, salariu, bani, conturi – îi păreau lui Rareș de-o umilință perversă, o sumă scârboasă de „micuțisme“ de genul celor de mai sus.

După câteva generalități despre terapia Bowen, pe care Rareș oricum le auzise în clipuri pe YouTube și le citise pe Internet – deșteptarea Doctorului Interior, eliberarea puterii de regenerare pe care o are corpul uman –, ochii de viezure l-au fixat pasionați și Emilia i-a spus:

— Trebuie să crezi.

— Cred din principiu în orice, i-a zis Rareș, iar ea s-a uitat la el nu neapărat mirată, cât alertată. Rareș știe că a făcut impresia unui ciudat: întrebări personale, mișcări lente, i-a așteptat răspunsurile privind-o în ochi. Toate acestea aveau să creeze un efect de decontextualizare, nesiguranță și sufocare. Dar mai știe și că oamenii, odată trecuți nevătămați prin asta, devin încrezători și deschiși, relaxați fără să-și dea seama nici ei de ce.

— Pe bune, nu am nici o problemă să nu cred în ceva, nu o zic ca să șochez, a continuat el. E o chestie de principiu, de voință și de speranță, toate în același timp: mi-ar plăcea să existe totul și totul să fie adevărat! Și mai e ceva: nu fac mare chestie din faptul că nu cred în aia

sau în ailaltă. Mulți fac mare caz de lucrurile în care nu cred. Dar eu nu sunt omul acela.

Rareș a strâmbat din gură, delimitându-se fără regret de restul oamenilor.

— Cum adică? a întrebat ea, de data asta repliată pe poziții curios conversaționale.

— În sinea mea cred că orice e adevărat. E secretul meu.

— Ce vrei să zici? Scuză-mă, vorbim la pertu, nu?

— Bineînțeles. Chiar asta înseamnă, cred că totul există. Dar, na, important e să crezi.

Fata a zâmbit, și-a dezvelit din nou dinții din față. Rareș a știut că de-acum îl crede inofensiv. Oamenii ar fi surprinși să afle cât de dispuși sunt semenii lor să răspundă la întrebări. S-a dezbrăcat, s-a întins pe masa de masaj pe care o pregătise dinainte și i-a povestit că încearcă tot felul de terapii. Face asta pentru că e oarecum ipohondru, dar un ipohondru care bea, care fumează și care crede că nu mai e mult până când lumea, așa cum o știm, se va sfârși din cauza căldurii, a efectului de seră, a creșterii nivelului mărilor și a nivelului dioxidului de carbon, apoi a tăcut. Emilia a vorbit despre terapia Bowen mai departe, despre Doctorul Interior care trebuie activat în această terapie, însă Rareș nu mai avea chef să se simtă bolnav. Îi era foame.

Și-a încordat pelvisul, urmând exercițiile Kegel pentru îmbunătățirea vieții sexuale. O îmbunătățea în orb pentru când urma s-o aibă. Și-a imaginat mușchiul pubococcigian, așa cum îl văzuse în imagini pe Internet. Doctorul Clinceanu îi recomandase să vizualizeze mușchiul în timpul exercițiului pentru un randament sporit. Mușchiul pubococcigian nu se compara însă ca apariție cu extravaganța colonului. Îl admirase de câteva ori în timpul colonoscopiei pe monitorul din cabinetul doctorului: faldurile

roz, vascularizate și umede, o construcție parcă din gumă de mestecat pentru copii, o gumă de mestecat vie. Ce nedrept, își zicea, că oamenii vorbesc atâta despre suflet, dar mai nimic despre colon, despre intimitatea cu colonul, despre curățenia și puritatea sa. Să mănânci zi de zi, să creezi ditamai lumea consumului, să umpli televiziunile cu show-uri culinare, dar să vorbești, totuși, atât de puțin despre colon. Amintindu-și cum înainta camera prin intestinul său gros și cum el urmărea acțiunea pe monitor, sfârșește asemănând colonul cu platoul de filmare a unei producții ieftine cu extratereștri – planeta rozalie, kitsch cosmic, locul unor ființe de cauciuc care se deplasează mecanic.

— De ce ai zis că dorești să faci terapia așa, în general, nu neapărat pentru o afecțiune? l-a întrebat Emilia.

— Doctorul Interior din terapia Bowen ori funcționează, și-atunci rezolvă cam tot, ori nu funcționează, și-atunci, mă înțelegi, nu rezolvă nimic. Ca un fel de Isus: dacă învie, e OK, dacă nu, *adios*.

— Serios, așa ți-l imaginezi pe Doctorul Interior, ca pe Isus?

— Nu, a fost doar o glumă. Mi-l imaginez ca pe un doctor bătrân, uscat, cu ochelari cu ramă metalică și degete lungi, calde, despre care vecinii, pe nedrept, spun că ar „pune mâna“ pe copii în lift.

— Ai un fel foarte nu știu cum de a vorbi.

— Cum adică?

— Nu știu cum să spun… Pare că citești.

— Of, de două săptămâni tot repet și repet ce îți voi spune. Chiar se vede, nu?

Emilia nu a avut nici o reacție, ca și cum nu l-ar fi auzit. Rareș a încordat mai departe mușchiul pubococcigian și a abandonat-o pe Emilia – o mică rozătoare care consuma

într-un colț de lume personajul pe care el i-l aruncase ca momeală.

Haide, dragă, trezește odată putoarea aia de Doctor Interior! A stat lejer în ditamai corpul ca într-un viloi de vacanță, pune-l la muncă, scoate-l îmbrăcat în salopetă, vreau să-l văd transpirat, plin de sudoare ca bărbații ăia de 40 de ani din reclamele la Hornbach, musculoși, duri, nebărbieriți, cu privirea bolnavă de plăcerea efortului, lovind în dale de piatră, cu părul sănătos lipit de sudoarea de pe față!

Emilia stătea în picioare lângă masa de masaj, într-o tăcută așteptare. Între atingeri erau pauze de două minute și jumătate, „comenzile" pe care le dădeau atingerile ei ajungeau în acest timp la creier, așa spunea teoria, iar creierul trimitea mai departe comenzile la nivel celular, ceea ce lui Rareș i se părea pur și simplu adorabil. Își imagina că degetele subțiri și lungi ale Emiliei curg prin el în acest timp ca niște fantome. Era întins pe burtă, dar îi venea să se întoarcă spre ea și să-i spună: „Îți dai seama ce frumos ar fi ca acest Doctor Interior chiar să existe, ca lucrurile să fie atât de simple, să trimiți niște comenzi de pe suprafața corpului meu, apăsând pe niște butoane? Îți dai seama ce frumos ar fi ca toate prostiile, toate tâmpeniile, toate idioțeniile pământului să existe?". S-a moleșit în așteptare, pelvisul i-a vibrat de câteva ori extenuat ca un aparat care trebuie pus la încărcat și a adormit imaginându-și-l pe Doctorul Interior cum începe să muncească în mâlul acelui corp gras al unui bărbat de 45 de ani.

În ultima vreme își vedea corpul ca pe un părinte bătrân, aflat în ultimii ani de viață. În unele zile, dimineața, după ce-și făcea duș, înainte să se îmbrace și să plece la muncă, rămânea câteva clipe în fața oglinzii de pe ușa șifonierului. Ura că întreaga viață parcă i se încolona în

spatele acelei priviri în oglindă, în spatele acelui corp diform, bălos, pe care-l disprețuia. Din față era un dreptunghi alb cu o bilă deasupra – tot e bine că bila are păr pe ea, ce hidos ar fi arătat dacă-și pierdea și părul! Sexul, cu părul din jur tuns scurt, îl asemăna unui om rătăcit pe o întindere albă, cum mai vezi în acele filme în care un avion se prăbușește și un supraviețuitor o apucă prin zăpadă, neștiind prea bine încotro. Dezolantul său sex încercând să părăsească acest corp infinit. Privindu-se dintr-o parte, lucrurile deveneau de-a dreptul dezgustătoare. În spate i se vede ceea ce se numește „ceafă de bizon", o cocoașă mică la baza gâtului, iar fesele sunt lăsate și nefiresc de albe. Din burta mare de înainte rămăsese acum, după operația de micșorare de stomac, un airbag dezumflat.

Nimic nu e mai absurd decât corpul, își zicea uneori. Atât de complicat și atât de inutil – miliarde, miliarde de complicații, de structuri și microstructuri, infinite planuri peste alte infinite planuri. Ar fi putut să fie un obiect simplu, iar sufletul înăuntru, dacă ținea cineva neapărat să existe și sufletul. Ca un bănuț într-o pușculiță. Sau ca o prună: pulpă și sâmbure. Ce poate fi mai absurd decât o articulație cum e umărul, sau genunchiul, sau cotul – un întreg univers de nervi, tendoane, cartilaje și ce mai e pe-acolo! O infinită complicație. Corpul pare mai degrabă făcut de cineva care era talentat, într-adevăr, dar care habar n-avea să facă ceva simplu, așa că a complicat totul până când, la urmă, i-a ieșit un fel de obiect umplut cu mici infinități și pe care nimeni, dar nimeni nu știe cum să-l reproducă sau să-l repare. De ce naiba să existe celule? De ce naiba să existe *atâtea* feluri de celule, de ce să existe atâtea alte chestii în celule? Și-a amintit de Ivanov, de la Biroul 2, care își pusese cu șase luni în urmă proteză la șold – osul îi fusese ros de coxartroză. Acum avea un

picior puțin mai scurt, șchiopăta, își făcea nevoile pe un colac special pus peste tronul de la veceu și naiba știe cum arăta tăietura pe șold. Asta i-ar mai trebui, se gândea, o proteză la șold sau în altă parte! E ceva atât de deprimant în orice construcție plină de rahaturi și răhățele, de lucruri mici care conțin lucruri și mai mici, și toate intră în toate, apoi toate în altele, matrioști celulare, invizibile și lipsite de orice sens. Sensul are sens până la un punct, își zicea Rareș, de la care încolo devine prostească, iar în final ceva stupid, obositor și deprimant. Așa e corpul, o exagerare, o chestie mult, mult dincolo de rezonabil.

Lui Rareș îi plăcea să-l asculte pe doctorul Georgescu – profesor doctor, nutriționist, fumător și divorțat, mereu în criză de bani, povestind despre viitoare mici vacanțe, escapade cu asistente și paciente. Îi fusese recomandat, doctorul l-a așteptat într-o zi însorită în cabinetul alb de la etajul patru al Spitalului Militar. S-a bucurat că întâlnise un doctor căruia îi plăcea să vorbească. Rareș asculta cum ascultă un elev obraznic mustrările doamnei profesoare și aproape că simțea un fel de excitație: „Da, am fost un consumator rău, pedepsește-mă, am mâncat prea mult, m-am mozolit cu hamburgerii, visam la bacon prăjit, am mușcat din bucata de lume care nu mi se cuvenea, mi se vede amprenta dinților pe țâța rozalie a mezelurilor (ce naiba o însemna asta?), am înghițit grăsimi nesaturate, nu fac mișcare, îmi place să stau, să băltesc în mine însumi, să mă uit la televizor și să bag chestii în gură, pedepsește-mă, am fost rău, rău!“.

După nici o jumătate de oră, Rareș și-a dat seama că el era alesul, doctorul Georgescu. Alături de doctorul Georgescu voia să pășească spre altarul digestiei și tranzitului intestinal – să mergem deci spre propriul colon. El, neexperimentat, doctorul Georgescu matur și cu glas

liniștit: „Hai, puiule, nu-ți fie teamă, acesta e colonul tău, aceasta e carnea ta, acesta e sângele tău!“.

Biroul doctorului se află la etajul patru, deasupra copacilor din curtea spitalului, unde pătrunde o altfel de lumină, doctorul deschide fereastra, își aprinde o țigară, îl invită și pe Rareș să fumeze – de ce nu, până la urmă am stabilit marea logodnă a colonului – și viața i s-a înfățișat cu totul și cu totul altfel decât atunci când stătea singur, în pielea goală, în fața oglinzii de pe ușa dulapului din dormitor.

A dormit o jumătate de oră și a visat că, împreună cu un bărbat bătrân, urcă pe scara metalică de la ultimul etaj al unui bloc. Pe acoperiș pășește în smoala topită care izolează acoperișul, își privește pantofii cum se afundă, un avion îi trece zgomotos pe deasupra capului, ridică privirea și îi vede burta argintie, profund feminină. Bătrânul s-a oprit după câteva clipe, s-a întors spre Rareș și i-a spus:

— Într-adevăr, e ceva cu blocurile astea! Vom veni cu o echipă de intervenție.

Blocurile se legănau abia perceptibil și erau vii. Rareș s-a supărat. Avea convingerea că aceea trebuia să fie replica lui. Exact când să-i spună bătrânului că ar fi bine să refacă întreaga scenă, bătrânul i-a zâmbit – dinții albi, mari, limba roz l-au amuțit pe Rareș, l-au înspăimântat. Avionul a trecut din nou pe deasupra lor, Rareș a ridicat privirea spre burta lui feminină.

— Toți adorm, să știi, i-a zis Emilia amuzată când a deschis ochii.

— Oricum, sper că nu te-ai speriat că aș fi vreun nebun de apartament.

— La început, puțin, a zis ea și a zâmbit.

A invitat-o la o cafea în apropiere și ea, după ce a stat câteva clipe și s-a gândit strâmbând din gură, a fost de

acord. Au coborât în cartier, peste drum de apartamentul lui Rareș, la „Cortul verde“, un restaurant de un prost gust infinit, cu o terasă plină de obiecte din lemn, mițoase și blănuri de tot felul agățate pe zidul restaurantului, îmbrăcat și el în lemn. La fiecare masă, pentru că afară nu erau mai mult de cincisprezece grade, erau puse arzătoare înalte, piramidale. Au băut cafea, au băut și câte două beri, Rareș i-a povestit de un biznis al viitorului.

— Sunt sigur că peste o vreme, nu mult de-acum, douăzeci, poate treizeci de ani, femeile vor avea blană. În ce sens? În sensul că asta va fi următoarea modă: nu tatuajele, nu piercing-urile, nu măririle de fese și de sâni, ci implantul de blană. Uite, imaginează-ți: pe umăr, un implant în formă de inimă, sau pur și simplu rotund, cu blană de tigru. Sunt sigur că se lucrează la așa ceva. Blană de pumă, de panteră neagră, de urs koala. Blană de iepure își vor pune săracii, de nurcă, de șobolan. Și o să stea masculul cu femeia lui în pat și o s-o mângâie pe blană. Va fi văzută ca o întoarcere a omului spre animalitate, spre natură, spre ceea ce are el mai profund.

Emilia nu s-a amuzat, a spus doar că un astfel de „amestec“ între specii ar putea să fie interesant, însă ea nu crede că se va întâmpla. Părerea ei era că oamenii vor face totuși o reîntoarcere spre un fel de „animalitate“, apropiindu-se tot mai mult de natură, deoarece mâncarea, spre exemplu, s-a îndepărtat prea mult de ceea ce ar trebui să fie și tot mai mulți oameni sunt îmbolnăviți de mâncare.

— Înainte sau după dezastrul ecologic se vor întoarce oamenii la natură, și la care natură? Și cum se întorc? Așa cum te întorci când îți uiți cheile acasă? a întrebat-o Rareș și apoi i-a turuit despre concentrația dioxidului de carbon din atmosferă, 400 de părți pe milion, despre maximele climatice din ultimii douăzeci de ani, despre zone ale

globului care s-au transformat profund în ultimii treizeci de ani. Eu sunt o optimistă de felul meu, a spus Emilia într-un moment de tăcere, când Rareș a dus sticla de bere la gură, și el a considerat-o tâmpită. Omul nu se va opri, a continuat el, până când nu va distruge lumea de azi. Mă rog, cel mai probabil va fi o nouă glaciațiune, vor muri miliarde de oameni, lumea va fi cu totul și cu totul altfel. Dar până atunci, mmm, până atunci va fi într-un mare fel, un spectacol unic: multe fenomene meteo extreme din ce în ce mai extreme, furtuni, caniculă sufocantă, valuri de praf, incendii devastatoare, orașe ca niște răni, săracii lumii atacând țările bogate și, în final, orașele! Nu crezi că vor pune unii poezia cu Iadul? Nu crezi că vor fi procesiuni interminabile, nopți după nopți în care glasurile tânguitoare ale popilor se vor risipi în întuneric ca niște vene prin care curge disperarea? Nu crezi că se vor rupe, că vor plesni toate legăturile dintre oameni, ceea ce numim bunătate, civilizație, rahat, ce mai vrei? Vor plesni, îți zic eu, vor plesni ca niște tendoane, civilizația se va prăbuși ca un cămiloi cu ligamentele tăiate, va cădea în praf… Știu, aici întrebarea e: unde naiba am văzut eu un cămiloi cu tendoanele tăiate prăbușindu-se în praf, și de ce i-au fost tăiate tendoanele, și cine a făcut-o? Apă caldă, electricitate – nimic. Și, foarte probabil, bogații se vor baricada în câteva „cetăți“ noi-nouțe, care se vor construi în anii ce vin. Iar săracii vor încerca să intre peste ei ca să-i omoare. Deși e foarte probabil să sfârșească omorându-se între ei. De săraci zic.

— *Wow*, va fi frumos! a pufnit ea aprinzându-și o țigară tacticos, cum fac cei care nu fumează decât ocazional.

— Deloc, deloc, n-am vrut să las să se înțeleagă asta… Cred că oamenii se vor contopi cu sfârșitul lor. Omul se va corci cu propriul sfârșit. Aici e șmecheria, de fapt. Și vor ieși alte ființe din această contopire a omului cu

sfârșitul omului. Uite, asta e o capcană: natura! Cu mâncarea sănătoasă, cu ce ziceai mai devreme. Capcana pământului, a frunzelor și-a pietrelor, să ne întoarcem din drumul pierzaniei la ceea ce era odată, la simplitate, la pământ, la cumpătare. *Bullshit!* Nu mai există nici un drum în urmă: drumul acesta pe care am mers noi se construiește clipă de clipă din cenușa drumului pe care-l ardem în spatele nostru. Păduri – căcat, resurse – căcat, apă – căcat, animale… ai prins ideea – căcat. Pământul-mamă, pământul cu roadele sale și tot ce mai vrei din filmul ăsta, e ceva depășit. La fel carnea, puritatea cărnii umane care, vezi Doamne, a fost pângărită de clovnul ăla de la McDonald's. Da, mă, așa e, a venit clovnul ăla de la McDonald's, cu o pulă făcută din 30 de hotdogi, și ne-a futut celula noastră cea mai pură direct în inimă. Chiar așa e. Apoi a venit bătrânul ăla de la KFC, l-a dat pe clovn la o parte și și-a introdus și el scula fleșcăită. Nu știu cum să-ți zic, dar ăsta e drumul, doar că trebuie o viteză mai mare. Carnea, în schimb, e o prejudecată. Carnea și pământul sunt depășite, e normal să fie așa.

Emilia râdea de nu mai putea, vârfurile urechilor i se înroșiseră, avea lacrimi în ochi.

— Nu-mi dau seama cât te mai poate ajuta terapia Bowen! a zis ea.

— M-a auzit cineva? a întrebat Rareș și s-a uitat în jur, deși știa că nimeni nu-l auzise. Emilia își tampona ochii cu un șervețel.

— Nu crezi că înghețăm aici? a întrebat ea. Hai mai bine înăuntru, ieșim când vrem să fumăm.

— Intrăm, da. Sincer, pământul mă deprimă, are ceva fals ispititor în el, promite totul, chiar promite totul, iar asta e o formă de abuz. Orice promisiune e un abuz, dacă stau să mă gândesc bine. Cine dracului te crezi ca să promiți?

— Ești subiectiv! a repetat Emilia. Și îți place să vorbești, nu? Chiar nu o spun într-un sens nasol. Îmi sunt simpatici oamenii care vorbesc mult. Un unchi de-al meu, cel mai mișto unchi al meu, vorbea mult. Odată, eram într-o vacanță la mare…

— Nu cred că omul trebuie să se oprească din drumul pe care merge, a întrerupt-o Rareș. Din contra, omul trebuie să accelereze mutația, să apese la podea pedala acestui sfârșit. Mai multă chimie, mai multă mutație, mai mult pui cu hormoni, mai multe substanțe cancerigene, mai mult sfârșit. E nevoie de mai mult sfârșit. Iar acestea fiind spuse, mai comand o bere.

— Asta da viziune! Și apoi? Sau doar până aici ai ajuns?

Abia acum Emilia era amuzată. Rareș, observând, a zâmbit ușor alintat, dându-i de înțeles cumva că tot ce a spus nu fusese decât o încercare de-a o distra și nimic mai mult.

— Știi că au fost inventați mugurii de dinți? a întrebat-o el. Omului o să-i crească dinți încontinuu, toată viața sau când e nevoie. Ți-a căzut un dinte, pac, a crescut altul. Copiii sunt tratați de diferite boli genetice direct în burta mamei, când sunt feți, se schimbă secvențe de genă, e limpede că nemurirea e foarte aproape și că ceea ce numim acum boli și cancere vor dispărea cu totul. Și e foarte probabil că vom fi printre ultimele generații de oameni care îmbătrânesc, care se îmbolnăvesc și care mor. E foarte trist, avem un ghinion teribil. Deci va fi bine, numai că nu pentru noi. Avem, chiar avem un ghinion teribil, suntem ultimii muritori. Și mă mai gândeam la ceva: în acei ani în care va începe nemurirea, oamenii vor fi confuzi, imaginează-ți! Bucuroși probabil niște ani, apoi panica, depresia. Depresia nemuritorului. Interminabilele ore de terapie pe care vor urma să le facă nemuritorii, imaginează-ți și asta. Dar terapeuții vor fi și

ei nemuritori, însă știința lor e una despre muritori – va fi un haos de nedescris. Imaginează-ți, imaginează-ți și simte cum se sapă un mic infinit, centimetru cu centimetru, între muritori și nemuritori. Și depresia, neapărat depresia, ca un hamster neobosit dă cu gheruțele, sapă în carnea unui astfel de nemuritor.

— Tu crezi că oamenii vor pleca pe altă planetă, pe Marte, spre exemplu, și vor construi acolo ceva? l-a întrebat Emilia.

— Ha-ha, nu știu, a răspuns Rareș. Dar e clar că mi-ai pus întrebarea asta ca unui nebun, ceva de genul: ia să-l întreb și de extratereștri ceva, să văd cât de grav e.

Emilia a râs și zâmbetul i-a rămas pe față, un semn exterior al stării ei de bine.

— Și în Poliție prinzi criminali sau ce faci?

O întrebare personală deci, acel „Zi-mi mai multe despre tine". Rareș a simțit o mică furnicătură în abdomen, care a rezonat mai jos, în penis. I-a privit urechile care se înroșiseră și i s-au părut excitante.

— Analizez date, lucrez cu date, cu informații, apoi livrez mai departe.

— Ce livrezi mai departe?

— E complicat.

Femeia a scos o șapcă din rucsacul pe care-l avea cu ea și a tras-o pe ochi. Câteva clipe s-au privit, Emilia s-a ridicat și a mers la baie. Când s-a întors, Rareș i-a spus:

— Știi, am sus o sticlă de vin bun, vrei să mergem?

Emilia era în picioare lângă masă, nu apucase să se așeze, a strâmbat din nou din gură și s-a gândit câteva secunde. În lift s-a apropiat de ea, ea s-a retras puțin, apoi s-a ridicat pe vârfuri și s-au sărutat. Au ajuns în apartament și au făcut dragoste liniștit, doi oameni care păreau că au nimerit pentru o vreme, din pură întâmplare, în căsnicia neaerisită a unui cuplu plictisit. Deși ușor

stânjenit de liniștea în care se desfășura acțiunea, lui Rareș i-a plăcut legănarea aceea monotonă. Când a ejaculat s-a încordat de câteva ori, dar nu a scos nici un sunet, la final doar un soi de oftat. S-a retras din ea după câteva clipe cu atitudinea unuia care iese dintr-un magazin în care a intrat „doar ca să se uite". Gândindu-se la asta s-a abținut să râdă și, ca să depășească momentul, a pretextat un acces de tuse. M-am înecat, scuză-mă! A întrebat-o dacă i se pare că arată dizgrațios cu toate pieile atârnând pe el, i-a spus că o să-și facă operație ca să scape de surplus. Emilia nu i-a răspuns, s-a ridicat și a pășit pe vârfuri spre ieșirea din sufragerie, ținându-și brațele încrucișate peste piept.

— Unde e toaleta? a întrebat din ușă.

— În dreapta, în capătul holului. În dulapul alb, din stânga, sunt prosoapele mari.

S-a auzit ușa de la baie și apoi apa de la duș. Rareș a văzut pe fereastră, peste blocurile din față, lumini multe, pete violete și-apoi un nesfârșit gri. Întotdeauna i se păruse că blocurile cartierelor comuniste se potrivesc atât de bine cu luna octombrie – blocurile lunii octombrie. Televizorul mergea pe un post de muzică. Sonorul era dat la zero, dansurile, mișcările celor din videoclipuri păreau semne disperate după ajutor ale unor oameni închiși dincolo de un geam gros, într-o lume a marilor amenințări. Puteau fi interpretate, s-a gândit el, și ca o avertizare – ai grijă, Rareș, e cineva în spatele tău, uită-te, uită-te! În spate, însă, pe fereastră, se vede restaurantul „Cortul verde", unde au fost ei doi mai devreme, și jumătate din Banca Raiffeisen. Capul uriașului de beton privea înainte cu cele două geamuri de termopan căprui.

Când Emilia s-a întors, înfășurată într-un prosop mare, negru, Rareș i-a spus:

— Știi, eu am avut un copil. Mama lui trăiește, copilul a murit.

— Îmi pare rău, a zis ea.

— Nu trebuie.

— E drăguț că mi-ai zis.

— Și mai e ceva: motanul e și el traumatizat.

— Eu nu am nici o traumă, eu sunt OK, a zis Emilia, iar Rareș a râs.

— Uite-l cum stă!

Motanul se dusese la peretele dinspre vest al apartamentului, între cele două corpuri de bibliotecă înguste, și, lăsând privirea în pământ, împingea cu capul în zid.

— Stă așa cu orele, a zis Rareș, câteodată cu ochii deschiși, câteodată cu ei închiși, într-o zi m-am întins pe jos lângă el, privindu-l timp de o oră, dacă nu și mai mult. Habar n-aveam că așa stau pisicile traumatizate, mi-a zis un coleg de la muncă și apoi am căutat pe net. Eu îl vedeam ca pe un motan care se joacă de-a v-ați ascunselea, ori mi-l imaginam ca pe un motan-călugăr de apartament, căzut în rugăciune, ori ca pe un turist la Zidul pisicesc al Plângerii. Mi se părea amuzant, oricum, până să aflu că așa fac pisicile care au fost abuzate de stăpâni.

Săracul, a zis Emilia. Au mai făcut dragoste o dată și lui Rareș i s-a părut că femeia, stând deasupra lui, se uită prin întunericul camerei după motan. S-a gândit că poate o indispune prezența unui motan traumatizat, proximitatea unei suferințe îmblânite suprapusă suferinței unui bărbat căruia îi murise copilul. De data asta au fost amândoi mai agitați în pat, Emilia l-a mușcat tare de buza de sus, iar el a strâns-o de sâni până când ea a țipat de durere, apoi a avut un orgasm care a făcut-o să tremure îndelung.

— Aveam nevoie de asta, a spus ea când s-a liniștit și a zâmbit. N-am mai făcut sex de un an de zile. Și nu-ți zic asta doar ca să crezi că nu mă culc cu clienții.

— Ai trezit Doctorul Interior, de restul s-a ocupat el. Sunt doctori interiori care se trezesc și vindecă, dar, iată, sunt unii care vor să fută ceva.

— Mm, o avea tare, a zis Emilia și a râs zgomotos. Cred că el, ca și mine, de un an de zile n-a mai făcut nimic.

Rareș a deschis sticla de vin, au fumat și au stat o vreme în tăcere. El a întrebat-o dacă vrea să asculte muzică, ea a spus că nu.

— Știi, mă gândesc câteodată dacă aș fi prieten cu Motănel, în cazul în care Motănel ar fi om, i-a zis Rareș.

— Și?

— Și nu cred. Nu aș fi pe gustul lui Motănel.

— Eu cred că v-ați înțelege. Motănel e numele lui?

— Motănel, da, deși când l-am cules de pe stradă l-am botezat Winston, pentru că fumam Winston, dar cred că l-am strigat așa doar în ziua aia. L-am cules din parcare, dintre roțile mașinilor, mieuna încontinuu și avea ochii plini de puroi. Mă rog, oricum nu răspunde când îl strigi. Se mai uită așa câteodată la mine, dar cred că din întâmplare.

Motănel îi privește de pe bibliotecă, deschizăturile ochilor strălucesc, o dungă de lumină care vine din stradă taie rafturile pe jumătate.

— Cum crezi că o să fie când o să moară? a întrebat Emilia.

— Tu cam cum crezi că o să fie?

— Scuză-mă, nu am vrut să te supăr, am întrebat exact în prelungirea prieteniei despre care vorbeai tu. Dar îmi dau seama acum că sună ca naiba.

— Nu mă supăr, a zis Rareș.

Dar era o minciună.

— Îmi pare rău, chiar nu am vrut să te supăr. Știu că te-ai gândit. Dar e o întrebare tâmpită. Suferi și cam asta e, cum să fie când moare?!

— Iartă-mă și tu, am fost nesuferit.

— Nu, chiar n-ai fost, a zis Emilia.

Rareș s-a gândit că Emilia folosește cuvântul „chiar“ de prea multe ori. Oare „chiar“ se simte abuzat, oare „chiar“, la ea acasă, stă cu fruntea lipită de perete?

A condus-o până în stația tramvaiului 41. Pe drum, el i-a oferit brațul și ea a acceptat. Au făcut stânga din strada Compozitorilor, pe strada Titel Petrescu, atât de întunecată, fără nici un bec aprins pe stâlpii de iluminat și cu mașini parcate pe trotuar, a fost cât pe-aci să dea peste o bătrână care venea din sens opus sprijinindu-se de un cadru metalic. Și-au cerut scuze panicați, de parcă fuseseră prinși că vor să dea peste ea, au înaintat mai departe în mirosul de toamnă și prăjeli. Au mers împreună trei stații, până la Bulevardul Timișoara. Emilia l-a salutat reținut când a coborât.

Rareș a străbătut Parcul Moghioroș, spre șirand. Pe podul mare de deasupra lacului s-a oprit și a privit blocurile din jur. Acum, Emilia și terapia Bowen erau atât de departe. I s-a făcut poftă să bea, să stea de vorbă cu cei care vin la „Foca“, să se întoarcă acasă amețit și să doarmă. Se vedeau intersecția mare de la piață, farurile aprinse ale mașinilor și, de ce nu, ar fi putut să treacă pe-acolo 404 însuși, un glob de lumină și el, pată strălucitoare, invizibil.

A coborât podul spre locurile de joacă din partea cealaltă a lacului, luminile apartamentelor de pe bulevard păreau globuri strălucitoare agățate în crengile copacilor. I-a revenit în minte Emilia, figura ei dezamăgită de la despărțire, și s-a gândit cât de rahat sunt oamenii ca ei, la vârsta asta, când apropierea te excită rapid și te scârbește la fel de repede, când corpurile au memoria lor proprie, îndelungată istorie a mângâierilor, a altor corpuri

goale, obișnuințe peste obișnuințe și cheful de-a se culca singure seara. A simțit mici biluțe fierbinți rostogolindu-i-se pe șira spinării și un impuls vag în organul sexual. Și-a spus că e totuși ceva miraculos în contactul dintre o piele și o altă piele, circulă ceva prin carne care o face să simtă o altă carne, ca două animale oarbe, mari și greoaie care stau bot în bot în întuneric. Se simțea bine. Pentru Rareș, oamenii se împărțeau în două categorii: oameni curați și oameni murdari. El era un om murdar, dar Emilia era un om curat. Corpul lui secreta tot felul de chestii: avea fața grasă la ora prânzului, mergea mereu la baie, se uita în oglindă și își disprețuia fața lucioasă, din când în când mici coji i se formau pe scalp, trebuia să fie atent mereu să nu aibă astfel de coji căzute pe umerii sacoului. O doamnă doctor dermatolog i-a pus diagnosticul: dermatită seboreică, e o ciupercă, nu se știe de ce apare, cum apare, iar de dispărut nu dispare. Poate să provoace și căderea părului.

— E nemuritoare? a întrebat Rareș.

— Există însă un șampon, există un gel de spălat pe față, o cremă, nimic dramatic.

I-a plăcut enorm lui Rareș acel „nimic dramatic“ și l-a adoptat. E dramatic, mama? întreba când vorbea cu maică-sa la telefon. Mesaj text pe telefon: „Nimic dramatic, vb mai încolo“.

Când să iasă din cabinet, ca un legământ care avea să fixeze acea zi, Rareș a tras concluzia:

— Deci nimic dramatic, doamnă doctor.

A ieșit cu rețeta în mână, privind încrezător în stânga și-n dreapta: nimic dramatic.

Și nu era nimic dramatic nu pentru că pe lume nu e nimic dramatic, ci pentru că sunt oameni care se uită în ochii tăi și-ți zic, înainte de pauza de masă, înainte de a mânca o salată sau un sendviș: nimic dramatic.

A mai stat o vreme pe pod, s-a gândit la Claude Bourdin, la ziua aceea, 17 noiembrie, și la o ciudățenie: oare Claude Bourdin fusese adoptat de el, oare el îl *creștea* pe tânărul de 18 ani mort cu 102 ani în urmă? Oare acolo, în întuneric, fiul său s-a întâlnit cu Claude Bourdin?

La „Foca“ era agitație. Pe lângă clienții tradiționali și câțiva noi, femei și bărbați. Toni închisese restaurantul, așa că se fuma înăuntru. La o masă mare, lângă fereastră, Rareș se trezise față în față cu o femeie blondă, care fuma și-l privea atentă. Își amintea, vag, după aproape o sticlă de Purcari alb, că discuția plecase de la Aeroportul Charles de Gaulle din Paris, unde avusese loc o încurcătură, cum se întâmplă mereu, și femeia rămăsese fără bagaje. De-acolo, Rareș ajunsese aici:

— Uite, spre exemplu, în Primul Război Mondial, oamenii de știință francezi scriau cărți în care spuneau că nemții au un miros specific, că put, și găseau tot soiul de teorii prin care să argumenteze asta, unii ziceau că elimină o transpirație numai a lor prin tălpi, iar soldații, în tranșee, erau convinși că nemții put, că emană un miros urât. În ziare se scria că acea duhoare a neamțului se simte din tranșeele franceze. Asta îmi amintește de…

Rareș se amuză când îl introduce pe „asta îmi amintește de…“, e piticul lui amfitrion, piticul îmbrăcat în smoching și cu ghiul cu piatră pe degetul mic, piticul zâmbitor din visele cu sens ascuns, metaforice, din filmele de la Hollywood. Făcând acest ocol, i se păru amuzant că însăși expresia „asta îmi amintește de…“ amintea de un pitic care amintea de alt pitic.

Se îmbătase ușor. Știa că avea să se îmbete și mai mult și i se părea corect.

Femeia din fața lui îl urmărise atentă, însă Rareș a tăcut secunde bune, prelungind așteptarea, așa că ea s-a încruntat la el, apoi a făcut ochii mari:

— Așa, și? Îți amintește de…?

„Curvă bătrână și blondă, curvă căruntă, curvă cu țâțe negre…“, un soi de sutră pe care Rareș și-o desfășura în minte, timp în care și-a aprins țigara, „…curvă cu chiloți de dantelă prin care ți se simt flocii sârmoși, rași acum trei zile, curvă cu fălcile lăsate, curvă cu pizda creață și uscată, curvă cu vasele nespălate în chiuvetă, cu chiștoacele îndesate într-o ceașcă de cafea, curvă cu rimelul strâns ca o urdoare mare și neagră în colțul ochiului, întuneric mic și murdar ce ești!“ I-a zâmbit femeii, femeia a zâmbit și ea contrariată.

— Ziceai de nemți, de transpirație, a spus ea.

— Da, ziceam de nemți.

— Îți aminteau de ceva, cum spuneau francezii că put.

— Da, ziceam că-mi amintește de ceva. Orice poate să amintească de orice, fiecare obiect al lumii e un apropo. Asta e credința mea.

Femeia a pufnit în râs.

— Mă duc la toaletă, scuză-mă, a spus ea.

Nu s-a mai întors la masă, a ieșit pe terasa din spate, acolo unde erau aprinse câteva încălzitoare și unde mai mulți inși stăteau de vorbă.

„Curvă, se pot trage paralele prin alte paralele, la infinit, e vorba de o geometrie a vieții, și toate întâmplările lumii trimit la toate întâmplările lumii, de parcă ar vrea să ne spună ceva codat. Asta e credința mea, Rareș Petrescu, și mi se pare ciudat că oamenii nu abuzează mai mult de această contaminare a lumii cu lumea însăși. Până la urmă se poate spune orice, doar că trebuie să dai de înțeles, să te prefaci, să îi faci pe ceilalți să creadă că vorbești despre altceva și că ar fi niște tipi foarte inteligenți dacă ți-ar pricepe trimiterile. Lasă-le oamenilor portițe să creadă altceva – o vor face. Le vor povesti și altora cum, de fapt, lumea e altceva. Oamenii vor da din cap în final, oamenii

vor spune „Da, într-adevăr, ceva e altceva, ceva nu e ceva!“. Rareș simte că-i vine să vomite. A fumat țigară de la țigară. Unde-i curva aia? se întreabă, plimbându-și ochii prin sala mare.

A găsit-o pe terasă.

— Doctorul Bérillion, nu greșesc, Bérillion îl chema, un ilustru doctor francez din acele vremuri, a spus ceva de genul, citez: „E normal ca populația franceză din Alsacia și Lorena să fie refractară la germanizare: mirosul de rasă este esențial, el a produs cea mai neplăcută impresie asupra compatrioților noștri“.

Femeia a zâmbit.

— Poate a zis la mișto, a spus ea, iar Rareș a înțeles replica aceea ca pe un mișto față de el și de ce spusese el.

Nu știe cum o cheamă pe femeia din fața lui, care pare că și-a pierdut interesul pentru discuție și e atentă la ce vorbesc doi bărbați din dreapta ei.

Rareș se întoarce și el pe scaun spre cuplul din stânga lui: Kira și Laurențiu, doi oameni cuminți, un cuplu devenit un trup mai mare, cu patru mâini, patru picioare și două capete. Produc oxigenul lor ciudat, care nu e pentru ceilalți.

S-a ridicat și s-a plimbat prin curte. S-a așezat în partea opusă, lângă o femeie grasă, pe care, la fel, nu o mai văzuse la „Foca“. Grasa stătea singură, nu părea să aștepte pe cineva.

— Rareș, a zis Rareș întinzându-i mâna.

— Coco, a spus ea. Mă rog, Cornelia mă cheamă, dar toți îmi zic Coco.

„Toți“, cât pot fi „toți“ în cazul tău? Zece milioane de oameni, un miliard, ești cunoscută planetar?

— Pe mine Rareș mă cheamă, Rareș îmi zic toți.

Coco a zâmbit vag.

— Ești prietenă cu Kira?

— Da, suntem colege la muncă. Am venit de curând din UK.

— Apropo de asta, îi spuneam cuiva mai devreme despre soldații care nu se spală cu zilele, cu săptămânile, cu lunile. Își fac nevoile pe unde apucă, imaginează-ți, e horror! Se șterg, la fel, cu ce apucă.

— Interesant, da.

Femeia s-a ridicat de pe scaunul pe care stătea, a aruncat țigara peste gardul restaurantului și a mai zis ceva, însă Rareș nu a înțeles ce. În urechi auzea un vuiet puternic – ar fi putut să fie marea, ceea ce era exclus, un cor de mașini de spălat sau poate îi crescuse tensiunea. Știe că e beat, ar vrea să meargă la toaletă să vomite, dar îi este lene. Ce bine ar fi să adoarmă acum, să aibă cineva grijă de el și să se trezească într-o cameră însorită, ușor amețit de lipsa de oxigen. I se întâmplase odată asta, tot într-o noapte în care a plecat de aici – a mers la o tipă acasă, una grasă ca asta, oricum mai puțin decât era el pe-atunci, și s-a trezit alături de ea. Grasa privea la televizor și bea cafea. Își făcuse duș, mirosea frumos, iar pe o fereastră mare intra mult, mult soare. Rareș a zis: *Wow*, ce risipă de soare e aici la tine! Apartamentul era în zona Jandarmeriei, aproape de pădure, în jur se vedeau alte blocuri scunde, cu trei etaje, în construcție, dar fereastra, fereastra aceea plină de soare era ceva cu totul și cu totul special. S-a întâmplat atunci ceva ciudat: grasa, nu-și mai amintește cum o chema, l-a invitat să rămână la masa de prânz, la care urma să vină și părinții ei. Și a stat, rămân pentru fereastră, și-a zis Rareș în timp ce-și făcea duș. Au venit părinții grasei și, în timp ce mâncau, afară a început să plouă. Și a plouat până seara, ștergând fereastra de tot soarele dimineții. Ar vrea să fie acum cu o grasă pe care nu o cunoaște, să zacă lângă ea mâine dimineață, cu

durere de cap, mahmur, privind fix pe o fereastră mare spre pădure.

Peste câteva minute a apărut Toni. Toni are aproape 50 de ani, e mic, chel și când se îmbată vorbește într-o franceză aproximativă.

— Boss, ai făcut-o pe aia curvă?

— Nu cred, i-am spus ceva despre soldați.

— Cică în momentul în care a plecat, ai strecurat printre dinți.

— Nu fac de-astea.

Toni s-a așezat lângă el, și-a aprins o țigară și a privit în sus.

— E o toamnă caldă. O toamnă caldă.

— Mă duc să-mi cer scuze.

— Nu-ți mai cere, i-am zis că așa faci când te îmbeți.

— Nu mă mai duc.

— Îți chem un taxi?

— Cheamă-mi. Mă duc până la baie.

A mers la toaletă, a vomitat și, când s-a întors în restaurant, la masa mare din spate, de lângă ușa pe care se ieșea în grădină, erau vreo zece oameni.

— Pa, boss, vezi că a venit taxiul, i-a zis Toni.

— Trimite-l pe Dragoș să-i dea zece lei, nu mă duc, mai stau, a zis Rareș.

Toni a ieșit și a vorbit el cu taximetristul.

Când s-a întors, Rareș îi spunea femeii cu care se certase mai devreme pe terasă:

— Ți-o zic sincer, dacă nu te speli la cur după ce te caci sau dacă nu te ștergi cu șervețele umede, rămâi cu căcat. Nu e doar logic și… palpabil, e dovedit științific.

Râdeau toți cei de la masă, femeia, Coco râdea și ea, ținea un șervețel la ochiul stâng care probabil îi lăcrima. Rareș s-a ridicat în picioare, ținând un adevărat discurs:

— Hârtia nu poate să șteargă decât o mică parte din rahat. Restul rămâne acolo. Gândește-te că toată istoria lumii a fost făcută de oameni care aveau căcat la cur. Semnau acte oficiale, eliberau popoare din sclavie sau condamnau oameni la moarte și făceau asta având căcat la cur. Pisicile, ai văzut, se spală. Ne este scârbă pentru că suntem proști și, de fapt, suntem cele mai necivilizate animale. Pisicile se ling, înghit căcatul ăla, și aia e, vine altă salivă, se spală tot. Noi ne-am civilizat fiindu-ne scârbă de salivă. Saliva, prietene – s-a întors spre un bărbat bărbos, vreo rudă a lui Toni –, este esența vieții, de la cur până la sărut și până la mâncare, și tot ce mai vrei. Saliva, saliva dizolvă, saliva transformă, nu sângele. Sângele doar curge. Noi am ales sângele. Căcat. Am ratat tot. Trebuia să alegem saliva.

Dintr-un colț al mesei, Demeter se uita fix la Rareș, însă ochii nu puteau să focalizeze. Când Rareș s-a uitat spre el, s-au uitat și ceilalți, moment în care râsul a fost general. S-au auzit câteva țipete chiar. Demeter clipea lung, parcă amintindu-și să deschidă ochii, a privit în jur rotindu-și capul lent, lucru care a stârnit noi hohote. Demeter are două saloane de înfrumusețare și unul de masaj erotic. Face și el prostituție cum poate, zice Toni.

— Demeter, când bea, se face lichid și el, ia uitați-l! Demeter e un câine mare și gelatinos, pe care nu vrea să-l adopte nici o petrecere. Nevastă-ta, Demeter, când ai cunoscut-o sau când a semnat actul de căsătorie, e foarte probabil să fi avut căcat la cur.

— Sugi pula, mă! a zis calm Demeter și a țuguiat buzele, semn că pusese capăt unei controverse.

— El e, e viu! a zis Rareș. Oameni buni, Demeter, cu căcat la cur, bineînțeles.

Rareș s-a dus din nou la baie, dar nu s-a mai întors la masă, s-a oprit la bar. Acolo a venit și Demeter, care

privea înainte, țeapăn în scaun, de parcă făcea exerciții de postură.

Au stat o vreme așa, în tăcere, deasupra barului paharele spălate i s-au părut lui Rareș mici capete de sticlă, fata cu ochii verzi care spăla ceva sub ele ar fi putut să le mângâie cu afecțiune.

Au chemat un alt taxi și au plecat împreună, el cu Demeter, muți, demni. Șoferul asculta muzică tare la radio, Rareș a făcut un gest cu mâna, dar n-a fost convingător. Au mers mai întâi în Balta Albă, unde locuia Demeter, care a coborât disciplinat, a vrut să zică ceva, dar nu a zis. Rareș a ajuns acasă și a mai fumat o țigară în fața blocului. Își simțea gura bolnavă, plină de fum, știa senzația, a urcat în apartament, și-a făcut duș, s-a spălat mult pe dinți, iar când s-a urcat în pat și s-a întins pe spate, camera a început să se învârtă cu el. S-a ridicat în fund pe marginea patului și a stat așa o vreme. S-a gândit la Emilia cu niște gânduri goale pe dinăuntru. În timp ce se gândea cu aceste gânduri goale avea impresia că se scurge ceva din el, aproape că simțea asta fizic, în răceala picioarelor și în transpirația rece care i-a cuprins tâmplele. S-a întins, s-a ridicat din nou în fund, panicat, cu senzația că se sufocă, i-a trecut prin minte iminența unui infarct, și-a amintit serile în care își monta pe față aparatul nazal ca să-și corecteze apneea nocturnă. Nu putea fi operat fără să-și corecteze chestia aia. – Acum două nopți, la ora trei și patru minute, nu ați respirat douăzeci și șase de secunde – așa i-a spus doctorul când a citit datele descărcate din aparatul pe care-l purtase pe față. Rareș și-a imaginat camera, cele douăzeci și șase de secunde de liniște și suspendare absolută, pieptul său care nu se umfla, creierul neliniștit care își ardea amintirile de familie, care spărgea ferestrele și arunca prin cameră cu scaunele în disperare, lipsa de oxigen care îl invada din periferii și un bot umed

și rece de animal nocturn care-l mirosea în creștet. Brusc, după aproape treizeci de secunde deci, a început din nou să respire, fără nici un motiv anume.

Camera a continuat să se rotească, s-a întins jos, lângă pat, cu perna sub cap, amintindu-și cât de sănătos este să dormi pe ceva tare. În câteva secunde, s-a concentrat cu totul pe această problemă: coloana vertebrală.

După aproape o oră s-a trezit cu durere de stomac, îi era groaznic de foame. A mers la bucătărie, Motănel l-a urmat. A umplut pe jumătate un bol cu apă de la robinet, a scos o lingură și a început să ia cu ea din apă, lingură cu lingură, încet, fără să se grăbească, încercând să se concentreze pe fiecare înghițitură, așa cum îl învățase doctorul. Motănel s-a urcat pe masă, în fața lui, a luat din nou atitudinea aceea de servitor încrezut.

1 noiembrie așadar a trecut, ziua în care, cu 102 ani în urmă, lângă micul sat Brounix-Petit, a murit Claude Bourdin. Zeci de tineri și-au găsit sfârșitul în acea zi acolo, măcelăriți în cursul ofensivei germane. Și-a făcut un duș și s-a băgat în pat.

Într-o ultimă scrisoare către părinți, Claude Bourdin, optsprezece ani, a pus și o fotografie. Zâmbea, ținea arma lângă picior, în spatele lui se vedea o casă de cărămidă cu ferestrele boltite, iar la una dintre ferestre se zărea fața unei fetițe. Ochii ei păreau două găuri mici de glonț, asemănare datorată războiului și proximității morții. Claude Bourdin a murit a doua zi după ce și-a făcut acea fotografie, cel mai probabil în jurul orei zece dimineața, când Divizia 9 germană a atacat versantul de nord al dealului pe care era așezat satul. Se poate să fi fost omorât în tranșee, pentru că existau trei rânduri de tranșee săpate în terasă pe deal, împușcat, străpuns cu baioneta sau zdrobit cu patul puștii.

Războaiele ar trebui făcute cu oameni bătrâni, s-a gândit Rareș, aproape nemaisimțindu-și corpul. Cu oameni de peste șaizeci de ani sau de peste șaizeci și cinci de ani. Să facă pregătire, să se omoare oameni care oricum sunt mai aproape de moarte. Ideal ar fi ca războaiele să se ducă între muribunzi. Dar nu se poate ca niște oameni bătrâni care conduc lumea să trimită la moarte oameni tineri.

La picioarele lui Claude, în poza pe care i-a arătat-o peste ani nepoata lui, o pisică mare și neagră stătea cu capul lipit de zidul casei.

6

Dragă Anastasia

Titlu e-mail: Ce caută ăsta la Orșova?

Conținut e-mail:

Nu pare, dar suntem mai aproape cu un pas de crimă.

M-am născut la Ilovița, aproape de vărsarea Cernei în Dunăre, în Banat. Un sat mic, o înșiruire de case pe marginea unui drum denivelat. N-am avut amintiri de acolo, însă mi-am creat în timp. Din povestirile părinților, dar mai ales din ale bunicilor și din fotografii. Văd și acum curtea cu rândurile de araci pe care se cățărau roșiile, cu străbunicul Nicu așezat pe un scăunel între rânduri, privind serios spre aparatul foto. Cred că ar fi de studiat asta: cum s-au schimbat expresiile oamenilor care privesc spre cel care le face o fotografie. Aveam 3 ani când toată familia noastră s-a mutat la Orșova. Câțiva kilometri mai jos, pe Dunăre, un oraș mic și el, așezat în micul golf pe care-l face râul Cerna când se varsă în Dunăre.

E 14 iunie 1989, începe vacanța de vară, am 14 ani. Părinții s-au mutat între timp la Timișoara, eu am rămas la bunici, la Orșova. Ei munceau oricum, nu aveam cu cine să stau, bunicii nu voiau să mă lase să plec și, la

urma urmei, au zis cu toții, de ce să mă despartă de prieteni? De care, bineînțeles, nu voiam să mă despart.

Îți poți imagina.

Stau cu bunicii într-un apartament de trei camere, pe al doilea rând de blocuri de la faleză. Bunicul face lustre din placaj, toată ziua taie cu bomfaierul, are o masă de traforaj la care stă cu capul aplecat cea mai mare parte a zilei. E un om tare bun, pe alocuri tăntălău, iar când se enervează devine cel mult amuzant. Pentru că de cele mai multe ori, când se enervează, cel mai mult se enervează tot pe el. Ochii i se văd mari sub lentilele groase ale ochelarilor, iar când îi ridică din placajul acela, după ore de atenție, par plutitori, amețiți, o privire dizolvată cu totul în lemnul stratificat. Privire de toxicoman, mi-aș fi spus, dacă aș fi cunoscut termenul.

Bunica e o femeie uscată, cu păr mult pe cap și ochi neastâmpărați. Nu știu când doarme: se culcă după mine, iar când eu mă trezesc, ea e deja în bucătărie sau face curățenie prin casă, sau croșetează, sau calcă, sau multe altele. Uneori cântă niște melodii vechi, cu mici porcărele prin versuri, iar bunicul strâmbă din nas și oftează, fără să ridice privirea din meșterelile lui. Bunica a fost tare frumoasă când era tânără, bunicul a fost și mai serios. A fost șef de parc auto pe lângă o exploatare minieră din Caraș-Severin, perioadă despre care bunica spune:

— Ehe, Costică, dacă ai fi furat și tu cum făceau toți, eram plini de bani.

Bunicul suporta elogiul, nu zicea nimic, nu îi spunea că e ilegal și imoral să furi, nu, își ducea această mică cruce a bunătății, una de jucărie, parcă făcută de el însuși din placaj, cu bomfaierul. Cert e că se vedea pe fața lui că *nu putea* să fure. Și că nu-l deranja deloc că alții fură în jurul lui. Era vorba de un handicap în cazul său, nu de o alegere sau o dimensiune morală.

Bunica, în schimb, fusese casnică toată viața, dar probabil că muncise mai mult decât cel mai erou dintre eroii muncii socialiste. De la atâta apă rece, articulațiile degetelor erau umflate, noduroase, iar uneori, când venea ploaia, o dureau atât de tare oasele încât stătea într-un fotoliu cu ochii închiși și gemea.

— Nu dorm, spunea când treceam pe lângă ea.

Întotdeauna i-a fost teamă bunicii ca nu cumva să cred că doarme.

Să-ți zic ceva de bunicul: avea un radio mare, cu pick-up deasupra, dar și un radio mic, cât o palmă. Pe cel mic îl luam cu noi când mergeam la meciurile de fotbal sau la plajă, pe Dunăre. Rar, că ei nu mergeau la plajă. Ideea e însă că acel radio era mereu reparat, era peticit, prins cu bandă izolatoare sau cu leucoplast, arăta ca dracu', și doar bunicul avea voie să umble cu el, pentru că doar el știa cum să atingă butoanele și ce să facă exact astfel încât să-l pornească. Îmi amintesc și acum, eram în Poitiers, prin 2000 și ceva, în Franța, într-un mall, de Crăciun. Erau promoții la toate porcăriile pământului, bineînțeles. La raionul de electronice se răsturnase un coș plin cu aparate de radio mici, cât palma. Văzându-le pe toate pe jos, printre picioarele oamenilor înnebuniți să apuce orice, mi-am amintit de bunicul și de radioul lui unic, prețios, legat cu bandă, și totul mi s-a părut atât de nedrept – de la timpul care trece până la oamenii care uită.

Vacanța de vară a decurs normal, cu prietenii mei Bilă și Biberon.

I se zicea Bilă, te-ai prins, pentru că era gras. Era gras, pistruiat, cu părul creț și roșcat, însă era simpatic, bun și avea o pasiune pentru lanterne. Biberon era foarte rârâit, tăcut și avea înclinația să pună întâmplările, viitorul, lumea cu totul, în procente. 60% cred că mă lasă mâine la joacă,

95% la 9 trebuie să fiu în casă, 30% iau 8 la teză. Îi spuneam Biberon de când găsise un biberon pe munte și ținuse să ne anunțe în gura mare, cu un rârâit infinit, această banalitate:

— Am găsit un biberrroooon!

Alerga spre noi cu biberonul în mână, înțepenind aerul în jurul său de-atâta fericire.

Seara, la scară, înainte să intrăm în casă, l-am anunțat, împreună cu Bilă, că biberonul acela, cel mai probabil, este de la Copilul Pădurii, fiul Mumei Pădurii.

Dimineața mergeam să ne scăldăm în Dunăre pe Greasca, dincolo de oraș, pe unde patrulau grănicerii. Mâncam brânză și roșii, câteodată prindeam pește și îl frigeam. După prânz, străbăteam orașul, traversam viaductul peste râul Cerna și apoi intram în tunelul de cale ferată. Trebuia să-l traversăm dacă voiam să ajungem la Pegas. Pegas era o suprapunere de stânci care, de la zece metri distanță, când intrai pe viaduct dinspre oraș, se vedea ca un călăreț pe un cal cu aripi. Să treci prin tunelul de cale ferată era o aventură în sine, una de care „bancherii“ nu ne credeau în stare. „Bancherii“ erau copiii de la bloc pe care părinții sau bunicii nu-i lăsau să meargă la baie pe Dunăre, la pește sau pe munte, așa că se jucau în jurul băncilor de la scară.

În tunel mergeam pe șine, ca să nu facem zgomot, să putem auzi un eventual tren. Din 50 în 50 de metri, pe-o parte și pe alta a tunelului, existau niște adăposturi, întrânduri boltite în zid. Acolo ne băgam când ne prindea trenul în tunel – urlam ca descreierații, amuzați de faptul că nu auzeam absolut nimic, decât vuietul infernal al trenului care trecea la nici doi metri de noi. La finalul acelei veri am luat fiecare dintre noi un ciocan de acasă și am lovit cu el într-una din pietrele de pe munte până am sfărâmat-o. Când ne-am întors pe viaduct, am privit mândri spre ceea

ce realizaserăm: am decapitat călărețul Pegasului. De-acum era călărețul fără cap călare pe Pegas. Propunerea lui Biberon, de a decapita și calul, a fost respinsă pe loc.

Erau unele zile când făceam rost de bani din vânzări de sticle goale, și-atunci mergeam la film. Mergeam, mai exact, la toate proiecțiile. Bineînțeles că era același film. Uneori eram singuri în sală. Într-una dintre zile am văzut *Păsările*, filmul lui Hitchcock. În momentul tensionat de la finalul filmului, când personajele ies din casa asediată de pescăruși, când bărbatul pune mâna pe balustradă și este lovit cu ciocul de una dintre păsări, Biberon a spus serios, fără să-și mute privirea spre vreunul dintre noi, care stăteam în stânga și-n dreapta lui:

— A pus mâna unde nu *ebra* nevoie!

Ne-am tăvălit de râs. Cred în continuare că nu am trăit nimic mai amuzant.

Nu-mi plăcea să dorm singur în casă. Așa că uneori, noaptea, când se auzea în bloc vocea lu' tanti Marcela: „Puuuuui!", bunica mă lua pe sus din pat, mă îmbrăca pe jumătate adormit și mă târa după ea până la alimentara. Bunicul o lua înainte ca să țină rând, oricum se așezau la coadă din nou și din nou până se termina marfa. Îmi amintesc că stăteam la coadă de la 3 sau 4 dimineața, iar „puii" ajungeau abia la ora prânzului. Când se lumina de ziuă, eu mergeam acasă, o lăsam pe bunica dormind sprijinită de zidul Alimentarei, pe un scăunel de lemn sau pe o găleată întoarsă cu fundul în sus. Bunicul stătea în picioare lângă ea sau pe bordură, citea *Scânteia* și din când în când privea în depărtare. Ce mult îmi plăcea de el când privea astfel, dincolo de noaptea nedormită, dincolo de orașul acela mic, dincolo de Alimentara goală și de acei ani de foame! Atunci însă, la vârsta aia, îl vedeam pe bunicul semeț, greu de doborât, un John Wayne fără cal și fără pistoale, cu ziare și radiouri.

Iarna a început cu prima mea iubire: Cristina.

Mă întâlneam cu ea doar seara pentru că mi-era rușine de prieteni. Biberon era chiar gelos că pierd atâta timp cu ea când am fi putut să petrecem vremea împreună prin subsolurile blocurilor. Cercetăm, zicea el, însă nu ar fi putut să spună ce, ideea era că ne plăcea emoția pe care ne-o provocau întunericul și neprevăzutul. Nici noi nu-l întrebam pe Biberon ce urmează să cercetăm, preferând să părem deștepți.

Mi-era, într-un fel, rușine și de Cristina că ne-ntâlnim, iar eu cu mine nu vorbeam explicit despre acest pasaj ridicol al serilor. Cristina avea fața albă, atât de albă că la prima vedere părea după o boală. Stătea la trei scări distanță, iar când mi-a propus să ne plimbăm, nu am putut refuza. Cristina Stamatescu era văzută ca o frumusețe, lucru care a făcut oferta ei de nerefuzat. Avea buzele groase și mereu uscate, fie că era vară, fie că era iarnă. În mare, cam aprobam tot ce spunea, doar că încercam s-o fac cu un aer superior. Am sărutat-o prima oară după vreo trei săptămâni de întâlniri, înghețat, plictisit de propriul orgoliu, de rușinea de a mă tot strădui să par într-un fel sau în altul.

Toamna, îmi amintesc, a fost rece și ploioasă. Bunica avea permis de liberă trece în Iugoslavia pe la Porțile de Fier. Se ducea dimineața, vindea macrameuri, izmene și cămăși de corp, se întorcea seara cu salam, cârnați, cafea, gumă de mestecat. Înfofolită, înfrigurată, cu picioarele înghețate, mergea săptămânal în țara vecină. Într-una din zile a venit acasă cu o geacă de piele pentru mine. Am plâns de fericire. Deși se făcuse frig, am îmbrăcat-o și am ieșit *cu ea* în fața blocului, să fiu văzut. Ca un făcut, nu era nimeni. Am strigat la Bilă, am strigat la Biberon, nici unul nu a răspuns. Șerbănească, de la trei, a țipat la mine să fac liniște. Cum naiba să fac liniște? Se întuneca, era

tot mai frig și nimeni nu era acolo să-mi vadă geaca aia. Că era frig nu mă îngrijora. Atunci a apărut Cristina. Într-un paltonaș în carouri, cu fața ei albă, înainta spre mine și, mai ales, spre geaca mea.

Ne-am plimbat pe străzile care șerpuiesc pe munte, spre Mănăstirea Sfânta Ana. Nu știam cum să-i mulțumesc că a ieșit din casă și mi-a văzut geaca, așa că am sărutat-o. Mai exact, am pupat-o pe buze. Avea buzele uscate și crăpate și i-am simțit ieșindu-i din sân un ușor miros de transpirație. A început să plouă, ne-am adăpostit sub un brad înalt. Am mers puțin prin ploaie, încercând să ajungem la blocuri, ca să intrăm într-o scară. Nu am reușit însă, ploua tot mai tare și ne-am băgat din nou sub un brad. Ea a lăsat capul pe geaca mea de piele și am stat așa, uitându-ne în întuneric spre Dunăre.

Până la urmă am ajuns și într-o scară, oricum departe de blocul în care stăteam noi. Era o scară luminată – adică avea și bec, iar becul funcționa – și când am intrat, am înțepenit: Cristina era neagră pe jumătate de față de la geaca mea a cărei vopsea se scurgea, se pare, odată cu ploaia. Nu i-am zis nimic, ploaia a stat și noi am plecat spre casă, înainte să ajungem blocul nostru m-a oprit, ne-am mai sărutat o dată și a zis că are să-mi spună ceva.

— Știi, tatăl meu a fost amantul lui maică-ta!

— Ce?

— Da, înainte să plece maică-ta la Timișoara cu taică-tu.

— Și de unde știi tu asta?

— De la mama. Când se ceartă cu tata, mereu îi spune de maică-ta.

Am râs, pentru că nu mai știam ce să cred. Oricum, mă enerva că nu găseam nici un răspuns dacă ea m-ar fi întrebat: „De ce aș inventa una ca asta?“. Nu îmi mai părea rău de jumătatea ei de față neagră, ba chiar mi se părea un semn al duplicității sale. Îmi părea rău de geacă, probabil

că trebuia să fie vopsită din nou, cu o vopsea bună de data asta. Ce seară nenorocită! O săptămână de zile nu am ieșit din casă, iar când am ieșit, am făcut tot posibilul să nu mai dau ochii cu ea. La final de noiembrie, ne-am întâlnit însă la cinema. Rula *Noi, cei din linia întâi*. Sala era plină, am dat nas în nas pe rândul 11. Noi, eu cu Bilă și cu Biberon, mereu stăteam pe rândul 11. Noi, cei din rândul 11, dacă vrei!

Nu i-am spus nimic, nu a zis nici ea nimic.

În 1990, în vară, a ars fabrica de porțelanuri. Pe munte, prin norii roșii la apus, se rotea fumul incendiului, sirenele mașinilor de pompieri nu se mai opreau. Tatăl ei, *amantul mamei mele*, a murit acolo ars.

Mă gândeam dacă noi avem în casă mai multe bibelouri ca alții, dacă mama ar fi avut vreo slăbiciune aparte pentru unul sau pentru altul dintre ele. Rămâne o amintire aproape absurdă, inexplicabilă – mama să fie muza unui artist proletar de serie, balerine de porțelan, așadar, cu capul mamei mele.

Peste trei zile, cei cinci muncitori care au murit în accidentul de la fabrica de porțelanuri au fost îngropați. Cinci mașini cu platformă în spate au trecut dintr-o parte în alta a orașului. Toată lumea era în stradă, comenta și se minuna. Capacele coșciugelor erau deschise, iar cei prin dreptul cărora treceau mașinile spuneau câte ceva celor de alături, punându-și mâna la gură, cum fac tenismenii care joacă la dublu, ca să nu audă adversarii strategia. Cristina era în spatele uneia dintre mașini, aproape leșinată, mai albă ca niciodată, înconjurată de o droaie de femei. Maică-sa era urcată în mașină lângă coșciug și urla ca o apucată. Stăteam cu Bilă și cu Biberon pe trotuar, mâncam corcodușe. Apoi am plecat la scăldat în afara orașului, departe. În apa rece a Dunării îi zăream încă părul negru îmbibat de soare. Săraca Cristina, îmi spuneam.

Să revin în decembrie 1989. Deși locuim la bloc, facem focul cu lemne într-un godin, dormim toți într-o cameră – eu, bunica și bunicul –, celelalte două sunt abandonate frigului și întunericului. Așa fuseseră și în iernile dinainte. Îmi amintesc ce stranie senzație aveam când mergeam în camerele înghețate să iau ceva sau mă trimitea bunica să aduc un borcan cu murături. Acea liniște a frigului, obiectele reci, moarte, o morgă domestică a tuturor lucrurilor.

Într-una dintre zile, bunica și bunicul m-au luat în bucătărie și mi-au spus că trebuie să avem o discuție. M-am gândit ce lucruri ar fi putut să afle de prin bloc că am făcut, dar nu mi-a venit nimic în minte. Mă îngrijorasem degeaba, era vorba de cu totul altceva: urma să vină verișoara Carla în vizită. Dar despre acest musafir nu aveam voie să vorbesc cu nimeni. Nu trebuia să știe nimeni că o să stea „câteva zile“ la noi.

— Pentru câteva zile doar, apoi o să plece, mi-au tot repetat ei.

M-am gândit că e o treabă legată de întreținere și de cearta pe care o avea bunicul cu șeful de scară, un fost inginer, ca și el, doi câini bătrâni care își împărțiseră teritoriile. Bunicul avea zona lui: buteliile. El era responsabil cu buteliile, el făcea listele de așteptare, el superviza buna desfășurare a cumpărării lor în cartier, atunci când sosea mașina cu butelii și coada lungă de oameni începea să se agite nervoasă.

Carla a venit în noaptea de 10 decembrie, a adus-o tata cu mașina. El nu a rămas, a băut o cafea, mi-a zis bunica a doua zi de dimineață, și a mers direct la Timișoara. Nu știam cine e verișoara Carla, nu mai auzisem de ea în familie. Mă rog, ar mai fi de spus și că nu trăgeam cu urechea la ce se vorbea în familie, dar și că familia era împărțită în două mari grupuri: un grup la Galați,

de unde era și Carla, și un grup mai mic aici, în Banat. Uram când trebuia să mergem la Galați, uram drumul atât de lung, mirosul de benzină din mașină, mirosul rudelor mele de acolo care mă luau pe rând la pupat, obrazul lor umed, transpirat, palmele unchilor mei mirosind metalic și toate întrebările idioate la care nici nu așteptau răspuns.

Carla era o fată subțire și blondă, cu fața ștearsă din cauza sprâncenelor foarte deschise la culoare. Când zâmbea însă era frumoasă și zâmbeai și tu fără să-ți dai seama. Avea acel tip de zâmbet.

După trei zile, într-o dimineață, Carla nu mai era în casă. Când m-am trezit, bunica mi-a spus că plecase, că asta a fost vizita verișoarei Carla. Spre seară s-a auzit că au adus pe cineva la morgă. Tot spre seară au apărut zvonurile că s-au auzit focuri de armă pe Dunăre în noaptea care trecuse. Bunica a început să plângă, bunicul stătea drept, lângă calorifer, privea pe fereastră la orașul întunecat, un general încolțit care urma să ia o decizie dură. A zis că-i e foame. Bunica a zis și ea:

— Poate nu e ea, poate e el.

Vara mureau bărbați și copii înecați. Cinci-șase în fiecare vară. Bărbații mureau de obicei la pescuit, făceau infarct în barcă din cauza căldurii, sau accidente vasculare. Multe se întâmplau când se aplecau să scoată plasele din apă. Cădeau în ele, găsindu-și astfel un sfârșit atât de metaforic. Copiii mureau înecați pur și simplu, fie trași de vârtejuri de apă la fund, fie pentru că nu știau să înoate și se duceau prea în larg. Corpurile lor erau aduse la singurul spital din oraș, pe strada întunecată a Școlii. Zic „strada întunecată a Școlii“ pentru că e plină de verdeață, copaci mari de-o parte și de alta, cu frunze mari și ele, de-un verde închis, care țin vara răcoare și fac aerul să fie închis

la culoare. Femeile, mame, mătuși, surori, țipă și plâng în drumul lor spre morgă, atunci când află că soțul sau copilul au fost găsiți „pe Dunăre“. Se face liniște în oraș, se aud doar glasurile lor, de fiecare dată îmi țineam respirația și îmi puneam mâinile la urechi. Dar glasurile lor treceau prin pereți și prin palmele mele. Cumva, era normal să fie așa. Nu vreau să fiu nici poetic, nici dramatic, însă nicicând viața nu mi s-a părut mai crudă, nicicând timpul, pământul, aerul nu mi s-au părut mai nedrepte: e o după-amiază de vară și un copil se înecă, orașul dormitează, glasurile femeilor trec ca niște ace prin toate corpurile celor care stau tăcuți în case, ferindu-se de durerea celor loviți de soartă. Hm! Și totuși, și totuși… după câteva minute, oamenii se adună. Femei în șlapi, copii desculți, cum mulți ieșeau la joacă vara, bărbați cu cămășile descheiate la piept sau îmbrăcați în maieuri se deplasează încet, ca niște zombie, spre spital. Și stau acolo, pe marginea drumului, la intrarea de la Urgență, auzind pe mai departe tânguirea familiei lovite de moarte. Zeci de oameni, femei, bărbați și copii, vorbesc în șoaptă și aprind lumânări.

Dar mai era o categorie de morți: morții care nu erau din oraș, cadavrele celor care voiau să treacă Dunărea, să fugă din țară, să ajungă în lumea liberă. În zona aceea de Dunăre, cei mai mulți încercau să treacă pe o cameră de mașină sau de tractor.

Bunica i-a dat telefon lui taică-meu la Timișoara după ce s-a auzit că cineva fusese împușcat „pe Dunăre“. O fată. Nu i-a spus nimic la telefon, doar a plâns și cred că tata a înțeles, pentru că a venit chiar în noaptea aia. Era foarte probabil să fie Carla. Însă nu avusese acte la ea, nu puteau să ajungă la ei, nimeni nu o văzuse în oraș.

A doua zi, cât tata era încă la noi, a început Revoluția la Timișoara, primii morți, toți eram îngrijorați în casă, pentru că mama era singură acolo. Tata a vrut să plece la ea, dar bunica a făcut o scenă de groază, cu leșinuri și fețe palide, așa că tata a renunțat. Mai ales că nu voia nici mama s-audă de așa ceva și, dincolo de asta, i-ar fi fost oricum imposibil să intre în oraș. În Orșova soseau vești oribile. Să-ți dau un exemplu: femei gravide împușcate, tăiate cu baioneta pe burtă pentru a le scoate copiii, apoi cusute cu sârmă ghimpată și aruncate de pe pod în Bega. Nici nu mă întrebam de ce ar face asta Armata sau Miliția. De ce să fi scos copiii din burta mamelor ca apoi să coasă burțile la loc cu sârmă ghimpată? Ar fi făcut asta tocmai pentru că erau Armata și Miliția.

Pe 22 decembrie, la ora 13, după fuga lui Ceaușescu, a început o așa-zisă revoluție și în Orșova. Eram cu Bilă și cu Biberon în centrul orașului, din sediul primăriei, de la etajul unu, se aruncau cărți cu coperte roșii, cărțile scrise de Ceaușescu deci sau altele de-ale partidului. În fața sediului era un foc mare. Cărțile cu coperte roșii pluteau în aer, printre fulgii mari de zăpadă, și aterizau în focul portocaliu. Noi stăteam unul lângă altul și priveam „revoluția“. De la primărie am mers la sediul Miliției, acolo unde au fost găsite mai bine de zece lăzi cu portocale. Ne-am umplut buzunarele cu portocale după ce ne-am bătut cu niște țigani pe care îi știam. Unul dintre ei, Carasu, era foarte crăcănat. Eram convinși că asta se datora faptului că se fute-n cur. Nu-mi amintesc cine venise cu treaba asta, cert este că ne-a spus-o atât de convingător, încât nu ne îndoiam o clipă de adevărul acelor picioare crăcănate. Am mâncat portocale pe săturate, ascunși în spatele cinematografului. De acolo ne-am întors la primărie, unde focul era mai mare. De-acum aduceau dinăuntru și scaune. Țin minte că m-am pierdut de Bilă și de Biberon, m-am

trezit în mijlocul unui grup de patru bărbați. Unul dintre ei era un țigan, îl știam din cartier: gras, cu mustață mare și cu o pălărie neagră pe cap, cu boruri mai largi. I se spunea Mătasă. Cei patru bărbați plănuiau o plecare de urgență la București, la televiziune, unde să transmită țării că la Orșova totul e bine. Unul dintre bărbați s-a uitat la Mătasă și i-a zis:

— Bă, da-ți dai și tu jos pălăria aia?

— Da, mă, ce dracu', a zis Mătasă.

Bunica, bunicul și tata s-au dus din nou la spital, dar morga era închisă. Cum la Miliție nu mai era nimeni, nu au avut ce să facă decât să aștepte, deși tata țipa la ei spunând că de-acum e libertate. Unii doctori au zis că e și nu prea e libertate, că Ceaușescu e în libertate deocamdată, nu noi.

S-au îmbrăcat toți trei în negru și bunica a telefonat la Galați să le spună părinților Carlei nenorocirea. Părinții ei și un frate mai mic, de vârsta mea, pe care, culmea, îl cunoșteam, au ajuns la Orșova pe data de 24. Ne-am dus toți la morgă și nici urmă de Carla, doi bătrâni morți și un doctor viu care a spus că fata moartă pe Dunăre a fost transportată la Severin, la morga de acolo, pentru că se făcuse dosar de trecere ilegală a frontierei.

— Dacă s-a făcut autopsie, nu aveți și poze? a întrebat tata. Mătușa a perceput în aceste spuse o mare cruzime, s-a pus pe plâns.

— Dar puteți să ne spuneți cum arăta.

Doctorul a spus și ei plângeau. Eu îl țineam pe tata de mână și mi-era frică, îmi amintesc.

— Poate a plecat, poate nu era moartă, a zis fratele mai mic al Carlei și părinții ei s-au pus pe plâns.

De-acolo, tata cu părinții Carlei s-au urcat în Dacia noastră albă, frumoasă ca un norișor, cum zicea bunica

după ce o spăla, și au plecat la Severin. Am vrut să merg și eu, dar nu m-au luat. S-au întors de acolo seara târziu fără nici un rezultat. Li s-a spus că nu se știe nimic de vreo fată adusă de la Orșova, iar la Procuratură e pustiu, doar pază militară și atât.

În noaptea care a urmat i-am auzit certându-se pe părinții Carlei. Bărbatul îi spunea că el nu ar fi lăsat-o în vecii vecilor să plece, dar că l-au bătut împreună la cap, au insistat și uite unde s-a ajuns. În camera noastră era liniște, nimeni nu mișca. După o vreme, bărbatul s-a îmbrăcat și a plecat la spital. A zis că mai bine stă acolo decât acasă.

Probabil te întrebi de ce încercase să treacă iarna. Tocmai pentru că puțini erau cei care făceau asta. Înțeleg că vară-mea fusese îmbrăcată cu un costum de scafandru care trebuia s-o protejeze cât de cât de frigul de afară și de apa rece, până ajungea pe malul sârbesc, acolo unde s-ar fi schimbat în alte haine, cărate în pungi, ferite de apă.

Tata s-a dus și a adus-o pe mama de la Timișoara, eram și fericiți, și triști cu toții.

A murit și Ceaușescu, dar pentru mine Revoluția nu se încheiase. Pe 26 decembrie, în piața plină de soare au venit câțiva sârbi cu mâncare și băutură. Am cumpărat cu Bilă și cu Biberon douăzeci de sticle de Coca-Cola. Am mers pe faleză, am privit vapoarele în larg și am băut Cola. În liniște, minunați de gustul acela divin, Coca-Cola nu ne dezamăgea, merita morți, merita sacrificii, merita orice. La un moment dat ni s-a făcut rău. Biberon a vomitat, i-a țâșnit Cola și pe nas, noi am râs de el până când ni s-a făcut și nouă rău. Până la urmă am vomitat toți, am avut amețeli și am ajuns la concluzia că e foarte bună Coca-Cola, dar e și periculoasă.

Pentru noi, atunci s-a încheiat Revoluția. Pe faleză, în parcul rece, privind vapoarele care treceau pe Dunăre și pentru care nimic din toate astea nu părea să aibă vreun sens.

În seara de Revelion, când toată casa era la fel, și veselă, și tristă, a venit la noi la ușă un bărbat scund. Ai mei l-au primit în casă și el le-a povestit că, în noaptea de 18 spre 19 decembrie, fata de la morgă a fost „încărcată" într-o mașină frigorifică. A venit să ne spună pentru că își imagina ce e în sufletul părinților, dar până în acel moment îi fusese teamă să vorbească. Însă a spus că nu poate să intre în noul an cu treaba asta pe suflet. Asta era tot ce văzuse, dintr-un birou mic de la etajul unu al spitalului, acolo unde intrase încercând să adoarmă.

— Mașină frigorifică? Ce fel de mașină frigorifică? a întrebat mătușă-mea.

— Mașină frigorifică, cum sunt alea care aduc carnea.

— Mare?

— Nu. Dar nici mică.

Au căzut de acord, știau despre ce mașină e vorba.

— Ce număr avea? a avut tata o revelație, iar ceilalți l-au aprobat din cap.

— Nu știu, nu se vedea de acolo de sus, a zis asistentul.

I-au mulțumit toți asistentului medical, să-ți dea Dumnezeu sănătate, mulți ani, a plecat, ai mei s-au așezat cu toții la masă, erau încrezători de-acum, parcă și moartea Carlei căpăta un sens.

După ora 12 noaptea, după ce s-au pupat toți cu toți și au plâns împreună, tatăl Carlei a spus că nu-i lasă așa, nu-i lasă să scape, o să meargă la București, dacă va fi nevoie o să-i împuște pe toți, securiști nenorociți, securiștii sunt de vină. Zi de zi a mers tatăl Carlei la procurori, la Poliție de-acum, când i s-a schimbat denumirea, a făcut

plângeri, sesizări, însă Carla nu era niciunde. Cu fiecare zi care trecea, cu toții erau din ce în ce mai convinși că procurorii le ascund adevărul, că se mușamalizează cazul, că e ceva necurat la mijloc din moment ce a dispărut cadavrul.

În martie 1990, tatăl Carlei era într-un tren personal, mergea de la Severin, unde se mutase cu mătușa și cu vărul meu, la București. Voia să intre în audiență la ministrul de Interne. Era a patra oară când se ducea la București, dar mai încrezător ca niciodată că va fi primit. Ce straniu e când îmi amintesc felul în care a povestit mătușa:

— Juma de oră, nu mai mult, a adormit în tren, și ăla a fost, i-a stat inima. La București, toți coborau, el stătea acolo cuminte, zici că dormea.

Mi se părea atât de absurd că nimeni nu o întreabă cum știe ea că o jumătate de oră a dormit, apoi a început moartea, orele, lunile, anii ei. Peste un timp nu m-am mai întrebat însă, am rămas în minte cu imaginea aceea: toți oamenii care coborau în Gara de Nord, iar el stătea cu ochii închiși la locul său. Să fi aflat adevărul, să se fi întâlnit chiar atunci cu Carla: „Dă-i naibii, tati, cu ministerul lor, vino să-ți povestesc!".

Dacă ar fi să existe o lume de apoi, pentru asta ar trebui să existe: să se întâlnească părinții cu copiii morți înaintea lor.

7
Copilul criminal

I-a dat mesaj a doua zi lui Marius: „A murit Nea Petrică. Al doilea Nea Petrică din neamul Petricilor de pe Isle of Wight. El nu s-a sinucis, nu vorbim de o dinastie de sinucigași în aristocrația de la curtea Reginei Victoria. A avut/făcut insuficiență renală și complicații cauzatoare de moarte. Facem pomană?".

Și au făcut pomană, iar la finalul pomenii în doi, din restaurantul „De Angelis", Marius a spus:

— Bomboana de pe coliva lui Nea Petrică ar trebui să fie lindicu' tău!

Ceea ce Anastasiei i-a plăcut, pentru că se gândise la asta. Marius a vrut să meargă la Anastasia acasă, ea a spus că nu se poate, pentru că e dezastru, de două săptămâni nu a spălat, e mizerie, sunt vase murdare în chiuvetă și haine aruncate peste tot. El i-a zis că pot face curățenie împreună, iar ea a cedat. Au făcut doar sex împreună, apoi au privit din nou absenți, fumând și bând prosecco, sprijiniți cu spatele de perete, la icoana viu colorată cu Fecioara la cratiță și cu țigara în gură. Anastasia l-a întrebat dacă mai are vreo altă gagică, dacă și-a făcut alta între timp, în cele cinci luni în care nu s-au văzut, el a spus că nu, că munca îi ocupă tot timpul. Ea i-a spus că nu-l crede.

— E ciudat, a spus Anastasia, nu ne lega nimic, dar de-acum chiar nu ne mai leagă nimic. E un superlativ și ăsta.

Discutaseră la restaurant despre faptul că Anastasia vrea să ia un credit ipotecar, iar el nu spusese nimic. Acum însă i-a zis că e o prostie, că ar trebui să stea cu chirie și să investească bani în ea, nu în apartament.

— Cum să investesc în mine? În țoale, în ce?

— În orice. Și în țoale, în cursuri, specializări, într-o mașină mișto, să stai undeva cu chirie în centru.

Anastasia nu a spus nimic pe moment, cuvintele lui Marius încă țopăiau în ea ca niște bile de cauciuc scăpate pe ciment. Deci așa o vede el, s-a gândit ea, un element al unei „margini", acolo unde vine și el câteodată din centru, o componentă a unei periferii. Brusc i s-a făcut poftă să fie nedreaptă. I-a venit să plângă, era tulburată și de faptul că el, în sfârșit, a spus ceva despre ea, chiar dacă a făcut-o în cel mai crud mod cu putință: spunându-i cum ar trebui să fie.

— Investesc în călătorii, spre exemplu, a început Anastasia, dezamăgită de poziția defensivă pe care o adopta. Așa e investiția mea în mine. Îmi e de ajuns. Și când vorbești așa, o faci exact ca un tip al lumii căreia îi aparții. Mă piș pe ele de investiții.

— Eu așa aș face, a spus Marius pe un ton neutru, care Anastasiei i-a părut voit ofensator, propunând această opoziție în care era atât de limpede cine este, cel puțin momentan, câștigătorul, cine are de partea sa reușita în viață.

— Băi, a spus ea, tu poți să investești în tine și să te îmbraci de la Hugo Boss, și să Audi, și să nu știu ce pula mea de vin… apropo, e foarte de căcat cum te dai cunoscător la vinuri, chiar dacă ești cunoscător la vinuri, nici nu știu dacă ești, nici nu știu dacă mă interesează. Nimic

nu e mai de căcat decât treaba asta cu vinul roșu, care doar ăla e vin și cum are nu știu ce gust. Da, e bun, e foarte bun, dar costă atât de mult, încât îi strică gustul. Înțelegi asta? Tu îți permiți și pare că te alinți. La fel ca tot așa-zisul tău stângism de rahat.

— Te inflamezi aiurea.

— Mă inflamez aiurea? Știi ce e aiurea în ce spui?

— Ce e aiurea în ce spun? a repetat Marius ostentativ.

— Că niciodată nu-mi vei putea accepta dreptatea fiindcă avem cu totul și cu totul alte coordonate. Zi, în pula mea, este că, de fapt, te pișii pe mine? Ți s-a părut amuzant că i-am spus maică-mii de tine?

— N-am spus că mi s-a părut amuzant. Mi-a plăcut. Și ți-am scris, sperând că o să-ți placă, nu ca să te fac să te simți nasol. Unde vrei să ajungi cu asta?

— Vreau să ajung acolo unde să nu mai fim atât de glumeți și de ironici decât în cadrul stabilit de lege. Am discutat noi vreodată ceva cu adevărat? Am discutat despre noi în oricare alt fel, astfel încât acum să facem recomandări de „investiții"? Și mai bine rămânem aici, și tu te duci la copiii tăi și investești în tine, faci ce vrei.

Anastasia s-a ridicat din pat, a pus pe ea un tricou și și-a aprins o țigară. Marius a mai luat o gură din paharul de prosecco și s-a strâmbat, ca un răspuns la ce vorbiseră înainte, adică asta e, poate că trebuia să se ajungă și aici. Nu-și pusese ochelarii la ochi, erau lângă laptop, pe masă, acum i s-a părut Anastasiei doar bătrân, un bătrân care se îmbracă după un consult medical.

— Ce idiot ești, a spus Anastasia. Du-te-n pula mea, faci pe învățătorul cu mine.

Marius s-a îmbrăcat în tăcere, Anastasia a ieșit din cameră și l-a așteptat la ușa de la intrarea în apartament, acum ușă de ieșire.

— Băi, îmi cer scuze, a spus Marius.

— Pentru ce? Zi-mi pentru ce! Dacă-mi zici pentru ce îți ceri scuze…

Marius a ridicat din umeri, ea a dat din cap, a deschis ușa și l-a împins afară. A lăsat să curgă apa de la chiuveta din bucătărie peste vasele nespălate și s-a așezat la masă, și-a aprins o altă țigară și s-a simțit rușinată. Simțea că fusese umilită și că, la rândul ei, îl umilise pe Marius, îi revenea în minte imaginea lui gol, sprijinit de perete și cu o expresie tristă pe față, parcă dezamăgit nu atât de ce îi spusese ea, cât că venise din partea ei. Ea nu putea să fie așa în convenția nespusă, însă nici el. A spălat vasele, a șters praful, a dat cu mopul prin casă și a întristat-o din cale-afară faptul că i se arsese becul în baie și nu avea altul de schimb. Întunericul din baie se prezenta acum ca o prelungire atât de logică a unei pomeni nereușite. S-a spălat pe dinți lăsând lumina să pătrundă din hol, fața ei în oglindă era gri și inexpresivă, mișcarea brațului, spuma pe care o scuipa în chiuvetă compuneau o scenă seacă al cărei înțeles ascuns în spatele acestei mecanici se încăpățâna să transpară. S-a demachiat, trăsăturile i s-au șters și mai mult. Și-a făcut duș, s-a băgat în pat și s-a gândit să-i scrie lui Marius că-i pare rău, dar și-a spus că abia asta ar fi anulat cu totul acea seară, ceea ce i se părea și mai nedrept.

„După adopția lui Nea Petrică, încununare a relației noastre, îți propun să nu ne mai vedem. Din când în când o să-ți mai trimit poze cu Nea Petrică și din când în când, depinde de serial și de noapte, poate îți voi mai scrie. Dacă vrei, poți să-mi scrii și tu, dacă nu, nu. Altfel, să știi că Nea Petrică e bine, mai înainte m-am uitat la el. Cred că era vesel."

Anastasia îi trimisese acest e-mail lui Marius într-o noapte, la câteva zile după ce se întorseseră din Anglia. El nu i-a mai scris nici un rând. Atunci a adormit liniștită.

Acum a stat trează până spre dimineață, neînțelegând de ce, împotriva voinței sale, continuă să sape serioasă și nesătulă în golul imaginii lui Marius. Omul liniștit, inteligent și de succes, cu tricourile lui cu guler și blugi Armani, deși se destrăma fără rest, într-o dispariție perfectă, o făcea în felul său: nepăsător. Iar asta o durea.

Chiar dacă a dormit doar câteva ore, Anastasia s-a trezit odihnită. Întunericul din baie i s-a părut unul domestic. Două prosoape mari, pufoase, aruncate lângă cadă, ar fi putut fi oricând doi câini mari și blănoși doborâți de lene. Nu avea nici un mesaj de la Marius pe telefon, iar în casă era curățenie. Singura problemă era că nu începea o zi de weekend.

Avea poftă ca măcar pentru o vreme să fie cu totul și cu totul neimplicată în viața sa – neesențială. Zile pe care să le răsfoiască așa cum răsfoiești cărțile într-o librărie când ai intrat să te adăpostești de ploaie. E și obositor, și trist să te gândești mereu la ce faci și cum faci și de ce faci – să se mai gândească și viața la mine, și-a zis ea, îmbrăcată în jeanși gri, într-o bluză bleu *ciel* cu paiete pe piept, peste care a tras un hanorac subțire și geaca de piele. S-a privit în oglinda din hol, s-a gândit la sărmanul Nea Petrică și dacă nu ar fi cazul să-și facă undeva pe umăr un mic tatuaj cu fața lui de copil păros și agresiv.

— Eu niciodată nu am restanțe la introspecție, îi spunea ea Izabelei, și Izabela dădea mai departe această zicere, amintind de fiecare dată: „Așa spune prietena mea, Ana".

Bătrânul Eugen Marin, în vârstă de 75 de ani, o aștepta în fața blocului U4 de pe strada Romulescu. Stau la U-uri, doamnă, i-a spus el la telefon Anastasiei și ea s-a gândit la toți oamenii în vârstă care cred că B-urile, U-urile sau E-urile de pe blocurile lor sunt acum parte a culturii

generale, la capitolul Piața Gorjului. Bineînțeles, a acelei culturi generale „cum se făcea odată“.

E înalt și bine făcut, fără pic de păr pe cap, dar cu o mustață deasă și aproape în întregime albă și are o pasiune pentru concursurile cu premii de la radio. Pe balconul său stau înghesuite cinci cuptoare cu microunde, două aparate de aer condiționat, șase uscătoare de păr și zece prăjitoare de pâine.

— Mai dau din ele în târg, la Râul Doamnei, i-a spus Anastasiei.

A fost profesor de sport, nevasta i-a murit cu cinci ani în urmă, iar acum trei zile a aflat de la o nepoată că fiul, plecat din țară de peste douăzeci de ani și care trăiește în Finlanda, și-a ucis soția și copilul de 12 ani.

— Nu știu nimic, i-a zis el Anastasiei, nu știu nimic.

Parcă jumătate adevăr, jumătate mărturie mincinoasă.

Apartamentul bătrânului era răcoros și aglomerat de tot felul de obiecte, ca orice apartament de pensionar, și-a spus Anastasia. Pe balcon înghesuise multe cutii, unele în dreptul ferestrei, împiedicând lumina să intre.

— Sunt pasionat de concursuri. Particip la multe concursuri, la toate, e hobby-ul meu. Am pe balcon o bicicletă eliptică, trei cuptoare cu microunde sau patru, și altele.

— Le vindeți?

— Da, mă duc cu ele la târg, la Râul Doamnei.

— Am înțeles.

Bărbatul a întrebat-o dacă vrea o cafea, ea a spus că nu, s-au așezat pe două fotolii despărțite de o măsuță joasă în dreptul ferestrei din sufragerie. Fostul profesor de sport și-a tras fotoliul sub fund cu siguranța și nepăsarea cu care se așază la discuții în fața jurnaliștilor președinții lumii.

— Nepoata asta a mea e nepoată îndepărtată, noi nu prea am avut rude, iar soția a fost mai așa, să nu stăm

toată ziua nas în nas cu rudele, pentru că rudele sunt primele care te mușcă de fund.

Așa a zis bărbatul, așa s-a scuzat, Anastasia a dat din cap nu neapărat aprobator, cât că înțelege perspectiva femeii și îngrijorarea ei. Era vorba de nepoata fostului profesor de sport, cea care-i spusese și Anastasiei despre acest subiect.

Eugen Marin nu comenta în nici un fel decizia soției, se vedea că ceea ce fusese de discutat pe tema asta la vremea respectivă acum era îngropat alături de ea, iar aici, la suprafață, rămăseseră doar palmele mari ale bărbatului sugrumând o ceașcă mică de cafea.

— Întâmplarea a făcut, numai întâmplarea, să vadă nepoată-mea știrea asta, a spus el. Pe Internet, nu știu pe unde.

Surprinsă de propria răutate, Anastasia a simțit în tonul bărbatului că-și cerea iertare pentru nesăbuința nepoatei care dăduse din întâmplare peste acea știre, făcând astfel ca lucrurile să înceapă să existe cu adevărat și, în același timp, pentru această întâlnire care nu făcea parte din planurile nimănui. Da, îl viza pe el, era vorba acolo de fiul său, dar, totuși, să nu subestimăm întâmplarea, cea care poate să lege tragedii mici în lanțuri de tragedii mari, sfârșind într-o adevărată sărbătoare a răului care pleacă de atât de departe, din Finlanda, ca să-și arunce ultima za într-un București aglomerat, irespirabil. Ceva din postura și liniștea bărbatului o făcea să-l antipatizeze și să-l acuze dinainte de ceva ce nu ar fi putut numi, iar toate aparatele adunate pe balcon, apucătura asta de hârciog, contribuiau la un aer general de suficiență și echilibru. Ar fi vrut să-i spună că i se pare inacceptabil să afle de la o rudă de faptul că fiul său e un criminal și că nepotul său a fost ucis de propriul tată. Mare lucru din poveste nu știa nici

Anastasia. Se întâlnise cu nepoata lui Marin cu o zi în urmă, după ce primise de la ea un telefon.

— Unchiul Eugen a fost întotdeauna un om liniștit, a zis fata. Nu prea am ținut legătura cu unchiul și cu mătușa, ei erau mai retrași. M-am gândit mult dacă să-i spun. Știam că el nu se înțelege cu fii-su. Noi oricum nu vorbeam niciodată cu vărul plecat. Nu știu dacă ne-am întâlnit de câteva ori în copilărie. Țin minte că odată am fost la ziua lui și i-am dus cadou o pelerină de ploaie. Mă gândeam că poate unchiul știe despre ce s-a întâmplat, dar era probabil și să nu știe. Poate ar fi vrut să stea de vorbă totuși cu cineva, în cazul în care ar fi știut. E un om liniștit, a mai spus nepoata o dată, la final, și a plecat.

Liniștit cum? se întreba și acum Anastasia, când fostul profesor de sport căuta în bibliotecă un album de fotografii. „Liniștit" pentru sine, „liniștit" în sensul că nu-i pasă, că doarme la prânz și dacă se anunță o bombă atomică în centrul orașului, „liniștit" cum? Cunoștea și ea liniștea bunicului din partea tatălui, odiosul Borța, a cărui nevastă era imobilizată în cărucior cu rotile, fiind paralizată de la gât în jos, și pe care o ținea în curte, cu fața la zidul casei. Ca să-și ispășească păcatele, spunea odiosul Borța. Ea striga că vrea să vadă strada, să vadă oamenii, el o ținea cu fața la zid. Până într-o zi când femeia a început să-și roadă buzele și limba. Atunci Borța a întors căruciorul și mai târziu a rămas în memoria satului ca Borța care stătea cu nevastă-sa la poartă și-i dădea de mâncare cu linguriță, grijuliul Borța. Femeia privea cu ochi mici, clipea rar, adormită de puterea realității. Anastasia trecea rar pe la ei, fiindu-i frică de amândoi, înspăimântată de energia întunecată a acelei curți.

Bătrânul profesor de sport a deschis mai multe sertare, în timp ce vorbea ca pentru sine – mai exact pentru acea posibilă fantomă care l-ar însoți la un metru, un metru

jumătate distanță și care nu ar fi fost de mirare să aibă ceva din răbdarea și fragilitatea fostei soții. Până la urmă, de ce nu ar exista și fantome păzitoare, nu doar îngeri, și care să nu te păzească de cine știe ce pericole sau accidente, cât de singurătatea dintr-un bloc cu sute de locatari, într-un oraș cu milioane de locuitori.

— Știți, a spus el întorcând capul spre Anastasia, soția se ocupa de toate. Când s-a îmbolnăvit, a umblat cu mine vreo săptămână pe la toate dările astea prin sector: unde să plătesc telefonul, unde să plătesc televizorul, cablul adică, pentru că ea se ocupa de toate. Știa că nu o să mai poată merge, îi spusese doctorul, mie nu mi-a spus. Așa era ea, așa a fost și cu fii-su. Instructaj, cum ar veni, i-a făcut instructaj. Că așa i-am și zis, a râs.

După mai multe minute a devenit precipitat și stânjenit că nu găsește albumul de fotografii, să i-l arate acolo pe Mircea Marin, copilul ucigaș. L-a găsit.

— L-am făcut de tineri, ne-am căsătorit de tineri.

Anastasia ținea albumul pe genunchi, bărbatul s-a tras cu fotoliul spre ea, femeia îi simțea mirosul de aftershave și respirația fierbinte.

— Aici e el când i-am luat bicicletă, avea 10 ani, era la bunici.

În fotografia alb-negru, un copil slab cu genunchii osoși își mijea ochii în soarele orbitor. Avea un tricou cu ursuleți, iar în spatele său se vedea un tractor.

— Aici e el când s-a dus la liceu. Cu mine și cu maică-sa. Nu făcea scandal. Era un copil liniștit.

Anastasia a scos din geantă laptopul și i-a arătat bărbatului mai multe articole din presa finlandeză. Soția, Aune, era înaltă, cu fața albă și părul negru, zâmbea fericită într-o poză, iar băiețelul, Maarit, avea părul mare, blond. În spatele lor, zâmbind fericit și el, Mircea Marin,

cu o șapcă Adidas. Bătrânul s-a uitat la poza de pe site-ul finlandez de știri și a rămas tăcut.

— Maarit înseamnă „perlă“, a spus bătrânul. Perlă… Să tot aibă 12 ani, nu?

— Da, 12 ani, a spus Anastasia. *Avea* 12 ani.

— O singură dată l-am văzut, când avea un an, au venit ei în România. Dar el nu a vrut să mă vadă pe mine, s-au întâlnit doar cu soția mea, la o terasă în parc. Și m-am dus și eu. Am zis că poate… Nu s-a putut, m-a alungat, și de atunci nu l-am mai văzut. Vorbea cu maică-sa la telefon, o dată la două-trei săptămâni tot vorbeau. Mai suna și el. Cum i-a omorât?

— De ce v-a alungat, de ce nu vorbea cu dumneavoastră?

— Cum să-ți zic, de la o vârstă nu ne-am mai înțeles. Eu eram mult plecat, în stânga, în dreapta, lucram cu loturile naționale de atletism, mergeam mult și pe-afară. Îi spuneam să învețe, să fie cuminte, na, ca oricare părinte. Cum i-a omorât?

— L-ați bătut?

— Nu, nu. Odată, dacă-mi aduc aminte, i-am dat câteva la cur. Am mers la mare și se tăvălea pe jos, să-i cumpere maică-sa nu știu ce. Atunci i-am dat câteva la cur. Atât, atât.

— I-a împușcat. I-a împușcat în casă. Nu știu încă multe detalii. Am trimis câteva articole din presă la o traducătoare. Mâine le voi avea, atunci o să vă pot spune mai multe, o să citiți și dumneavoastră. Cert este că e condamnat de doi ani de zile, 40 de ani de închisoare a primit.

— E ca și cum i-au dat pe viață, a spus bătrânul. Au rămas câteva momente în tăcere, iar când el a început să plângă, Anastasia a răsfoit albumul fotografic, mai mult

ca să-i arate că are ce să facă în acest timp și că poate să plângă în liniște.

— Poate veniți odată și la Rodica la cimitir, a spus el.

— Poftim?

— Ziceam așa, dacă aveți timp.

— Bineînțeles, s-a grăbit Anastasia să răspundă, copleșită de întinderea nemărginită a propunerii primite. Dar de ce a plecat?

— A plecat la muncă. A plecat cu un coleg. Ăla era mai golănaș, așa, îi plăceau banii, conducea mașina fără să aibă permis. Eu i-am spus să nu umble cu ăsta, dar el nu a ascultat. Cu ăla a plecat. Emil îl chema, da. Emil Butunoiu, trei străzi mai încolo stătea, lângă grădiniță.

— Și a plecat pur și simplu?

— Pur și simplu. Trebuia să dea la facultate, dar nu a mai dat, a plecat. A fost prin multe locuri: Germania, Spania, Italia, Anglia, pe unde nu s-a plimbat. Din ce am auzit, a făcut și închisoare în Germania, pentru trafic de mașini sau ceva de genul ăsta.

— Ce vă reproșa?

— Nu mi-a reproșat mai nimic. Adică nu avea nici ce să-mi reproșeze. Ce să-mi reproșeze?

— Nu știu, nu-mi dau seama. Eu vă întreb pentru că cineva ar putea considera ciudată povestea: pleacă pur și simplu și nu mai vorbește cu dumneavoastră.

— Cu maică-sa vorbea. Deci cu maică-sa vorbea. Dar el nu a vrut să se mai întoarcă. El nu a vrut să mai vină în România.

— Poate era el mai ciudat, i-a spus Anastasia doar pentru a nu-l îndepărta. Vă era dor de el?

— Bineînțeles, cum să nu? Ca oricărui părinte, e carne din carnea mea până la urmă.

— De ce nu îl sunați dumneavoastră, să aveți o discuție lămuritoare? Îmi cer scuze că vă întreb poate mai direct: de ce nu ați insistat să vă împăcați cu propriul copil?

— Era om mare de-acum, ce să insist?

— V-a cerut vreodată ceva?

— Ce să-mi ceară?

— În sensul dacă a apelat la dumneavoastră cu ceva: de la bani până la un sfat, orice.

— Cine v-a spus asta? Bianca?

Anastasia și-a dat seama că lovitura sa în orb a atins un punct sensibil.

— Vă rog mult să nu o luați ca pe o discuție în contradictoriu, a spus ea și s-a gândit că n-are pic de prezență de spirit.

— Nu puteam să-i dăm lui banii pe care îi strânseserăm într-o viață. Și pentru ce? Pentru mașini, să aducă mașini de acolo? Ce garanție aveam? Dacă pierdea toți banii?

— Așa ați pierdut copilul, a spus Anastasia, neputând să se abțină. Așa ați pierdut copilul? a reformulat ca întrebare, afișând o curiozitate tâmpă, care trebuia să atenueze din duritatea constatării.

— Nu știu, nu cred. Pur și simplu nu a mai venit de la o vreme.

— El venea în țară, nu? Aducea mașini, doar că nu trecea pe la dumneavoastră?

— Cam așa ceva. Însă nu știam când vine, dacă vine. Însă probabil că venea.

Odată ajunsă în redacție, cu cât se gândea mai mult la profesorul de sport pensionat, cu atât i se părea că-l prinde mai puțin ca personaj, iar scăpările, zonele neclare ale profilului o făceau să creadă că a fost neatentă, având acum convingerea că omul era și puțin sărit de pe fix. Nu putea să-și scoată din minte palmele lui mari în jurul cești de cafea, stivele de reviste și bibelourile din vitrina întunecată, răcoarea apartamentului. I-a povestit Ralucăi subiectul și Raluca a fost entuziasmată, urma să ia legătura

cineva din echipă cu închisoarea din Finlanda. În cadrul emisiunii, crima trebuia să fie reconstituită cu actori.

— Mă gândesc că bătrânul ar putea să meargă să-l vadă pe fii-su, a zis Anastasia, iar Raluca a rămas parcă fără aer, surprinsă de simplitatea loviturii.

— Bineînțeles, bineînțeles, asta e. Sigur, sigur facem o intrare acolo prin ceva. Avem ambasador acolo, ce avem?

— Ambasador, da. Răzvan Rotundu îl cheamă, e prieten cu Chirovici, dacă vrei să ajungi la el.

Iar Ionuț Chirovici era prieten cu fostul bărbat al Ralucăi, Alex Uriș, mare dealer de mașini și, în timpul liber, mare călăreț de fete tinere, ceea ce o făcea pe Raluca să se roage din când în când să facă infarct de la pastilele de potență exact când e în pat cu una dintre acele tinere.

A doua zi i-a făcut pe plac bătrânului și au mers împreună la Cimitirul Ghencea, acolo unde era îngropată soția. De data asta, Anastasia a venit cu un cameraman după ea, un tip scund și agitat, căruia bătrânul îi râdea stânjenit, cerându-și scuze pentru toată acea încurcătură numită „crimă".

— Soția…, i-a zis bătrânul profesor de sport cameramanului, arătând dintr-o mișcare a capului spre un mormânt, prezentându-i astfel unul dintre personajele poveștii. S-a apucat să îngrijească un mormânt care și așa era foarte îngrijit, într-un fel în care mai mult s-a mișcat în jurul lui în patru labe, timp în care Anastasia, așezată la câțiva metri pe o bancă, socotea întregul spectacol inutil. La fel ca în ziua precedentă când căuta albumul foto în bibliotecă, a vorbit ceva ca pentru sine și pentru fantoma ascultătoare din imediata sa apropiere. Anastasia îl luase cu mașina din fața blocului, iar pe drum i-a spus că se poate uita pe articolele traduse. El a spus că nu, că se va uita „acolo", când ajung. „Acolo", adică împreună cu soția. Ajunseseră, iar el umbla în patru labe în jurul mormântului, fără să

facă mare lucru, buzele se mișcau în acel descântec care Anastasiei i se părea de-acum enervant.

S-a așezat și el pe bancă în cele din urmă. Deși era frig, Anastasia a văzut mâinile uscate ale bătrânului manevrând cu atenție și siguranță foile.

— Puteți să mi le lăsați? a întrebat el.

— Bineînțeles.

— Ce s-a întâmplat mai exact?

— I-a împușcat și a vrut să se împuște și pe el, dar nu a avut puterea s-o facă. S-a rănit puțin la cap. S-a ferit în ultimul moment.

— De ce a făcut asta?

— A spus judecătorilor că trebuia să se elibereze, că astfel se eliberau toți trei, că aveau să ajungă într-o altă dimensiune. Ce-ar mai fi plâns săraca Rodica să audă una ca asta, a zis bărbatul spre nicăieri și atât de trist, convins fiind că, oricum, ceva din enormitatea suferinței va ajunge totuși până la ea. Anastasia a simțit și ea singurătatea copilului criminal, deși era enervată că în interiorul acestei familii atât de simple se ascundea o înșelătorie atât de mare. Femeia era moartă, copilul închis într-o cameră mică, probabil până la finalul vieții, iar bărbatul acesta închidea triunghiul vorbind cu creatura mare și invizibilă de lângă el, jumătate înger, jumătate molie, care-i mânca și-i pudra trecutul cu praful înecăcios al aripilor sale.

— Vă reproșați ceva?

— Poftim?

— Vă reproșați ceva?

— Ce să-mi reproșez?

— Nu știu, faptul că de atâta timp nu ați vorbit cu el, nu l-ați îndrumat, era fiul dumneavoastră.

— Credeți că de-asta a ajuns el să omoare?

— Nu, nu, nu asta vreau să spun. Mă refer la el, doar la el, la Mircea, dacă nu cumva avea nevoie, atunci când era copil, de altă înțelegere sau mai târziu, ca adolescent, ori când a plecat de acasă, poate că era un copil special.

— A fost un copil normal, domnișoară. Dar și acum era bine, în anii ăștia. Mereu îi spunea lu' maică-sa că e bine, că lucrează ca mecanic, totul frumos. De-aia nici nu am mai insistat. Am și zis: uite-mă bătrân, așa o să mor, singur. Dar asta e. Nu sunt singurul.

Mda, comunitatea, frăția, marea familie a celor care mor singuri.

— Știți ce făcea în ultimii ani? Lucra ca mecanic la un service auto. A făcut acolo școală. Pare că a fost pasionat de mașini.

— I-a nenorocit și pe oamenii ăia. Avea și fata aia familie, avea… Oare se droga?

— Nu știu, nu cred, nu am citit nimic despre asta.

Bărbatul a început să plângă, i se zguduia spinarea, în timp ce-și ferea fața de Anastasia, care a simțit că trebuie să facă ceva și l-a luat de mână pe bărbat, deși îi era ciudă. Bărbatul a început să vorbească în șoaptă, Anastasia înțelegea doar când și când, „Rodica", palma lui mare din palmele ei mici părea un animal tentacular mort.

— Și totuși, de ce nu vă vorbea? l-a întrebat ea, hotărâtă să-i strice acea sărbătoare a lacrimilor.

— Așa era el, ce să vă zic? Nu vorbea cu mine. Cu maică-sa vorbea.

— Nu cred că bătrânul merge în Finlanda. Nu cred că vrea să-l vadă pe fii-su, a spus Anastasia, iar Raluca a dat din mână, adică să stea liniștită, voința unui bătrân e ultima problemă.

După ce s-a despărțit de bătrân, Anastasia s-a întâlnit cu verișoara Rodicăi, mama fetei care îi spusese despre

acest subiect. Florentina Bud, o femeie de șaizeci și ceva de ani, foarte grasă, cu părul crescut până aproape de ochi, lăsându-i două degete de frunte, motiv pentru care părea mereu încruntată, rea. Altfel, când vorbea, devenea cu totul altcineva.

— Ai să râzi, dar Rodica era o cutră, oho, draga mea, nenorocită femeie, n-ai văzut așa ceva. Noi ne vizitam în perioada aia. Ea îl bobina pe Eugen și ăla stătea toată ziua cu gura pe Mircea, după care ea se ducea la Mircea și-l împăca. Asta era ea, așa a fost și în familie. Nu-ți spun, dragă, ce scandaluri a făcut ea, nu-ți spun, că te iei cu mâinile de cap. Orice femeie normală se crucește!

Florentina Bud se mișca greu în bucătăria ei micuță de la etajul patru al unui apartament din Florească. Ținea fereastra deschisă, deși afară era frig, s-a scuzat că e la menopauză și corpul i-a luat-o razna, curg apele pe ea și când e frig. A făcut niște cafele mici și tari, și-a aprins o țigară Kent și a continuat.

— De când l-a cunoscut pe Eugen, zici că i-a luat Dumnezeu mințile, că n-or mai fi văzut femeile pulă până atunci, mă scuzați. Scandal, scandal la o nuntă, una Gina, nepoată de-a lu' mama, auzi tu, că s-a dat Gina asta la Eugen al ei. Făi, nebuno, i-am zis, te faci de râs. N-ai văzut așa ceva. Și de-atunci, asta era Rodica: stătea ce stătea la o petrecere, la un parastas, la orice, și se isca ceva. Îl lua pe Eugen de brat și duși erau. Îl ținea acolo cu ea. Asta a fost Rodica după ce l-a cunoscut pe Eugen. Nu mai știam de ea cu anii. Mai murea unul, se mai căsătorea cineva, nimic, ziceai că a înghițit-o pământul. L-a iubit pe ăsta ceva ce n-am văzut. Eugen în sus, Eugen în jos și el la fel, Rodicuța mea, din „Rodicuța mea" n-o scotea.

Anastasia i-a spus Ralucăi de relația dintre soții Marin, despre iubirea lor atât de acaparantă, despre cum plecau

în concediu doar ei doi și lăsau copilul la țară, la bunici, despre atitudinea duplicitară a Rodicăi, mamă ocrotitoare, soție iubitoare și femeie care ținea totul sub control și în izolare. Nu asta a interesat-o pe Raluca, ci întâlnirea dintre tată și fiu, plus drama în sine: un român din Finlanda care-și omoară soția și copilul.

— Dar ei au avut o relație tensionată, a zis Raluca.

— Atât rămâne, relație tensionată, nu au vrut să ia legătura, el era un copil-problemă, retras. Simplu, că dacă o complicăm și noi, nu se mai înțelege nimic. Știi că urăsc alea cu „adevărul e undeva la mijloc". Aici trebuie să rămânem pentru un prim material. Tu adună tot, sapă, însă asta intră prima dată. Dacă iese bine, dacă se umflă lucrurile, venim imediat cu partea a doua.

— OK, a spus Anastasia.

— Auzi, i-a zis Raluca, ce faci în weekend?

— Mă duc la mama, face parastas pentru tata.

Parastasul pentru tata, un botez, ziua de naștere a unei prietene, asta răspundea Anastasia de fiecare dată când era întrebată de cineva, de oricine, ce face în cutare zi. Cel puțin până să audă propunerea. Apoi, dacă era ceva care-i convenea, aranja lucrurile astfel încât să-și „aerisească" programul.

— Dar de ce? a întrebat-o Anastasia.

— Vreau să merg la casă, la Sinaia, și aș fi vrut să mergem împreună.

— Îmi pare rău, a spus Anastasia.

După ce Raluca a divorțat, după ce i-a luat peste un milion de euro soțului, o casă în București și una la Sinaia, s-a închis în casă și a zăcut.

— Sper să mă îmbolnăvesc, i-a spus Anastasiei cu câteva zile înainte ca divorțul să se fi încheiat. Întotdeauna boala mă face să arăt bine, pentru că slăbesc. Eu când sunt bolnavă, poate să fie doar o simplă răceală, orice,

vomit. Vomit și mi-e rău, nu pot să mănânc nimic, stau la pat și zac.

Boala a fost un act de voință, o transformare, ca un tratament de rejuvenare. Stătea cu draperiile trase, o deranja lumina sau doar așa îi plăcea să creadă, se plimba ca o stafie din dormitor până în living și din living până la bucătărie, iar când Anastasia o suna și-o întreba ce face, spunea pe un ton satisfăcut că bolește. Totul decurgea conform planului.

— Îl elimin pe fostul prin toți porii! zicea ea. Ana, să ții minte, important e să transpiri în viață. Hai că închid, mi se face rău, mă duc la toaletă.

O făcea prin toți porii, într-adevăr, în băi lungi, plânsete cu sughițuri și ore în care stătea cu ochii pierduți în perete, ca o păpușă abandonată. A chemat-o pe Anastasia să stea câteva nopți cu ea. Mi-e teamă noaptea, i-a spus. Anastasiei i s-a părut falsă în acea suferință exagerată, până într-o zi când Raluca Meleicu, de-acum fostă Uriș, îmbrăcată în cămașă de noapte, a urcat-o pe Anastasia aproape cu forța în mașină și au mers împreună la apartamentul în care locuia temporar soțul divorțat. Bărbatul le-a deschis, iar Raluca a făcut o adevărată scenă, a spart obiecte prin apartament, țipând că lucrurile nu vor rămâne așa, că o să-i spună fetei lor plecată la studii în Elveția tot chinul pe care l-a trăit alături de el și faptul că el nu a dorit-o, că a insistat să facă avort, însă ea nu a vrut.

— Să nu te mai apropii de fată în viața ta, jegule! a strigat Raluca înainte să plece, cu portofelul fostului soț în mână. Îl luase de pe masa din living.

— Dă-mi portofelul, nebuno, i-a spus el, vânăt de nervi.

Anastasia era rușinată, ridica din umeri spre bărbat, semn că nu depinde nimic de ea și că-și cere scuze pentru prezență. La întoarcere, în timp ce Raluca, cu sânii alungiți sub cămașa de noapte și legănându-se la fiecare schimbare

de direcție a mașinii, continua să-și povestească viața chinuită alături de fostul soț, Anastasia rezista cu greu pe scaunul de piele care îi ardea sub fund. Raluca pornise cumva încălzirea scaunului său, însă Anastasiei îi era jenă să întrerupă cu problema fundului ei dezastrul vieții femeii de la volan.

Într-o zi de miercuri, după trei săptămâni de suferință, Raluca a apărut în redacție într-un costum negru, pantalon și sacou, rănită pe dinăuntru, dar slabă, cu pielea întinsă pe față și zâmbitoare pe dinafară. A chemat-o pe Anastasia la ea în birou, i-a mulțumit pentru sprijin și i-a mărit salariul. Raluca avea grijă ca tot ce ținea de relația lor să fie împachetat în bancnote – fie că era vorba de o primă, de creșterea salariului, de vacanțe exotice. Fusese în Bahamas de două ori, spre exemplu, și o dată în Zanzibar, unde două rusoaice cu care s-a împrietenit își angajaseră doi negri care să le culeagă de pe plajă bete noaptea și să le satisfacă de dimineață, și unde soarele, la apus, începea brusc să strălucească mai tare, de o culoare tristă, vineție. Anastasia nu știa dacă, punând banii în față, Raluca vrea să o țină la distanță, folosindu-se de dimensiunea lor impersonală, dacă așa își arată ea recunoștința sau nu face decât să-și reafirme puterea.

Se surprindea admirând-o pe Raluca, dorindu-și să fie ca ea la 45 de ani, la fel cum se surprindea în adolescență că-i plac uniformele naziștilor, deși voia să nu-i placă, să le urască.

Anastasiei i s-a făcut rău la birou chiar în ziua în care bătrânul profesor de sport Eugen Marin a venit în studioul *Vino să vezi!*, unde se trăgeau parte din cadrele care urmau să apară în emisiune. A fost cât pe-aci să leșine, a transpirat brusc, o colegă a strigat că Anastasia face infarct, alta a râs înfundat auzind asta, Anastasia s-a strâmbat

cu ultimele sforțări și i-a spus să nu fie proastă. Se simțea al naibii de obosită. Un băiat de la camere, grijuliul Răducu, cel care aducea covrigi cu sare și mac în fiecare zi, a luat-o în brațe și a transportat-o în cabina de machiaj, acolo unde era o canapea tare, din burete albastru. Pe Anastasia o pufnea râsul, l-a luat pe Răducu de gât, a cântat câteva versuri din *I Will Always Love You*, s-a prefăcut apoi că leșină. Raluca a chemat ambulanța, trecând peste protestele ei, care zicea că are nevoie să se odihnească puțin și atâta tot.

— Ești albă ca Vera, a spus Raluca, iar Vera, din partea cealaltă a redacției, a avut o privire încurcată. Trebuie să îți faci analize, analize complete, tu nu mănânci, fetițo, nu vezi că nici nu ți se mai vede culoarea buzelor?

— Exact ca la mine, nu? a întrebat Vera răzbunătoare, dar Raluca a dat din mână a lehamite, ca și cum în cazul ei nu mai era nimic de făcut.

Peste o oră, la Spitalul Florească, afla din gura Ralucăi marea veste:

— Eu sunt nașa, eu sunt nașa, să n-avem discuții. Ești însărcinată! În patru săptămâni.

Cu voce stinsă, fără vlagă în corp și îmbujorată la față din cauza febrei, Anastasia a spus:

— Nu fac nici un copil. Să-l scoată. Sigur sunt însărcinată?

— Foarte sigur.

— Să mai facă o dată analizele, e imposibil.

— Adică ce, nu ai făcut sex sau cum e imposibil?

— Ba da, însă protejat.

Stătea pe un pat în cabinetul unui doctor pe care bineînțeles că Raluca îl cunoștea. Anastasia a simțit că vorbește despre sine ca despre altcineva – altcineva făcuse sex, altcineva fusese protejată – și poate că avea dreptate. Ar fi vrut să predea acel corp spitalului și să vină să-l ia

peste câteva zile, așa cum era înainte. De ce naiba nu ar fi și el ca Renault-ul ei Clio? Îi era tare dor de-o zi de sâmbătă dimineața, să stea în pat cu cafeaua în brațe și să caute o curea sau o șapcă pe Fashiondays.ro sau pe Glami.ro, urcând cu pași mici spre ora 12, spre a doua cafea, spre orele în care asculta ce înregistrase în cursul săptămânii sau viziona înregistrări, notându-și *time-code*-uri pentru montaj.

A ieșit pe hol, a spus că stă la ușă, însă când a păși dincolo de pragul cabinetului a simțit nevoia să fugă, având impresia că, fugind, ar scăpa de sarcină. Doar ce aflase, doar ce se întâmplase, nu avea cum să fie ceva definitiv. Numai și când pronunța acest cuvânt în gând i se părea ireal. Și-a amintit de mamaia Ilinca, ea nu pronunța niciodată Diavol, Satană, Drac, ci Ăla, sau Ăluia, fiindcă simpla lui invocare era în sine o chemare. La fel i se părea ei acum când își spunea că e însărcinată. Nu e, bineînțeles, nu are cum, însă dacă va continua să pronunțe „sarcină", atunci e foarte posibil să rămână însărcinată. Stătea pe un scaun pe hol, între alți doi oameni, pe care abia acum i-a observat ridicându-se brusc, sufocată de apropiere. Și bunătatea Ralucăi, ce răzbunare!

A intrat în cabinet, pentru moment se simțea mai în siguranță acolo, poate și pentru că i se făcuse frig. Raluca și doctorul vorbeau despre o cunoștință comună. E bine așa, lumea trebuie să-și mute atenția în altă parte, își spunea Anastasia, apoi sunt toți ceilalți din spital cu problemele lor, plus Unitatea de Urgențe, oameni cu probleme grave, unii aflați pe moarte, da, pe lângă toate acestea o sarcină de patru săptămâni chiar poate fi uitată undeva în trecut, pusă la capitolul Avertismente, fără să mai facem acte, dă-o dracului de birocrație, hai cu toată umanitatea mai departe pe drumul timpului, lăsați sarcina asta aici,

la fel cum scuipă unii guma de mestecat pe geamul mașinii.

Gândul că sarcina e reală, gândul acesta care-i provoca revelații la distanță de un minut, îi făcea inima să bată tare și respirația să-i urce-n gât sub forma unei mingi de tenis de câmp.

— Domnu' doctor, cred că leșin, a zis Anastasia.

Și a avut dreptate.

Avea și o infecție stomacală, un fel de enterocolită mâzgălită ca diagnostic, nu reținuse numele complet al afecțiunii și nu-l mai putea descifra, puține răzbăteau pe culoarul îngust care devenise viața sa de câteva ore, o durea abdomenul și vomita. I-au făcut o perfuzie de hidratare, Raluca i-a spus că tot e un lucru bun, o să slăbească din cauza diareei și-a vărsăturilor, a râs, dar după aia trebuie să fie atentă cu mâncarea, că se poate face cât o vacă din cauza sarcinii. Știe atâtea cazuri, plus că e și vârsta. Era agitată, Anastasia ar fi vrut să râdă de ea, numai că se gândea la noaptea petrecută cu Bogdan. Mai degrabă el trebuie să fi fost. De ce nu Marius? Trebuie să se fi întâmplat ceva, un accident pe care nu l-a simțit: fie s-a rupt prezervativul, fie unul dintre ei nu a simțit când l-a pierdut.

— Tu ești micuță, drăguță așa, dar ai gleznele plinuțe, iar eu am observat asta, crede-mă: o să te îngrași în sarcină, dulap te faci, dacă bagi în tine ca sparta. Cu pofte, cu mofte, cu căcaturi de-astea, să nu te aud.

— Nu o să fac nici un copil. Te rog să nu mai îmi zici de copil. Chiar am gleznele atât de groase? a întrebat Anastasia, deși știa că sunt al naibii de groase – țărancă de câmpie, cum își spunea ea, cu glezne pentru tracțiune, să care apă, să care coșuri cu porumb, să poarte pe cap gălețile cu lapte. Toată turma de femei pitice din familia

ei stătea roată în jurul corpului său îmbiindu-l spre tainele deformării. Și Bărăganul ca un acoperiș de foc deasupra, ca un zid de gheață iarna, atunci când mergea la școală ținându-se de garduri ca să nu o zboare vântul – așa vine și tataia de la bufet, tot ținându-se de gard, spusese bunicul Buju, dând din cap cu luare aminte. Copilul ăsta din burtă mă ocolește, încearcă să ia legătura cu toți caraghioșii, cu toți morții din familie, ridică oaste împotriva mea, și-a spus Anastasia ametită, amuzată, cu obrajii fierbinți, pătați de roșeață.

Raluca nu a mai zis nimic, stătea pe pat lângă ea și o mângâia pe cap.

— Dacă nu vrei să te mai mângâi, să-mi spui. Sunt emoționată. Sunt emoționată pentru tine, mă gândesc prin ce treci. Și vreau să știi că e frumos. Vorbește și cu tipul ăla, spune-i, cred că așa e corect.

— Poți să mă mângâi, i-a spus Anastasia, deși ar fi vrut să emită un comunicat sec despre faptul că, legat de frumusețea vieții, contribuabilul Anastasia Stoica are de făcut o scurtă precizare: se mulțumește cu Netflix, *City Break*-uri, sex și Houellebecq. Și vrea ca așa să rămână, în vecii vecilor, Doamne ajută!

Simțea că adoarme, dar nu adormea, simțea că mintea i se limpezește brusc, dar nu i se limpezea.

Timp de două ore, până și-a revenit Anastasia, au vorbit despre faptul că timpul trece și Raluca s-a aruncat ca dezumflată într-un scaun de lângă fereastra rezervei, apoi despre Londra, unde mergea să petreacă sărbătorile alături de fata ei și, în final, despre fata ei care e atât de cuminte, atât de muncitoare și care urmează să se căsătorească. Un bine care o îngrozea i se întindea înainte. Apoi s-a așternut tăcerea, Anastasia a simțit din nou că va adormi, dar nu a adormit. Și-a încordat mușchii picioarelor pe sub pătura subțire, și-a spus că e puternică, și-a spus că trebuie să

se ridice și să gândească. Avea gura uscată, o durea burta ușor și credea că are nevoie de un masaj la tâmple.

Nu a vrut să rămână în spital peste noapte. Când au coborât în parcarea spitalului, ploua mărunt, Anastasia a tras puternic aer în piept și parcă își mai revenise din șoc, deși atunci când se propaga în ea cuvântul „sarcină" simțea cum e străbătută de mici valuri de aer irespirabil. Chiar dacă Raluca a protestat, spunându-i să rămână în mașină, au mers împreună la farmacie, traversând Bulevardul Ștefan cel Mare.

— Îmi face bine ploaia, a zis Anastasia.

La coadă, trebuind să vorbească încet, Raluca i-a șoptit să nu ia o hotărâre acum, azi sau mâine, să aștepte câteva zile. Să se gândească dacă-și dorește cu adevărat să facă avort.

— Să știi că un avort e un avort, a spus ea.

Anastasia a privit-o direct în ochi, ar fi vrut să-i spună cât de ușor îi este ei să se joace cu principiul identității într-o zi ploioasă de toamnă, o femeie cu un milion de euro în cont, cu trei case, cu un Mercedes nou și cu abonamente la toate sălile de sport și la toate saloanele de masaje și de înfrumusețare. Continua s-o privească pe Raluca, nu o asculta însă, ca și cum îi vorbea din spatele unui geam termopan, îi vedea de aproape pielea feței frumoasă, curată, ochii verzi, linia nasului dat cu pudră, buzele portocalii și se gândea că acolo, dincolo de pielea aceea, la o palmă distanță de ea, există o viață liberă care nu are nici o sarcină și nici o problemă. I-au venit în minte clipele în care trăgea cu ochiul prin aeroporturi la viețile celorlalți, excitația sinceră din interiorul corpului când se surprindea dorind să fie, măcar pentru o clipă, tipul acela blond și înalt sau tipa aia creolă, plinuță, cu dinți perfecți și zâmbet larg, de ce nu acel bătrân care mestecă de o jumătate de oră la un sendviș cu atitudinea

că face un lucru esențial pentru întreaga umanitate, apoi stewardesele cu inimile lor zburătoare.

— Eu nu mi-am luat pisică, Raluca, pentru că nu vreau nici o responsabilitate în afară de marea responsabilitate pe care o am cu mine. Eu însămi sunt cel mai solicitant animal de companie și cel mai costisitor copil pe care aș putea să le am, în același timp. De ce să mă încurc? Sunt leneșă, am nevoie de mult timp pentru mine, am zile în care îmi place să zac și să mă cred cea mai nefericită ființă de pe pământ.

— O să-l iubești, a spus Raluca și i-a pus mâna pe umăr, exemplul acestei atingeri anunțând ceva din valul de afectivitate ce avea să se reverse în viața Anastasiei.

— Bineînțeles că am să-l iubesc, crezi că sunt vreo brută, bineînțeles că am să-l iubesc. Dar nu despre asta e vorba.

— Nici nu știi dacă e fată sau băiat.

— Nici nu mă interesează, nici el sau ea nu știe de mine, e o discuție despre discuții, discuții despre nimeni.

Au rămas în tăcere până le-a venit rândul să cumpere, Anastasia avea poftă să vorbească mărunt, din buze, cum o făcea bătrânul profesor de sport, să fie vehementă și nedreaptă, să-i facă capul calendar fantomei păzitoare și ascultătoare.

A intrat în casă cu punga de medicamente, săruri și vitamine în mână, a închis ușa în urma ei, și-a lăsat corpul să-i cadă în fotoliul de pe hol și s-a gândit că șocul ar putea să facă rău sarcinii. Parcă nu se mai simțea atât de însărcinată aici, în apartamentul din Crângași în care timp de cinci ani *nu* fusese însărcinată. Dacă Raluca i-a făcut o glumă proastă cu acel doctor: „Hei, o farsă, ce-ar fi să-i spunem Anastasiei că e însărcinată?“.

A mâncat o felie de pâine cu unt, și-a făcut un ceai de fructe de pădure și a luat antibioticul. A sunat-o pe

maică-sa, dar când i-a răspuns, a închis. A închis telefonul de tot, pentru că maică-sa avea să tot apeleze. A vrut să doarmă, numai că nu putea să respire. De câteva ori s-a ridicat pe marginea patului panicată, în minte i se desfășurau imagini cu un copil atârnând de gâtul ei la fel cum probabil atârna când era mic Nea Petrică de gâtul mă-sii, vedea seri lungi de iarnă cu acel copil nesuferit plângând cu disperare, de neoprit, se vedea pe sine cu părul nespălat, trecând șleampătă pe hol și surprinzându-și dintr-o clipire în oglinda mare silueta diformă, fața umflată, ochii scobiți de nesomn, gleznele de elefant și, foarte probabil, perechea de pantaloni de trening de pe ea pe care ar urî-o din tot sufletul.

Când și când, într-un orășel italian, vedea un el și-o ea, amândoi aproape de 50 de ani, și se uita lung după ei din spatele ochelarilor de soare – el avea păr pe cap, ea nu era deranjată de kilogramele în plus, bronzați, treceau cu pași egali, povestind despre clădiri și cafenele, cel mai probabil cu copiii mari, cu toate grijile zilei concentrate asupra borsetelor cu acte și bani de la brâu. Cupluri care degajau o fericire antipatică. Și-atunci Anastasia își dorea să cunoască peste ani un astfel de bărbat înalt, osos, cu părul aproape alb, cu pielea uscată și bronzată, plictisit de mizele mari ale vieții. Să se plimbe amândoi pe străzi înguste, să bea tot felul de cafele și de vinuri, seara să facă sex încet, preocupați fiecare de plăcerea celuilalt.

Încercase acest exercițiu când a mers cu Marius în Anglia – se imagina o femeie de vârsta lui, se gândea că are niște pistrui arămii pe brațe, că poartă părul înfoiat pe cap, o rochie largă și o pereche de Converse în picioare. S-au plimbat atunci ore bune pe insulă, iar într-un târziu, când au ajuns în portul pescăresc, Anastasia a realizat că se asemăna în fantezia ei cu Raluca și că, în mintea ei,

Raluca era cea care păşea la braţ cu Marius, pe chei, cu privirea legănată pe mare.

Anastasia nu fusese niciodată o frumuseţe, dar visa pe ascuns că va fi o femeie de 45 de ani frumoasă. Se minuna, câteodată lăcrima când vedea articolele cu actriţe sau cântăreţe *Atunci* şi *Acum*. În anii '70 şi în anii '90, şi cum arată azi, uneori simţea că are atâta nevoie să fie zdrobită de această nedreptate a cărnii.

Fusese un copil frumos într-un sens foarte comun, cu obrajii rotunzi, ochii mari şi părul negru şi buclat, dar apoi, când a crescut, s-a întâmplat ceva. Nasul s-a lungit puţin, pomeţii s-au ridicat prea mult, iar buzele au devenit cărnoase şi uneori uscate, indiferent cu ce ar fi dat pe ele. Ratase frumuseţea de la 18 ani, apoi pe cea de la 30 de ani, dar aceste frumuseţi nu ţin de femeie, şi-a spus ea. La 40 de ani însă, la 45, la 50 de ani, avea să fie altceva – avea să urmeze frumuseţea pe care şi-a construit-o, mimica şi ridurile de expresie care urmau să-i spună povestea, privirea maturităţii şi banii băgaţi în cosmeticele Clarins. Urma să aibă, într-un fel, frumuseţea pe care o merita, pe care o produsese. Raluca, în schimb, se vedea, fusese frumoasă mereu, lucru la care se adăugaseră peste ani pielea strălucitoare a femeilor cu bani, părul mereu îngrijit, hainele scumpe.

Trăia cu impresia că la 40, la 45, la 50 de ani, oamenii redescoperă curiozitatea, privirea, iar sensurile sunt mai domoale, ele nu mai ţintesc spre înalt. Se ţinea de mână cu Marius atunci când, într-una dintre camerele copiilor de la Palatul Reginei Victoria de pe Insula Wight, s-a îngreţoşat de miniaturile civilizaţiei, de acele păpuşi mici, lucrate atât de fin, cu ochii ficşi, plini de moarte, iar tot apetitul pentru microscopic, toată pierderea aceea de timp, aproape că i-a provocat un atac de panică – cutii peste cutiuţe, broderii peste broderii, motive florale peste motive

florale, cadouri peste cadouri, mânere de fildeș sculptate în fel și chip. Atâta, atâta timp înghesuit acolo, atâta moarte, atâtea lumi contopite și pietrificate. Oare am putea să folosim energia aceasta a vieții pierdute în obiecte inutile? Și da, așa e, i se potriveau mai bine Ralucăi toate acestea, nu avea de ce să se mai mire că tocmai ea, Raluca, îi venise în minte și o vedea plimbându-se agale la braț cu Marius.

Mai bine ar face să-i părăsească pe ei – pe Raluca și pe Marius – și să se întoarcă alături de Izabela. Ea era destinul ei, cu ea trebuia să povestească și să meargă mai departe.

Nu doar că i s-au părut niște gânduri cât se poate de tâmpite, dar cel mai mult o enerva că Izabela i se prezenta și i se impunea acum ca o concluzie.

A deschis telefonul, avea opt apeluri de la maică-sa și trei mesaje, identice: „Sună-mă!“. S-a ridicat din pat, s-a îmbrăcat, a tras pe deasupra pelerina neagră de ploaie, în picioare ghetele și s-a așezat pe fotoliul din hol, a privit ametită la suportul de pantofi, apoi a ieșit pe ușă. Afară burnița, prin geamurile ude ale mașinilor vedea fețele deformate ale celor dinăuntru. A sunat-o pe Izabela și i-a spus că are ceva urgent de vorbit cu ea. Izabela a vrut să amâne pentru a doua zi, dar Anastasia a insistat, i-a spus că e bolnavă. A ajuns în aproape trei sferturi de oră la televiziune, de unde și-a luat mașina, iar de acolo, în câteva minute doar, la „Papi“, o cârciumă în care, trebuia să-și fi dat seama, miroase prea puternic a mâncare. Îi era rău, nu putea să bea, nu putea să fumeze, Izabela a găsit-o într-un colț, zâmbind sub cearcănele mari.

— E foarte de căcat, Iza, e foarte de căcat!

— Hei, hei, ce-ai? Stai, arăți ca dracu', hai acasă!

Anastasia nu a vrut să plece, a spus că-i este bine. Simțea că, dacă păstrează acel zâmbet pe față, totul va fi

bine, chiar dacă ochii îi ardeau și urechile i se înfundau din când în când, pocneau, ca în avion. Izabela și-a luat o bere.

— Ce s-a întâmplat, zi-mi!

— Iza, știi ce mă leagă cel mai mult de tine?

— Ai luat ceva, ce-ai luat?

— O să vezi ce-am luat. Dar știi ce mă leagă cel mai mult de tine?

— Prietenia?

— Ești proastă. Părul de pe picioare.

— Suntem surori de păr, ieiii! Delirezi?

— Știi când stăteai în Regie și am venit la tine să-mi dai și mie aparatul de ras ca să-mi rad părul de pe picioare, că venea unul pe la mine?

— Nu mai știu.

— Nu aveam nici un ban de aproape trei luni de zile, mâncam fructe cu pâine, a fost îngrozitor. Și tu mi-ai dat aparatul de ras și m-am ras pe picioare cu el și boul ăla, între timp, plecase la mare, fără să spună nimic.

— Da, da, îmi amintesc. Am mâncat noi atunci noaptea o șaorma.

— Aici voiam să ajung, iubita mea.

— La șaorma?

— Da. La „după“ șaorma aia. Nu vezi că totul se leagă? Nu-ți amintești că după șaorma aia mi s-a făcut rău, am vomitat, am bolit?

— Da, da.

— Eh, așa e și acum. Doar că așa e, cum ai zis, acum am luat ceva.

— Pastile?

— Nu, copil.

— Ce?

— Sunt însărcinată.

Izabela a râs, apoi s-a oprit brusc, și-a pus palma pe piept și a rămas cu fața împietrită. Anastasiei îi curgeau lacrimile pe obraz, Izabela s-a mutat pe scaunul de lângă ea și a luat-o în brațe.

— Te rog, nu mai plânge, i-a spus Izabela.

— Hai să mergem acasă, a spus Anastasia. Mi-e frică, să știi. Și te rog să nu-mi spui că o să fie bine.

Acasă, Anastasia nu a mai avut puterea să vorbească. Izabela a băgat-o în pat și a plecat. Anastasia a visat că e în mașină, stă la un semafor în București și plouă, și plouă, și nu se mai face verde, iar mașina începe să fie din ce în ce în ce mai mică, până când volanul îi intră în piept. Însă ea nu părăsește mașina, se gândește că presiunea volanului o să omoare până la urmă copilul, of, un accident nefericit care o va elibera.

S-a trezit de mai multe ori noaptea, cu stare febrilă, transpirată, legănată într-un ușor delir. A adormit profund după ora șase și când a deschis ochii era trecut de zece, avea gura uscată, ochii grei în cap, pe fereastră se vedea un cer negru care se sprijinea pe blocuri. Faptul că oamenii plecaseră deja la muncă i-a dat sentimentul că este singură în cartier, alături de pensionari orbi îmbrăcați prea gros, trăgând după ei plase mari pe fundul cărora se găseau puține cumpărături, alături de câini șchiopi și de pisici cu mulți pui. Încă un semn al lumii greșite, profund greșite, care nu avea dreptul să-i ceară nimic. A mers la baie, s-a oprit în fața căzii cu convingerea că atâția și atâția ani s-a spălat degeaba, o imensă pierdere de timp. A băut puțină apă, care i s-a părut rece și cu gust metalic, și s-a băgat la loc în pat. Își spunea că are nevoie de puțin timp, de puțin somn, de puțin răgaz pentru a se gândi puțin. Pentru moment era bolnavă, era însărcinată, era contaminată și o mare greutate, ca cerul negru de afară, o ținea lipită de pat. Era mirată de cât îi este de frică. A pornit televizorul.

La Teleshopping, doi bătrâni într-o grădină frumoasă, în spatele propriei case frumoase și ea, stropeau florile cu o soluție-minune care le proteja de dăunători. Bătrânii zâmbeau, orașul lor era însorit, protezele dentare erau strălucitoare. Au plecat de mână spre casă, florile sunt protejate de-acum, în living îi așteaptă o carafă cu limonadă.

La ora 12 a fost sunată de la bancă: nenea cu manșetele albe tocmai eliberase și el în viața ei spermatozoizii creditării, aprobându-i o altă sarcină, una pentru următorii 25 de ani.

8

Important e să transpiri

Rareș s-a trezit cu o groaznică durere de cap, a deschis televizorul și, lăsându-se pe-o parte pe marginea patului, a găsit până la urmă o poziție confortabilă de zăcut. La televizor, pe PRO X, era Teleshopping.

Televizorul absoarbe, se gândea el, simțindu-și gura uscată și pupilele nisipoase, televizorul e ca o gură de canal, toate acele culori pe care le vedem acolo sunt culorile absorbite din lumea reală, a celor vii, sunt *de aici*, de dincoace de ecran, și toate fețele pe care le vedem acolo sunt fețele noastre, jupuite, sau fețe construite din fragmente de fețe și din vorbe pe care canalul ni le-a extras din gură cum extragi dinții.

De cele mai multe ori oamenii nu sunt atenți, trec nepăsători prin fața televizorului, vorbesc cu nevasta sau cu copiii sau vorbesc singuri. Harșt! – le-a luat televizorul niște vorbe, le pune deoparte pentru o emisiune de seară sau pentru altele.

Și-a imaginat de multe ori cum Teleshopping-ul se extinde. El are între cinci și zece minute, la finalul unei ore, dimineața sau la prânz. Acolo sunt pensionari care încearcă niște unguente sau femei și bărbați tineri, musculoși, care au mașini de lux și fac exerciții în curte pe un gazon perfect, folosind un aparat revoluționar care

pune în mișcare toți mușchii, inclusiv mușchii credinței în Dumnezeu sau mușchii pe care îi folosim atunci când ne abținem să încordăm vreun mușchi. Mă rog, își imagina Rareș, cum ar fi ca minutele de Teleshopping să înceapă să roadă din lumea celorlalte emisiuni de televiziune, apoi din știri și din divertisment, ba chiar oamenii din Teleshopping să renunțe la căcaturile lor de echipamente și de unguente și de mopuri miraculoase și să înceapă să apară cu arme și cu alte chestii belicoase, iar la un moment dat Teleshopping-urile să intre în coliziune între ele, nemaiavând loc unele de altele în spațiul de emisie? Și-atunci, marea confruntare, să se amestece lumea gagicilor în bikini cu cea a pensionarilor cu ligamente șubrezite, dar reparate miraculos, să fie o conflagrație mondială a Teleshopping-urilor.

În contrapondere la această conflagrație geriatrică, și-a zis Rareș, copleșit de mahmureală, o lume întru totul bună ar fi aceea construită din privirile blânde ale femeilor în vârstă care lucrează la Institutul de Meteorologie, invitate din ce în ce mai des la jurnalele de știri, odată ce incendiile s-au înmulțit pe glob, iar clima a luat-o cu totul razna. Ce bunicuțe benigne! Ar putea fi date ca răsplată, pentru violuri și alte cele, moșnegilor care ar câștiga războiul.

Pe Rareș l-a scuturat un râs înfundat și l-a durut rău capul. Înăuntru se mișca ceva care-i producea suferință.

S-a ridicat din pat după ora prânzului. Departe, printre blocurile de peste drum, se agitau culori roșii, vineții, se întorceau de pe-o parte pe alta ca niște burți agitate, a deschis fereastra și a simțit în nări mirosul înecăcios care se ridica din stradă ca dintr-o fiertură împuțită, gazele de eșapament orbecăind printre oamenii obosiți, amețindu-i, provocându-le acea absurdă halucinație: că e normal ce

se întâmplă acolo jos printre mașinile parcate pe două rânduri ca niște cadavre. Mai e puțin și trec orele de muncă, în curând lumina se va usca, oamenii vor adormi, scamatoria a mai funcționat o dată. Ar fi vrut să bolească, să zacă în așternuturi, incendiul acela dintre blocuri să cuprindă orașul și nimeni să nu aibă ce face, razele acide ale soarelui să înceapă să sfârâie pe carnea oamenilor, gazele fierbinți să creeze mici vârtejuri înșurubându-se în pupilele celor care vor ieși din ascunzători, din adăposturi, din buncăre. Îi revin în minte oamenii carbonizați din Pompei, morți încolăciți, la fel cum îi mai vede culcați pe vagabonzi în miezul iernii pe gurile calde ale canalelor.

Din nou și-a încălcat promisiunile pe care și le făcuse: nu a pus nici un ban deoparte luna asta, s-a îmbătat și jurase că nu o va mai face decât peste două săptămâni, la ziua lui Toni, se lăsase târât din nou în acea stare de indispoziție totală, de lehamite. Acum, ca să se pedepsească, o să meargă să alerge și apoi, la bazin să înoate. Pentru moment, chiar dacă voia să se pedepsească, s-a gândit ca nu cumva alergarea, în condițiile acestea – frig, el mahmur –, să îi provoace vreo accidentare la ligamentele genunchilor.

Important e să transpiri!

Și-a făcut un duș cât de repede a putut și a plecat la sală. Avea zece telefoane de la Pătru și două mesaje în care îi scria să-l sune, pentru că „s-a găsit ceva“. Mereu se găsea câte „ceva“.

Important e să transpiri! Așa își zicea văzându-i pe cei de la sală, oameni cu trupuri normale, privind înainte, în propriul tub, în lumea ca un tobogan, alunecând, acolo unde curge fiecare, pe muzica din căști, pe muzica bătăilor inimii și a sângelui care pulsează în vene și în timpane. Fiecare și-a săpat un tunel de evadare, din astfel de tuneluri

e făcută lumea, sapi cu ochii, sapi cu pașii, cu brațele mișcându-ți-se pe lângă corp și, mai ales, fiecare sapă o lume proprie cu senzația că e viu.

Aș vrea să transpir și eu ca un porc, i-a zis Rareș antrenorului, și antrenorul, un băiat tânăr, cu părul des, tuns scurt, cu ochii mari și verzi, a zis că probabil nu transpiră fiindcă trebuie să consume mai multă apă. Și s-a dus să-i aducă o altă sticlă cu apă, cea din care băuse până atunci fiind pe terminate. Era jalnic și absurd ce făcea.

A băgat câteva serii de abdomene, după mișcările de încălzire care întotdeauna i se păreau umilitoare. În timp ce le făcea avea impresia că atrage privirea asupra lui – de ce încălzire mai are nevoie și carnea aia băloasă? Probabil e fierbinte ca reactorul care a pocnit de la Cernobîl…

La sală, Rareș petrecea majoritatea timpului urmărindu-i pe ceilalți – linia corpului, vertebrele coloanei ordonat arcuite pe spate, fibrele încordate pe gât, broboanele de sudoare, efortul de care toți erau capabili, respirația abruptă. I se părea al dracului de nedrept să nu existe un loc de unde să-și ia și el un astfel de corp. A făcut cardio, a luat un Nurofen, se gândea cum ar fi să facă un accident vascular acolo, să cadă ca o namilă de pe bicicletă, toate fețele acelea transpirate să se adune deasupra lui, să se scurgă picăturile de transpirație de pe fețele lor pe fața lui imobilă, strâmbă, șuie, iar apoi să apară echipajul de medici de la SMURD care să-l extragă din lumea aceea din care nu făcea parte.

S-a odihnit zece minute, a mai băgat o tură de bicicletă și, într-o oră, a ajuns la sediu. Căpitanul și alți doi colegi erau plecați la sediul central. Pătru fuma în curtea din spate.

— L-au găsit pe 404, a zis el calm.

— Unde era?
— În Crângași.
— La noi?
— La noi, da.
— În 35, la scara 4?
— Acolo.
— Deci în 35, la scara 4. *Fuck!* Practic, eu l-am găsit.
— Au verificat, astăzi se pun senzori de mișcare. Dacă nu s-or fi pus deja.

Rareș indicase într-un raport trei apartamente din blocul unde era președinte doctorul veterinar Stamatescu. În două dintre apartamente se mutaseră două fete, însă nu fuseseră văzute trecând pe acolo de mai bine de o lună. Alt apartament, unul cu trei camere, fusese cumpărat în vară de o italiancă. Rareș s-a dus pe strada Boltei, la nr. 18, în Giulești, acolo unde se găsea agenția Coremi, condusă de Corina Muscel, o femeie la vreo treizeci de ani, de etnie romă, plină de brățări de aur, de cercei de aur, de lanțuri de aur, cu tocuri mari și sâni imenși. Mirosea puternic a parfum bun și era mereu binedispusă, mare amatoare declarată de filme romantice – trebuie să-l vezi, trebuie să-l vezi, stăpânită continuu de această urgență. Prin ea fusese cumpărat apartamentul de persoana din Italia. O mai întâlnise de două ori pe această Corina Muscel, se prezentase ca polițist, iar ea a zis că face parte dintre țiganii care știu că o duci mai bine cu garda alături. La ea și la alții ca ea venea, când îl interesa, cineva care plătise pe multe luni înainte sau vârstele celor care au închiriat, pentru că n-ai să vezi oameni trecuți de 50 de ani închiriind ceva în aceste cartiere. Oamenii săraci au în proprietate apartamente sărace. Oamenii săraci nu locuiesc cu chirie. Mai erau suspecte, să zicem, apartamentele sau garsonierele care rămâneau nevândute sau neînchiriate cu anii – dar asta urma să coroboreze cu listele

administratorilor de bloc. Nu făcea verificări din oficiu în legătură cu ele, ci doar atunci când căuta ceva în mod special: un nume, un loc de întâlnire.

Când și când, Corina Muscel presăra în discuție puțină cenușă din moartea părinților săi, arși, carbonizați în propria casă după explozia unei butelii. Stingea scena cu două lacrimi mari, una curgea dintr-un ochi, alta din celălalt, genele false lungi și rimelate trăgeau cortina peste acel spectacol ieftin. Îi plăcea să povestească despre ea, despre reușita ei în viață de care era tare mândră: fusese săracă, dar a mers la școală, vorbea cu multe greșeli, însă ținea să menționeze că își pune copilul să citească mult. Pe birou avea poza unui copil de 10 ani care arăta ca un cocalar de 20. Era fiul ei, Fredi.

— Îl iubesc pe Freddie Mercury, moartea mea, a zis ea.

Rareș a trimis mai departe, spre verificare, o copie a contractului de închiriere. Lucia Montani cumpărase apartamentul, o tânără în vârstă de 25 de ani.

A stat cu Pătru afară, fumând, mai bine de o oră, însă nu au vorbit multe.

Câteodată lui Rareș îi părea rău că relația cu Pătru se deteriorase. Totul a început când a aflat că Pătru începuse un biznis fără să-i spună nimic: împreună cu doi asociați pe numele cărora era trecută firma, facilitau testarea de suplimente alimentare pe bătrâni. Nu certificau nimic în fapt, însă făceau testări cu care apoi firmele distribuitoare se afișau chiar și în minutele de Teleshopping.

Rareș îi propusese lui Pătru cu niște ani în urmă să facă împreună o clinică geriatrică și de rejuvenare – ei doi și cu alții, bineînțeles, căci era nevoie de investiție. Rareș îi explicase cum s-ar putea dezvolta clinica și care e piața, în cifre, ba chiar găsise un sediu, o casă imensă, relativ nouă, la marginea Bucureștiului, pe care ar fi putut s-o închirieze la un preț bun.

— Frica de îmbătrânire e mai puternică decât frica de moarte, i-a zis Rareș, rejuvenarea va face prăpăd și-n România. Ne vom ocupa de tot, e plină piața de tehnică, metode, medicamente și ce mai vrei. În timp, îi spunea Rareș, aveau să deschidă și o televiziune care să se ocupe strict de îmbătrânire. O vreme, Pătru a zis că era o idee bună, însă o făcea pe tonul cu care spun unii oameni că bejul e o culoare frumoasă, doar că nu li se potrivește lor. Pentru ca mai apoi să devină chiar ușor batjocoritor, sugerând că Rareș ar face clinica asta mai mult pentru el însuși, cum își fac unii restaurante ca să bea și să mănânce, chipurile, gratis. Observația l-a durut pe Rareș, durere potențată și de doza de adevăr din spusele lui Pătru.

Încet-încet, însă, reușise să se desprindă de Pătru și să lucreze fiecare singur, iar faptul că Pătru acceptase asta fără să comenteze nimic nu făcuse decât să-i confirme faptul că totul era adevărat.

— Intervenție zero, ăsta e nivelul de agitație sub care lucrăm.

Asta a zis căpitanul când s-a întors de la ședința din Centrală.

— Minim invaziv. E nevoie să atingă un buton și s-a dus totul, e nevoie să trimită un mesaj și, la fel, s-a dus totul, a completat, vorbind despre calculatoare și tehnologie exact cum vorbește unul care habar n-are de calculatoare sau de tehnologie.

După astfel de ședințe, lui Rareș i se părea că munca lor este una de clovni. Când venise în Serviciu îi plăcuse al naibii de mult povestea asta cu: orice serviciu de informații trebuie să aibă ochi în stradă, i se lăsase de înțeles că, știind franceza și spaniola, va fi trimis să lucreze și în străinătate. Însă acum se întreba despre ce ochi mai vorbim când sunt camere de supraveghere peste tot. Cât despre

muncă în străinătate, chiar nu se pusese vreodată problema. Până la urmă, să zicem că aveau nevoie de ei pentru operațiunile de montare de microfoane, camere video minuscule în locuințe sau senzori de căldură. În astfel de cazuri, ei doar organizau operațiunea, apoi erau spectatori, erau și ei *acolo*, dar cei care *făceau* totul aparțineau departamentului tehnic. Uneori, în astfel de momente, oricât de pornit era împotriva muncii pe care o făcea, Rareș se panica, se gândea că unitatea ar putea fi desființată, iar el va trebui să se angajeze în altă parte. Până la urmă se liniștea, îi veneau în minte cazuri în care ajutaseră mult, chiar dacă, să spunem, fusese vorba de un dezamăgit ca Emilian Cuc, tânărul de 25 de ani, lucrător la Carrefour, care încerca din răsputeri și din fundul cartierului Berceni să ia legătura cu o grupare teroristă islamică. Ceea ce era, în sine, de un infinit ridicol. Însă cineva trebuia să facă și asta.

— Vorbim despre un dezamăgit, a spus Pătru atunci, apoi și-a pus figura în profil, să știe oamenii cum să bată monedă cu chipul său.

Rareș nu s-a putut abține și a râs, a zis ceva și de „scriitorul" Pătru, comandantul râdea și el. Rareș a vrut să fie rău atunci, i-a reușit, ar mai fi insistat, însă comandantul i-a cerut să înceteze.

Munca lor nu se încheiase în cazul „404". Nu se putea interveni direct, nu se putea cere o evacuare a blocului, să spunem pe motiv de acumulare de gaze, se stabilise că se va interveni în forță. S-au montat senzori de căldură și mișcare în apartamentul de deasupra, astfel încât să i se știe individului poziția în apartament în momentul intervenției. Proprietarii de acolo nu trebuie să știe nimic.

— Rareș, vreau să vorbesc ceva cu tine, a spus I. Toader.

(Toți pronunțau iToader, cum se pronunță iPhone.)

Rareș a intrat în biroul lui I. Toader și s-a așezat pe fotoliul din dreapta ușii. Afară începuse să plouă, iar I. Toader a semnalat asta înainte să se așeze la birou.

— S-au adunat prea multe, Rareș. Știi și tu. Nu mai pot nici eu, a început I. Toader.

— Vreți să spuneți că eu am adus informația care va duce la prinderea lui Marco ăla... 404.

— Vreau să spun altceva. Că...

— Dar de ce să spuneți altceva și să nu spuneți asta?

— Rareș, te rog. Ăștia te-au suspendat. Te vor trece în rezervă. Nu am ce să mai fac. Nu am.

— Ce se întâmplă? Ce dracu´ se întâmplă?, s-a răstit Rareș și s-a ridicat în picioare.

S-a ridicat și I. Toader.

— Se întâmplă că ai spus că tu ai vrea să trădezi, să rămâi la americani dacă te duci pe-acolo. Și că te gândești ce să le spui la americani.

— Ce?

— Ești înregistrat, idiotule. Ești înregistrat.

— De cine? La informarea aia din octombrie de la UM 0213?

— Nu știu de cine, îți dai seama. Mi-au pus înregistrarea.

— Domnu' căpitan, am glumit, era o glumă.

— Ce glumă, ești nebun? Una e să fii măscărici, alta e să spui așa ceva.

— Glumă-glumă, cum sunt glumele. Am zis că aș rămâne la americani, aș trăda ca Pacepa, doar că nu știu nici un secret, sunt pielea pulii. De unde și gluma: că eu nu pot să trădez, că nu am ce să trădez. Accentul e pe mine, nu pe trădare.

— Ai grijă cum vorbești. Ți-am tolerat cum nu am tolerat nimănui. Îmi pare rău de tragedia prin care ai trecut, dar asta e.

— Domnu' căpitan, vă jur, nu are nici o legătură cu tragedia mea. Sunt cel mai puțin afectat de tragedia aia dintre toți oamenii acestui oraș. Vă implor, depășiți cu toții momentul ăla. A fost o glumă cu trădarea, o glumă. Unele glume sunt bune, altele proaste. A fost o glumă proastă. Cum să mă gândesc serios la așa ceva? Dar cine poate să creadă una ca asta?

— Cum să te gândești serios la așa ceva? Poate că așa cum te-ai gândit serios să afle presa despre americanii care pun recompense, dar nu le plătesc, ci organizează excursii pe la Casa Albă. Ai spus asta? A fost și asta glumă?

— Nu, asta nu a fost glumă, a zis Rareș după câteva momente de tăcere. Dar am zis doar, nu am făcut nimic. Nu aș face nimic.

— Cred că te vor chema pe-acolo săptămâna viitoare. Ar trebui ca azi să primești decizia suspendării. Îmi pare rău, însă e doar vina ta. Doar vina ta. Aa, auzi? Ai fost și ai luat un câine de la Străulești?

— Da.

— Nu am zis că nu facem asta, că e o prostie, că nu are sens? Tu nu-ți dai seama că în ochii tuturor pari un… Nu-ți dai seama? De ce insiști? Ce-i cu tine, până la urmă, ce vrei de fapt?

Rareș a ieșit din biroul lui I. Toader, s-a așezat pe un scaun pe hol și încerca să înțeleagă ce se întâmplă. L-a căutat pe Pătru, numai că acesta plecase. L-a sunat, Pătru nu i-a răspuns, așa că i-a trimis câteva mesaje cu întrebări.

S-a urcat în SEAT-ul lui negru și, oricât s-a gândit încotro să plece, nu i-a venit nimic în minte. A fumat o țigară și a primit mesaj de la Emilia:

„Mai ești supărat?"

„Imperceptibil", i-a răspuns Rareș.

„Vrei să ne cunoaștem?"

„Din nou?“

„Da. O întâlnire la nivel înalt. Str. Recaș 24, bl. 76, et. 3, ap. 17. La 20?“

„OK.“

Tot drumul spre ea s-a gândit cum Pătru sau altcineva din departament vrea să dea acea informație spre presă, ori a dat-o, și dorește să stea liniștit, pentru că cineva o să fie vinovat din start pentru asta.

9

Dragă Anastasia

Titlu e-mail: Dragă Anastasia

Conținut e-mail:

Nu, Carla nu a încercat să treacă Dunărea singură, ci împreună cu prietenul ei. L-au declarat însă mort și pe el, când au văzut că nu se întoarce în țară nici în 1990, nici mai apoi. Oricât au încercat părinții băiatului să construiască un mister, e foarte probabil că a murit în Dunăre și corpul nu i-a fost găsit.

Am amici care au vândut proprietăți și au făcut bani mulți. Am amici care au moștenit sume de bani sau i-au primit pur și simplu în urma unor înțelegeri mai complicate. Mai toți aceștia, după ce s-au trezit cu bani, au crezut că sunt oameni de afaceri. S-au comportat cum își imaginau ei că se comportă oamenii cu bani. Cum să-ți spun… ei nu erau bogați, ei erau niște oameni săraci care aveau foarte mulți bani. Dar mulți dintre ei au început să facă afaceri. De ce? Pentru că aveau bani, iar oamenii cu bani fac afaceri. Nici nu-ți spun câți bani au pierdut, unii chiar pe toți.

La fel a fost taică-meu cu libertatea. Simțea nevoia să facă ceva cu ea. O avea, era păcat să nu consume din infinitul ei după pofta inimii, mai ales că fusese privat

atât de mult de ea. Însă cred că nu-și dădea seama că, în interiorul său, rămăsese același tip supus, același condamnat. Așa se face că și-a luat o altă nevastă, a plecat și a furat prin Germania, a fost prins, a făcut pușcărie, iar când ne-am reîntâlnit, peste ani, la o terasă în Timișoara, mi-a zis: „Asta e viața: câștigi, pierzi, mergi înainte".

Avea o brățară mare de aur, ochelari mari de soare și doi dinți lipsă pe partea dreaptă.

Să-ți zic ceva: nicicând ca atunci nu am simțit că au trădat-o mai mult pe Carla, că au uitat-o mai mult, că solidaritatea aceea din decembrie '89 i-a caracterizat pe oameni cum îi caracterizează și jurămintele de prietenie din copilărie.

Geta o cheamă pe mama Carlei, tanti Geta îi spuneam. Am vizitat-o în 2000 și ceva, în apartamentul ei cu două camere din Galați care, fără copii, fără soț și peste ani, părea atât de mic și de îmbătrânit și el. Vărul meu lucra la McDonald's, se căsătorise, avea o fetiță.

— Doamne, mamă, să o vezi, e leită Carla.

S-a dus în sufragerie, a adus un album cu poze și mi-a arătat. Într-adevăr, semăna foarte mult.

— Mă-sa cu părul negru, piele neagră, tac-su, păr negru, na, că-l știi, și uită-te la asta mică. Ioana o cheamă. Mă-sa nu a vrut să-i pună numele Carla, că cică e nume de la morți. De parcă nu toate numele sunt nume de la morți.

Probabil că lucrurile ar fi rămas așa dacă nu aș fi petrecut acele seri cu Lucia, citind pe Internet ce ne trecea prin cap. Într-una din seri, Lucia m-a întrebat despre Revoluția română, cum a fost, ce s-a întâmplat și așa mai departe. Ne-am uitat la documentare, ea îmi tot punea întrebări, și așa am ajuns să aflu despre Operațiunea „Trandafirul" și Operațiunea „Vama". Sunt, în sine, denumiri pentru prima și pentru a doua parte din una și aceeași operațiune: o parte dintre morții de la Timișoara au fost

duși la București în noaptea dintre 18 și 19 decembrie 1989, unde au fost incinerați la Crematoriul „Cenușa". Cu ce crezi că au fost cărați morții împușcați de la Timișoara? Cu o mașină frigorifică, mai exact, o autoizotermă de la Comtim sau, cum i se mai spunea în epocă, „Combinatul de porci de la Timișoara". 43 de morți din ziua de 17 decembrie au fost duși la București și arși. De ce? Pentru că fuseseră împușcați de Armată, ceea ce era inadmisibil chiar și pentru niște criminali în uniformă. Ce poveste urma să fie „vândută" apoi oamenilor despre dispariția celor 43, când lucrurile se vor fi liniștit și revolta de la Timișoara avea să fie înăbușită în sânge? Că au trecut fraudulos granița, că au fugit din țară.

Da, îți vei spune, Orșova e în drumul de la Timișoara la București, dar de ce ar fi oprit autoizoterma acolo? Iar dacă ar fi oprit, din pricina unor defecțiuni, să spunem, de ce ar fi luat-o și pe Carla de la morga din Orșova ca s-o incinereze la București? Povestea părea că are sens, că totul se leagă, dar, privită mai de aproape, nimic nu se ținea totuși.

De ce ar fi fost atât de importantă Carla?

Mai mult decât atât, am aflat asta în timpul documentării, de la Timișoara, mașina frigorifică a ajuns la București prin Sibiu, deci prin nord, nu pe malul Dunării. Acestea erau fapte din dosarul în care au fost judecați cei care au pus la cale și au desfășurat operațiunea. Adică, vreau să spun, dacă era să mă îndoiesc de ceva, nu de acestea ar fi trebuit să mă îndoiesc.

Oare, mă întrebam, cu ce fel de izotermă fuseseră duși morții de la Timișoara? Ce dimensiune avea? Vorbim, totuși, de 43 de morți.

Poate nu este nimic adevărat din ce îmi imaginez, mi-am spus.

Cu toate acestea, nu puteam să nu interpretez prezența femeii din Orșova ca pe un semn.

Mă mutasem și eu împreună cu bunicii la Timișoara în 1992, să fim alături de mama în încercarea de a-l potoli pe tata care, cum îți spuneam, făcea din libertate un adevărat dezmăț. De-atunci nu am mai trecut prin Orșova. O vreme am ținut legătura cu Bilă și cu Biberon. Peste ani, prin 2010, am aflat, nu contează cum, că Bilă a plecat la muncă în Anglia, iar Biberon se căsătorise, făcea Facultatea de Stomatologie la București. Cât i se potrivește, m-am gândit, cât i se potrivește lui Biberon al meu. Ce revelație să spui, fără putința de-a explica, bineînțeles, că cineva are față de stomatolog. Acei stomatologi care par plictisiți și excedați de muncă deopotrivă.

Am atașat o arhivă de poze.

Le-am făcut în seara sosirii la Orșova și în zilele care au urmat. Dacă dai click pe poză, vei vedea o mică descriere.

Am locuit la Pensiunea „Valurile Dunării“, construită pe piloni de beton la malul apei, era un fost restaurant de pe vremea comunistă, căruia i s-a mai construit un etaj. E la ieșirea din oraș, dincolo de baza de antrenament a caiaciștilor. Acolo veneau să se pregătească loturile naționale încă dinainte de ’89. Și continuau să vină, din ce am văzut. A doua zi de dimineață m-am trezit în strigătele lor – treceau spre viaduct, peste apa argintie, cu mișcările acelea lente, grațioase și încordate. În urmă venea cu șalupa antrenorul. Din când în când le vorbea prin stație, o voce spartă și metalică. Orașul nu se trezise încă. O parte din el, aveam să văd, n-o mai făcea de mult timp: marele hotel Dierna, mândria orașului, cum s-ar spune, avea placaje în ferestre în locul geamurilor, iar în locul primăriei celei vechi se afla acum o biserică

penticostală. Actualul sediu al primăriei se găsea într-o clădire nouă, construită din sticlă maro, de-o urâțenie fără margini. Părea un rahat foarte strălucitor. Și multă, multă mizerie. Blocurile „noastre“, cele trei rânduri care se înșirau de la faleză spre munte, unde am stat și eu, erau degradate, jupuite, cele mai multe cu acoperișuri de lemn, un fel de mansardare rudimentară, care nu făcea decât să sporească aspectul sărăcăcios. Mi-a trebuit o zi întreagă să dau de doctorul care i-a făcut autopsia Carlei, nimeni nu voia să stea de vorbă cu mine. Nu din alte considerente, nu te gândi, ci doar așa, pentru că nu aveau chef sau timp, ori pentru că le păream din alte locuri. Discuțiile, scurte, se încheiau cu mine care spuneam cine sunt, un nume și un prenume până la urmă, și că doresc să dau de un doctor din iarna lui ’89. Era vorba de dr. Negruțescu, un bărbos simpatic cu un picior mai scurt, care părea mereu că se grăbește. El vorbise atunci cu părinții Carlei și cu ai mei, bineînțeles că nu își mai amintea de mine, cum nici eu nu aș fi putut spune că l-am văzut cândva. L-am găsit la firma de servicii funerare pe care și-o deschisese în oraș. A fost circumspect și neliniștit la început, i-am spus însă că am locuit aici și că acea fată din decembrie ’89 era vara mea. S-a mai plimbat puțin prin birou cu piciorul lui scurt, parcă luat de la altcineva, apoi mi-a spus să vin la el acasă pe seară, să stăm în curte la un șpriț. Așa am făcut. La ora șapte am ajuns acolo, el era la o masă în curte, cu o sticlă de vin alb în față, o apă minerală și două pahare. Alături avea o găleată mare, albă, plină cu gheață.

— Locuiesc singur în ditamai casa! Mă rog, mai ciocănesc și eu niște doamne cumsecade de pe stradă, foarte respectabile. E frumos aici la mine, nu?

— E un vis, i-am răspuns eu, privind Dunărea.

— Nevasta a murit, Dumnezeu s-o ierte, băiatul e stabilit la București. Povestește-mi de ai tăi, unde ați stat. I-am povestit, intervenea des, mă corecta sau mă completa, deși ceea ce îi spuneam erau lucruri care mi se întâmplaseră mie și familiei mele. Era amuzant.

Am stat sub bolta de vie, în depărtare, peste casele așezate în terasă, se vedeau șlepurile, negre, dreptunghiulare, ca niște hârtiuțe decupate plutind pe apă. Cumva, atunci, și după vreo trei pahare de vin cu apă minerală, trecutul era atât de trecut, încât dispăruse cu totul din el orice posibilitate a dreptății, a justiției, rămăsese doar sentimentul apăsător despre cei care au fost și nu mai sunt. Lucru care mi se părea că ține de o imposibilitate a înțelegerii. Cum adică să fii și apoi să nu mai fii?

M-a întrebat de ce, după atâta timp, mă interesez de moartea acelei fete. I-am zis că am primit un semn – am simțit că e e tipul de om care crede în astfel de lucruri. I-am spus că am avut un vis, că fata cea moartă mi-a apărut în vis, se uita la mine de departe și mă chema spre ea, dar cu cât mă apropiam, cu atât se îndepărta de mine. El mi-a spus că o visează des pe nevastă-sa:

— Câteodată mă trezesc dimineața și sunt sătul de ea ca-n timpul vieții!

A râs, s-a înveneț it la față, părea genul de glumă pe care o tot face și la care el e primul care râde.

Am tăcut amândoi apoi.

— Măi, mi-a spus, uite care e treaba. Eu le-am zis așa de atunci celor din familie: nu știu nimic, că nu e treaba mea să știu.

— Dar știți.

— Dar știu, bravo. Atunci nu era treaba mea, acum nu mai contează. Mie îmi place să spun lucrurilor pe nume.

— Vă era frică să le spuneți atunci?

— Frică, nu. Frica, pentru mine, e ca diabetul: îl respect, dar să nu creadă că îmi dictează viața, șpriț pentru mine, țigara e țigară. Ha-ha, știi ce zic?

Și-a aprins o țigară și a continuat:

— Să ne înțelegem, eu atunci nu aveam cum să spun ce știam. Punct. Era o anchetă, era un dosar. Era un procuror care se ocupa. Rudele spun, rudele țipă, e normal, nu au treabă cu discreția, așa că eu puteam s-o pățesc. De ce să dau eu din gură? Nu puteam să m-apuc eu să vorbesc cu familia, să fac pe detectivul. Sau cum?

— Înțeleg. Dar nu s-a întâmplat nimic până la urmă. Nu s-a mai aflat nimic.

— Știi ce, dragule, nici eu nu aveam chef de anchete. Eu m-am bucurat că totul s-a stins așa, deodată. Eu voiam să plec. Eu sunt din Oradea de felul meu. Îți vine să crezi? În '88 am fost trimis aici, în '89 trăgeam cu dinții să plec, să mă duc în Oradea. Nu aveam chef de complicații. Făceam totul ca la carte.

— Dar nu ați mai plecat.

— Păi, am cunoscut-o pe nevastă-mea. Ca să vezi, în centrul orașului, beam și eu o bere ca omul. A apărut ea, s-a terminat, s-a dus dracu' Oradea.

Mi s-a părut ciudat că îmi povestește și că își amintește atât de clar cumva, deși omul nu-mi dăduse încă nici o informație.

— Vă amintiți atât de clar de fata aceea, de vara mea?

— Hm, nu aveam cum să uit sau să nu știu ce s-a întâmplat. Pentru mine, la morgă, a fost a doua persoană care voia să treacă Dunărea și a fost împușcată. A doua și ultima. Uite ce e, dragule, ea a fost violată.

— Poftim?

— Cum auzi: a fost violată. Vi-o-la-tă. Și bătută.

— Nu a fost împușcată?

— Ba da, a fost și împușcată. Cum adică să nu fie împușcată? Uite, îmi vine să zic că-mi amintesc cu nostalgie. Dar e vorba de faptul că eram tânăr: aveam 35 de ani. Băi, băiatule, nici nu-mi vine să cred că am avut 35 de ani. Și piciorul ăsta era bun. Un accident de mașină. Cinci fracturi, o porcărie, am stat trei luni în spital, au vrut să mi-l taie. Vrei niște babic?

— Nu, mulțumesc. Povestiți-mi ce s-a întâmplat, vă rog.

— Eu aduc, să fie aici.

A plecat să aducă babic, m-a lăsat mască acolo, cu gura căscată, crezându-l nebun. S-a întors, la fel de agitat, și-a aprins o altă țigară și a povestit. Carla nu fusese împușcată în timp ce încerca să treacă Dunărea ghemuită în interiorul unei camere de tractor. Carla fusese violată și împușcată. Doctorul Negruțescu discutase toate aceste lucruri cu procurorul care venise de la Turnu Severin chiar în dimineața următoare nopții în care Carla a fost împușcată.

— Procurorul mi-a zis să fac eu autopsia. Deși nu ar fi trebuit să se întâmple asta. Ea trebuia trimisă la Severin, asta era procedura. Manole, mă, Manole, așa îl chema! Un tip cu față rotundă, ziceai că-i un cur umflat cu pompa. Manole îl chema deci pe procuror. Nu mai știu cum, dar Manole. Cristi parcă. Acuma, dracu' știe, că el bătea în cincizeci, cincizeci și ceva de ani atunci.

— Și cadavrul a dispărut, am punctat eu următoarea bornă a discuției.

— N-a dispărut. Nu atunci, să-ți zic. E altceva aici care nu s-a înțeles nici atunci, îmi amintesc de tatăl fetei, care mă tot amenința, care mă căuta pe-acasă.

— Venea și acasă la dumneavoastră?

— De două ori, să mă bată, făcea urât. Îl înțelegeam, îți dai seama. Bea, venea beat. Odată am băut împreună. Dar să-ți povestesc: cadavrele acestea dispăreau, că așa

era legea. Vorbesc de cadavrele de frontierişti. Adică mergeau la Severin. Că acolo se făcea ancheta sau la Timişoara, am mai auzit. Eu asta am zis a doua zi când am văzut că fata nu mai era la noi aici: au venit de la Severin, au luat-o. Nu m-au contactat, asta e, au luat-o noaptea, ducă-se. Până la urmă, nu era nimic dubios, nu? Că au venit şi-au luat-o noaptea. Căcat. Spitalul n-are zi şi n-are noapte, ştii ce zic?

A râs, a tuşit, s-a înecat şi s-a făcut vânăt la faţă. Nu am putut să nu mă gândesc că un astfel de personaj ar fi în stare să moară acum, exact înainte de a-mi da mai multe amănunte. Oricum, mi se părea că aş avea mai multe motive să cred că bate câmpii. Aşa simţeam, de fapt.

— Dar nu au dus-o la Severin, am spus.

— Nu, nu au dus-o la Severin. Când s-a aflat asta? Păi, s-a aflat asta, hă-hăăă, în ianuarie, spre sfârşit de ianuarie, când Manole ăsta cu faţă de cur a trimis un alt procuror la Orşova. Auzi la ăla, îmi zice mie: tovarăşu', unde e fata? Ce fată, bă, aţi înnebunit? zic eu. Sună-l pe tovarăşu' procuror Manole, zic, fata nu mai e, eu am zis că voi aţi luat-o. Nu, că n-am luat-o noi. Bă, dă-mă dracu', am zis, înseamnă că aici e ceva putred. Şi gata. A venit Manole la câteva zile, a luat nişte declaraţii prin spital şi asta a fost. Nu semnase nimeni nimic, dar cine să ceară atunci semnături? Apoi nu am mai auzit nimic. De gardă fusese un doctor, Buhă, Traian Buhă, ăla a deschis morga, ăla a stat de vorbă cu ăia. Cică militari, un ofiţer şi doi soldaţi. Asta e tot ce a aflat Manole de la Buhă. I-au pus ăia în faţă nişte acte, n-a zis Buhă nimic. Totul era pe alertă atunci, demenţă.

— Mai trăieşte Buhă?

— Mai trăieşte pe mă-sa. E mort.

— Şi a rămas aşa totul?

— Păi, de unde să ştiu eu cum a rămas?

— Și cine a violat-o?

— Glumești, dragule? Habar n-am.

— Dar nu există posibilitatea să fi fost violată înainte de a încerca să treacă Dunărea?

— Nu m-ai înțeles, eu știu ce autopsie am făcut: fata nu avea apă în plămâni. Iar rănile erau proaspete. Zic de vagin, de tot. Și anal. Eu asta știu: a fost violată.

— Grănicerii care au prins-o au violat-o? am întrebat.

— E prima întrebare, nu? Bravo. A fost și prima întrebare a procurorului când i-am arătat ce spun autopsia și analiza cadavrului. Doar că nu mai aveam nici autopsia, nici pozele făcute la autopsie, nici nimic. Toate plecaseră cu cadavrul, cu ăia de la armată. Eu i-am explicat procurorului: a fost ciudat cu totul. Din ce știu, cei care sunt împușcați când vor să treacă sunt împușcați în larg, cadavrele apar după o zi, două la Porțile de Fier. Ăla moare, cade în apă, aia e, nu se aruncă nimeni după el. Grănicerii din șalupe, zic. Dar aici e ciudat, că fata cică a fost omorâtă la mal. În apă, dar mai la mal, că așa au reușit s-o scoată.

— Cei care au împușcat-o au adus-o la spital.

— Nu, dragule. S-a chemat Salvarea, s-a dus, a adus-o la spital. Eu am fost chemat imediat de acasă, și tot atunci, noaptea, s-a sunat la procuratură la Severin. Ăsta era mersul. Dimineața procurorul a fost aici.

— A vorbit procurorul cu ei, cu grănicerii?

— Nu a apucat, oricum erau toți mobilizați, că începuse treaba la Timișoara. Apoi a dispărut fata.

— Credeți că procurorul ăsta, Manole, era implicat în ceva?

— Nuuu, nu mai venea el pe aici să facă pe măscăriciul dacă știa despre ce e vorba. Că de ce să mai vină?

— Dar numele grănicerilor există, sunt trecute undeva? am mai întrebat eu, cu speranță.

— Dragule, la dosarul ăla făcut de Manole mă gândesc că trebuie să fie ceva.

Ne-am despărțit mulțumindu-i și asigurându-l că nu îi voi pricinui necazuri, deși nu aveam cum s-o fac, iar el a dat din mână a lehamite, m-a pus să admir priveliștea și m-a anunțat că urma să se uite la *Românii au talent*. M-am dus să mănânc la un restaurant plutitor de pe malul Dunării unde, ce să vezi, nu aveau decât pește congelat. Am râs, am crezut că e o glumă, i-am spus femeii tinere care venise să-mi ia comanda că localul e mai mult plutitor și mai puțin restaurant, a zâmbit și ea. Deși nu mâncasem nimic de dimineață, gândul că urma să mestec, să simt gustul, să îmi placă, în timp ce Carla pățise ce pățise, mi-a tăiat tot cheful. Mi-am amintit de o noapte în care m-am uitat cu Lucia la un documentar numit *Contabilul de la Auschwitz* și Lucia mânca *nachos*, înmuia tacticoasă fiecare chips în borcanul de sos salsa.

Și mai erau acele fotografii care existaseră deci în dosarul doctorului, fotografii în care Carla era moartă, dar fotografii în care, *totuși*, era ea, și de care părinții ei nu au știut. Mă indigna acest amănunt irelevant. Deci continua să existe, era acolo, probabil întinsă pe o masă, dezbrăcată, cu ochii închiși și fața albă. Secretă, nevăzută de nimeni.

Am stat la restaurant până târziu în noapte, până la urmă am mâncat un sendviș, îmi imaginam cum a privit și Carla în noaptea înghețată de decembrie spre malul sârbesc care era în fața mea, întunecat și mut. Fusese o idee pe cât de bună, pe atât de tâmpită să încerce să treacă iarna. Cerul era mai întunecat, într-adevăr, dar apa era rece, iar în larg vântul te-ar fi putut aduce din nou spre țărmul românesc. Și, de fapt, fusese o idee proastă pentru că nu funcționase. Dar înainte să fie prinsă, înainte

să moară, se uitase spre malul celălalt gândindu-se că peste o jumătate de oră viața sa avea să fie cu totul alta.

Mă gândeam și la doctorul Negruțescu, la singurătatea care locuia cu el în casa cea mare: oamenii nu-și amintesc că au fost buni sau drepți, nemernici sau incorecți, oamenii nu cad în visare amintindu-și o faptă bună. Tot ce contează, tot ce face să-ți tresalte inima peste ani este dacă ai fost fericit sau nu, când ai fost fericit și când nu.

La Severin a fost infinit mai complicat. Trei zile am tot așteptat să intru în audiență la șeful procurorilor de acolo, un anume Costel Țura, un tip de vârsta mea, cred, sau ceva mai tânăr. I-am explicat despre ce e vorba, omul era captivat de poveste, îl prinsese pe procurorul Manole în activitate. A chemat un alt procuror, mai în vârstă, pe care l-a întrebat despre arhivă, apoi a chemat o doamnă care părea familiară cu aceste chestiuni ce țineau mai mult de partea administrativă. Toate dosarele de dinainte de anul 2000 existau doar pe suport de hârtie și, ne-a asigurat doamna, se află în arhivă. Cei doi au plecat și procurorul Țura mi-a spus:

— Păi, domnule, o să luăm dosarul din arhivă. E bine așa?

— Bineînțeles.

— M-ai făcut curios, a mai spus el zâmbind, total nepăsător la dramul de cruzime al acestei curiozități.

Dosarul nu exista însă, iar atitudinea procurorului Țura s-a schimbat a doua zi. Mi-a zis să aștept afară din birou și când m-a primit, după o oră de așteptare, mi-a spus că nu se poate face mai mult, să merg acasă, e foarte probabil ca doctorul din Orșova să fi inventat. I-am explicat că povestea cu mașina frigorifică nu era inventată, cu militarii care au venit și au luat cadavrul, după cum e cert că fata murise și că se declanșase o anchetă a unui

procuror din Severin, iar acel dosar, dacă nu a fost distrus, sustras sau mai știu eu ce, ar trebui să existe. Simțeam în atitudinea lui că mă consideră cam dus cu pluta sau că-și pune problema asta.

Am insistat:

— Ciudățenia nu este mașina frigorifică în sine, ci modul în care poate fi legată ea de Operațiunea „Trandafirul".

Nu știa că acesta fusese numele operațiunii, dar auzise de ea, văzuse și un film, mi-a spus. A rămas contrariat că nu știam filmul.

Ne-am despărțit, promițându-mi că mă va primi și a doua zi, însă nu s-a mai întâmplat. Nu am putut să mai iau legătura cu el, era limpede că mă evită. Peste două zile am plecat.

Oare cine a pus numele „Trandafirul" acelei operațiuni? Era vorba că făceau ca lucrurile să miroasă frumos sau era vorba de trandafirii pe care îi duci la mort? E „trandafirul", doar unul, la morți se duc număr par.

10

Viața se schimbă, Anușca!

Anastasia auzise cândva un coleg de la televiziune foarte antipatic care povestea la o bere că îi „murise“ un rinichi în adolescență.

— Ți-a lăsat ceva moștenire? l-a întrebat Anastasia, însă el nu a băgat-o în seamă.

Spusese numele bolii, explicase el ce și cum, tratamente și controale, însă chiar așa se exprimase: i-a „murit“ rinichiul. Doctorii nu i l-au scos, l-au lăsat acolo, rinichiul s-a micșorat o vreme, apoi era găzduit în organismul viu ca un animal mort într-un borcan cu formol. E și asta o înmormântare în felul ei, s-a gândit Anastasia atunci și a avut o revelație: rinichiul ei mort era Tudor, primul iubit cu care a avut o relație de durată, primul bărbat cu care a locuit împreună.

Pe Tudor îl cunoscuse în anul întâi de facultate, era student la Istorie, îndesat și musculos și pasionat de oamenii în vârstă. O aștepta în frig, în fața Facultății de Litere, iar Anastasia își imagina că în acel timp de așteptare, când patrula în ger, se gândea la bătrânii lui.

— De ce nu mă aștepți înăuntru în hol, unde e cald?

— Am crescut în Hațeg, odată ce m-am obișnuit în frig, îmi place. Îmi crește atenția când e frig, căldura mă

îmbolnăvește. Cred că e ceva din neamul nostru. Bunicul meu a luptat la Stalingrad și apoi a fost în Siberia.

— Îți place asta la tine, zici?

— Da.

Odată a fost dus la poliție de nepoții unui bătrân din cartierul Balta Albă pe care aproape că îl interoga despre anii petrecuți în anii '60 în Ministerul de Externe, direcția Protocoale, secția Țări Africane, pentru un proiect de la școală. Nepoților le era teamă că băiatul ăsta îndesat, cu sprâncene groase, ar putea să fie un hoț care fură din apartamente sau chiar un șarlatan care îi încântă pe bătrâni și le ia apartamentul cu totul, cum puteai să mai vezi la știri. Iar altă dată, un bătrân i-a pus cuțitul la gât și l-a întrebat ce știe de accidentul din '62. Nu știa nimic, habar n-avea la ce „accident" se referă, bătrânul era senil, i-a trebuit o oră să scape de acolo, abia după ce vecinii s-au alertat auzind urletele bătrânului: „Mașina, mașina, mașina". Naiba știe care mașină. Însă la finalul facultății, proiectul lui, la început difuz, amorf și infinit, lăsa în urmă niște bulevarde mari și câteva clădiri cu adevărat frumoase. Spre exemplu, avea sute de mărturii din ziua de 23 februarie 1981, atunci când oamenii au fost înștiințați că strada lor, strada Arionoaiei, din Cartierul Uranus, va fi rasă de pe fața pământului cu totul, că vor intra pe acolo buldozerele și profesorul de Istorie recentă îi spusese în pauza seminarului că e admirabil proiectul.

S-au mutat împreună și, pe un perete întreg, Tudor lipise coli mari, albe, pe care desenase strada Arionoaiei și casele ei, trecând în dreptul fiecăreia un nume și o indicație care trimitea spre povestea individului.

— Boguță ăsta de aici din colț, fost pantofar, a murit la două zile după evacuare, dar avea o amantă, pe doamna Cati, vânzătoare la Tehnice-Sanitare. Și au avut și un copil. Am verificat asta, plecând de la o bârfă. Pe 23 februarie

a stat acasă, avea falca umflată de la o măsea, a numărat de câteva ori banii pe care îi strângea ca să-și cumpere o motocicletă M61. Era visul lui. Am poze cu casa lui, am poze cu Boguță, am o poză cu amanta lui Boguță. A murit așa, i-a stat inima în somn.

— Interesant, a spus Anastasia, neștiind ce altceva să spună.

S-au iubit doi ani de zile, au locuit împreună într-o cameră din Cotroceni unde o mătușă de-a lui ocupa un nivel întreg, patru camere plus două băi mici și două debarale mari. Anastasia a rămas cu impresia că la începutul relației făceau sex cu zilele, până când cădeau lați, cu gurile uscate și pielea usturându-i peste tot, deschideau noaptea larg fereastra încercând să absoarbă ceva din energia orașului și din imensitatea vieții pe care o aveau în față, suspendată undeva afară, în aerul nopții.

Îi plăcea tare mult Anastasiei când Tudor venea de la bibliotecă și spunea: „Dezbracă-te, vreau să te fut, nu mai pot!“. Suferința din glasul lui i se părea pe cât de îndreptățită, pe atât de frumoasă. Când i-a spus că o iubește nu a simțit acest transfer al unui mare sentiment, știa că o să-i spună, știa că o iubește, de ce n-ar fi iubit-o, și ea îl iubea, era atât de normal să se iubească.

Povestea mătușii la care stăteau venise în întâmpinarea vieții ei de mai târziu cum numai întâmplările știu să aranjeze lucrurile atunci când oamenii le numesc destin. Corinne Stéphan, sora bunicii din partea mamei lui Tudor, fugise din România în anii ’60, când o chema Corina Ștefan, și trăise mai întâi în Franța, apoi în Germania. Nu s-a întors în țară imediat după Revoluție, a spus că nu-i place mai nimic la țara asta. A făcut-o aproape de anii 2000, mai bine să mor aici decât în Germania, zicea ea, lăsând să se înțeleagă că tocmai urma să facă prin moartea sa un mare neajuns țării, lucru care o bucura. O înșelaseră

niște rude îndepărtate, împreună cu avocații, cu retrocedările unor case și terenuri, însă îi rămăsese acel imobil de pe strada Dr. Robert Koch, care valora mult. Era o bătrânică uscată de-acum, avea aproape 80 de ani, ușor cocoșată, cu părul rar și vopsit roșcat, care făcuse pasiune pentru expresia „de parcă e cum vrem noi". Cei care o cunoșteau spuneau despre ea că e o bătrână „întreținută", cum vorbesc unii despre oamenii în vârstă ca despre mașinile second-hand care-și merită prețul. În tinerețe însă fusese o frumusețe de femeie, iar când Anastasia o vedea trecând împiedicat prin sufragerie pe lângă una dintre fotografiile mari de pe perete în care era ea tânără, o fierbințeală îi răscolea corpul și parcă îi era rușine că asistă, atât de impertinent, la înșelătoria timpului prezent. În toate cele trei camere în care stătea Corina erau poze mari cu ea tânără. Fotografiile cu bărbații cu care se căsătorise erau grupate în camera în care dormea, pe o masă mare așezată lângă fereastră, unde lumina zilei trecea peste ei dintr-o parte în alta, dimineața, la prânz și apoi la ora înserării, cum probabil trecuse și umbra inimii ei.

— Am fost bună în tot ce am făcut. Și când am condus hotelul ăla frumos din Calcuche, și când mi-am deschis afacerea cu geci de piele. Am fost a dracului, să știi, mă gândeam că nu se poate să nu reușesc! Și reușeam. Numai neamțul ăla mi-a pus capac. Bun bărbat neamțul! M-a luat tare, mi-a zis la două zile după ce ne-am cunoscut: vino cu mine, am trei case în Wiesbaden, două restaurante, o să te țin ca pe o regină, vreau să te ocupi de tot, ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o. Eu eram cu francezul al doilea, cu Bastien. M-a luat neamțul de sub nasul lui. L-ar fi luat și pe francez dacă îi spuneam că asta vreau.

În astfel de momente, când spunea „francezul blond, Mathis, primul francez", părea că își povestește viața cum

ai povesti un film cuiva nu foarte interesat. Primul francez, al doilea francez, neamțul și ea mult mai tânără, viața unui om la cinema, hai să vedem câte bilete vinde, hai să vedem cine plânge în sală și cine pleacă strâmbând din nas.

Anastasia e convinsă că acele plimbări prin cartier i-au schimbat, deși nu ar ști să spună așa, pe puncte, cu liniuță de la capăt, de ce. Toată perioada petrecută în casa de pe strada Dr. Robert Koch la numărul 11 se păstra în ea nedespachetată, nedizolvată, un altfel de organ care nu voia să trăiască, nu voia să moară, acel rinichi tâmpit.

Corina avusese un copil care a murit la 17 ani, după ce a furat mașina de acasă și a făcut accident pe autostradă lângă Frankfurt. Se ducea să-și ia iubita la o plimbare. Erau câteva poze mai mari, tablouri agățate pe pereți, în care ea avea 45 de ani, iar fotografiile fierbeau în lumina portocalie, incandescentă a timpului care trecuse peste ele. În acele fotografii, la care ținea cel mai mult, era împreună cu băiatul.

— Karl, un munte, superb, plin de mușchi, a făcut box de la 13 ani, îi plăcea, nu știu cu cine semăna, că taică-su era mai la costum, așa. Și-n ziua aceea fusese la antrenament. A aruncat geanta pe cuier, cum făcea de fiecare dată, deși îi spuneam mereu să-și ducă hainele la baie. A mâncat un sendviș, atât! S-a schimbat într-o cămașă în carouri, șapca pe cap și fuga. Apoi a luat mașina, eu plecasem deja, m-am întâlnit cu Nelly, o croitoreasă foarte bună pe care o ajutam să-și caute spațiu pentru atelier. Wiesbaden e un orășel superb, de moși, se duc acolo să moară – ca să vezi, când să mor, eu am plecat de acolo. E verde tot, multe animale, în apropiere sunt vii întinse. Acolo e parlamentul landului Hessa, draga mea.

Anastasia o asculta în tăcere, nu punea întrebări aproape niciodată despre Karl și rămânea îngrozită când femeia

aducea toate acele amănunte ale unor zile din urmă cu 30 sau 40 de ani. Se întreba dacă bogăția detaliilor era una construită pe parcurs, pentru că asta o ajuta să atingă din nou viața pierdută, sau găsise în mintea, în ființa ei, calea secretă spre concretețea acelor zile.

— Dacă, de fapt, nici o zi nu dispare, ci plutește mai departe în infinitatea timpului așa cum s-a întâmplat, repetându-se și ea la infinit? Dacă ziua de ieri există undeva la fel de concretă și materială cum a fost de fapt, cu noi acolo, pentru totdeauna, într-un timp ca un ocean nesfârșit? i-a spus ea cu voce șoptită lui Tudor.

Tudor s-a uitat la Anastasia și nu a zis nimic, părea că se gândește la cu totul altceva, iar o metaforă inutilă nu făcea decât să-i piardă timpul.

După Facultatea de Litere, Anastasia s-a angajat la Radio Fixx cu pila unei profesoare, culegea știri ciudate de pe tot globul și seara le comenta cu un tip de vreo 40 de ani, Horia, în emisiunea *Ora H*, și trebuia să fie foarte recunoscătoare tuturor de-acolo că fusese angajată.

— Ai voce, ai voce, dar mulți au voce, îi spusese Horia Nuțoiu, un tip înalt și uscat, cu obrajii supți și cu voce groasă, tabagică, rocker trecut de prima tinerețe, din cei care poartă vestă de piele cu multe buzunare. Era de-o răutate dezarmantă: se lua de unul și de altul doar pentru ca la final să ajungă buni prieteni. Divorțase, se plângea că nu-și vede îndeajuns de des fetele, deși nu făcea prea mare efort în acest sens. În cele mai multe zile pierdea vremea la „Green Hours“, cu artiști bărboși și știrbi.

Într-o seară, după emisiune, în liftul clădirii de birouri din Piața Victoriei, Horia s-a apropiat din spate de ea și a sărutat-o pe gât. A fost șocată, s-a retras, însă bărbatul a venit și mai mult spre ea, a înghesuit-o în colțul liftului, băgându-i mâna între picioare. Ea îi striga să se oprească, l-a lovit, iar atunci el s-a oprit.

— Hai, nu fi proastă, ce-ai, ești o tipă haioasă, îmi place de tine, am putea să ne distrăm! Vrei să mergem să bem ceva?

Anastasia nu putea să vorbească, îi treceau prin minte scenarii fără sens, individul uscat dispăruse, i se părea înspăimântător și mult prea sigur pe nervii săi pentru cum era Horia de obicei.

— Treaba ta, pa! i-a spus el când liftul a ajuns la parter.

Când a ieșit în stradă, Horia nu mai era. Și-a aprins o țigară și l-a sunat pe Tudor, i-a povestit scena din lift, iar el a întrebat-o dacă nu cumva i-a „transmis fără să-și dea seama vreun semnal". Anastasia a rămas mută pe moment, pentru ca apoi să zâmbească, de parcă toată conversația nu făcea decât să confirme o profeție pe care o auzise cândva, dar pe care o uitase, părându-i-se ridicolă la momentul respectiv. I-a spus lui Tudor s-o aștepte și a închis. Tot drumul până acasă, drept pe Calea Buzești, apoi dreapta pe Știrbei Vodă pe lângă Casa Radio, Anastasia avea o mare nedumerire, peste care nu putea să treacă și care o făcea să nu se poată gândi la altceva: mai folosise Tudor vreodată, de când erau împreună, cuvântul „semnal"? Cât timp a făcut până să ajungă în Cotroceni, Tudor a sunat încontinuu, însă Anastasia nu i-a mai răspuns.

În seara aceea și-a împachetat câte haine a putut în două rucsacuri și un troller. Tudor îi spunea că nu poate face asta, că o iubește, că a interpretat greșit ce a întrebat el și că a fost și o întrebare idioată, însă doar pentru că voia să spună ceva și nu știa ce, iar la un moment dat a prins-o de braț, Anastasia l-a înjurat, iar el și-a tras mâna repede.

Înainte ca Anastasia să iasă din curte, Corina a apărut într-un capot mare, roșu, a îmbrățișat-o și a rostogolit câteva oftaturi hotărâte.

A plecat în noaptea aia la Călărași și de acolo la Jegălia cu o ocazie, după ce a stat mai bine de patru ore în Gara de Nord, rănită, furioasă, încercând din răsputeri să nu plângă. Iar acolo, la marginea Călărașiului, încercând să oprească o mașină care s-o ia până la Jegălia, lumea i se părea absurd de incorectă după ce se hotărâse să-i ia, cu un lift și cu un cuvânt, viața ei din acel moment: pe Tudor și locul de muncă. Scheleticul de Horia nici nu conta în peisajul deznădejdii, simțea furie, ar fi vrut să aibă puterea să-l lovească, să-l bată, să-i provoace suferință. A oprit o mașină cu un bătrânel care se ducea la pescuit. Se lumina când a ajuns acasă, ziua care trecuse era tot ce putea concepe mai ireal, iar oboseala corpului îi dădea senzația unei plăcute dematerializări. Nici maică-sa, punând în buclă întrebarea „Ce s-a întâmplat?“, nu a reușit să aducă o vagă aparență de adevăr celor petrecute sau zilei care se încheiase. A dormit douăsprezece ore, când s-a trezit a băut o cafea și s-a închis în baie, unde a plâns pe rupte. O întrebare era aceea care îi alimenta corpul cu lacrimi: Așadar se poate întâmpla orice oricând?

Maică-sa, la ușă, insista cu o altă întrebare:

— Ana, ești însărcinată? Să știi că nu e nici o problemă, rezolvăm cumva.

Taică-su a întrebat-o dacă are probleme cu banii.

S-a întors la București peste o lună. Într-una din zile a primit un telefon de la Corina. S-au întâlnit la cafeneaua „Luna“, în Cotroceni, aproape de casa de pe strada Dr. Robert Koch. Corina i-a spus din start că nu o interesează relația ei cu Tudor, ci relația dintre ele două.

— Să nu cumva să mă părăsești și pe mine! a avertizat-o Corina.

Femeia a scos din buzunar o casetă mică, acoperită cu pluș galben. Și-a scos de pe degetul mijlociu de la mâna

dreaptă inelul de platină cu piatră neagră și l-a pus în cutie.

— Să nu ți se pară straniu, dragă, nu sunt nebună, a spus Corina, cu lentoarea ei plăcută în glas, dar ți-l ofer pe Karl. Piatra asta – Corina a privit spre piatra inelului așezat în cutiuță – este Karl. Din cenușa lui e făcută. N-am cui să i-l las, nu vreau ca după ce mor să ajungă cine știe pe unde. Te rog să-l păstrezi, te rog să nu mă refuzi. Și eu o să mă ard și este exclus să-l las cuiva din familie. Știi despre ce vorbesc, asta e o familie de tot rahatul.

Anastasia s-a simțit al naibii de ciudat cu acel inel în buzunar. Corina a murit peste un an de zile. La ultima lor întâlnire mergea cu cadrul, s-au plimbat pe stradă, prin fața casei. Bătrâna a scos din buzunar un plic cu bani și a rugat-o să-i primească. Erau trei mii de dolari, Anastasia s-a înroșit de rușine, a protestat de câteva ori, însă a băgat plicul în buzunarul blugilor și a mulțumit. Când Corina i-a dat plicul, Anastasia a simțit mâna incredibil de rece a bătrânei.

— Poate-ți iei o mașinuță, i-a spus bătrâna. Ai permis?

— Am permis, l-am luat la 18 ani, eram la școală.

— Mie mașina mi-a schimbat viața la un moment dat. Mergeam cu mașina de nebună și mă linișteam. Când mă dădeam jos din ea eram alt om.

S-a mai întâlnit de patru ori cu Tudor, de-acum „rinichiul“ Tudor care se tot micșora și îi provoca, oricât de vinovată se simțea pentru asta, scârbă. Îl asculta atentă când îi povestea despre cartea pe care vrea s-o scrie despre ziua de 23 februarie 1981, despre cum va fi ea structurată, și tot nu putea să înțeleagă ce se petrecuse în el astfel încât să pronunțe cuvântul „semnal“. De două ori el a vrut s-o mângâie, de fiecare dată ea s-a ferit și i-a spus că-i pare rău. Și chiar îi părea. Știa că ea și el, cei care se iubeau atât de mult și pentru care iubirea era

atât de firească, erau undeva acolo, în zilele lor fericite ca în niște capsule, plutind în largul timpului, tot așa cum erau Corina și fiul ei.

Odată, Anastasia s-a îmbătat și i-a scris un mesaj: „Ești un porc misogin, te-am iubit al naibii de mult, mă piș pe ideea aia de carte și sper din tot sufletul să fie un mare eșec".

Și tot atunci cândva s-a dus în cămin la fosta ei colegă de facultate, Izabela, să-i ceară un aparat de ras sau bani pentru un aparat de ras.

— E un tip de la Arte, mă văd cu el diseară, a zis Anastasia.

— Pe ăsta-l am, ia-l pe ăsta, i-a spus Izabela, scoțând un aparat de ras roz din sertarul biroului.

Nu era nici un tip de la Arte, nu era nici un tip de niciunde. După ce se întorsese în București de la Jegălia, nu găsise unde să se angajeze. Își trimitea CV-ul peste tot, citea zilnic anunțuri din ziare, de pe eJobs, de pe BestJobs, aplica la edituri, la televiziuni, oriunde i se părea că ar putea să se facă utilă. Aplicase și la Ministerul Culturii pentru un job și chiar se dusese la interviu într-o cameră mare și spațioasă de la minister. Nu a stat însă de vorbă cu nimeni, i s-a comunicat că a avut loc o schimbare în program și că o să fie sunată și reprogramată. Nu s-a întâmplat. După câteva zile, când a deschis frigiderul și a scos de-acolo ultima pungă de vinete congelate, după ce s-a trezit că strânge chiștoacele de țigări din scrumieră și după ce observase că nu mai are nici un chef să se îngrijească de ea, i-a trecut prin cap o mare răzbunare: de ce să nu facă videochat? Jumătate dintre anunțurile din ziare cu asta erau. Timp de o săptămână a lăsat gândul deoparte, apoi l-a rechemat, așa cum se întâmplă în basme, ca salvarea să vină de la ăla mic, ignorat, răpciugos.

S-a întâlnit într-o cafenea din centrul vechi cu o fată înaltă și slabă, cu ochii mereu umezi. O chema Cora și i-a spus Anastasiei că nu-i plac bagaboantele și nespălatele.

— Am casa mea, am tot, nu te întâlnești cu nici un bărbat, nu trece nici un bărbat pe acolo. Am trei fete, mai am nevoie de una. Toate sunt super-fete. Se fac bani ușor dacă ești șmecheră, dacă știi cum să le arăți păsărica și să dezvolți relații cu ei.

După ce a spus asta, i-a mai cerut fetei care servea la masă încă două plicuri de zahăr, gest care, fără să știe de ce, i-a transmis Anastasiei multă încredere. Peste o săptămână, Anastasia a rămas singură în fața laptopului, iar ochiul mic și verde al camerei pulsa deasupra ecranului. Cora i-a explicat cum ar trebui să decurgă conversațiile, i-a oferit câteva înregistrări cu alte fete și cu ea însăși, i-a spus că e o fericită că știe engleză și franceză, pentru că mulți vor să vorbească și cu ei faci banii.

— Ține minte, cu vorbăreții faci banii, nu cu labagiii.

Și așa a fost, a dat peste doi vorbăreți în cele două luni în care a făcut videochat. Un vorbăreț din Germania și un vorbăreț din Polonia – un englez care muncea într-un orășel de lângă Varșovia. O puneau să le povestească ce făcuse în cursul zilei, povesteau și ei, îi cereau să se dezbrace și să le arate diferite zone ale corpului de aproape, Anastasia le urmărea și ea fețele concentrate, vocile calme, privirile reci, de medici legiști. Ce asemănare între ei, își spusese Anastasia, poate că ar trebui să le fac cunoștință. După prima săptămână, într-o zi de miercuri, Cora i-a adus 300 de dolari, banii pentru zilele în care lucrase. În noaptea aceea a scos-o pe Izabela în oraș, au mâncat și au băut, iar când s-a întors acasă, a oprit la non-stop-ul de la ieșirea de metrou de la Crângași și a cumpărat un cartuș de Pall Mall albastru, ceea ce i s-a părut foarte *cool*. Se întâlnea cu celelalte fete de la videochat întâmplător

în bucătăria casei mari de pe strada Agricultori, la numărul 11. Una dintre ele era prostituată, dar lucra numai cu clienții fideli, alta era din Republica Moldova, iar a treia, Gina, era lesbiană, cinică și bea cafea în cantități industriale în mall.

— Îmi plac mall-urile, nu-ți zic, sunt înnebunită, aș vrea să locuiesc în mall, aș da oricât. Sunt sigură că în viitor se va întâmpla și asta. E imposibil să nu fie mulți ca mine, care ar locui în mall.

S-a împrietenit cu ea, iar într-o zi de sâmbătă, când beau împreună un cappuccino la Plaza România la Starbucks, Gina i-a spus:

— Cred că am găsit o modalitate și mai mișto de a face bani. Vii cu mine?

— Unde?

— Să plecăm de la Cora. Și ne facem noi firma noastră cu ceva mai tare.

— Cu ce?

— Ne filmăm. 24 de ore din 24 stăm goale în casă și unii se uită. Gătim, mâncăm, ne uităm la televizor, ne mai și prostim, cu plastice, nu trebuie neapărat să ne atingem foarte mult dacă nu vrei. Plastice, așa le spuneau ele jucăriilor sexuale, ceea ce în mintea Anastasiei rezona cu poluarea planetei.

— Există așa ceva?

— Există de câțiva ani, dar acum crește, înțeleg, treaba, sunt tot mai mulți care vor asta.

— Nu știu ce să zic. Adică ne filmăm 24 din 24 și asta e tot?

— Da, asta e tot. Gândește-te. Eu oricum o să fac asta. Îți recomand și ție, de ce să-i dai bani Corei? OK, e o tipă mișto, e onestă, dar și noi suntem mișto și oneste, așa că muie, țeapă! Și voiam să-ți mai propun ceva. Asta

e mai complicat puțin, dar sunt bani mulți. Ai lucrat cu perverși?

— Nu, cu bărbați deloc, nu vreau, îmi pare rău.

— Stai, ascultă, nu sări ca pula la boli. Fii atentă!

Gina a căutat prin telefon câteva secunde, apoi s-a tras cu scaunul lângă Anastasia, s-a asigurat că nu era nimeni în spatele lor și i-a arătat.

— El e Rodick, un american care trăiește la Londra, familie, copii. Ce fac eu, ce vrea el să fac eu? Să ne plimbăm de mână, atenție, cu avionul. Adică ne ținem de mână tot drumul cu avionul. Și încă ceva, în tot acest timp are agățată de coaie o greutate care-i provoacă o ușoară durere, dar, zice el, și o mare plăcere. Zburăm cu avionul și îl țin de mână, asta facem. Cică își dă drumul de câteva ori.

— *Fuck,* ăștia nu sunt de-ăia care degenerează la un moment dat în criminali în serie? Pare că e de la facultatea de criminali în serie.

— O mie de dolari drumul. O zi de zbor, dus-întors. Câteodată mai facem și cumpărături. Mâncare mișto. Fără hotel, fără alte atingeri.

— Mă gândesc, nu știu ce să zic.

— Aa, și mai e unul, Terry, îl las la mine în garsonieră, asta e tot.

— Cum adică?

— Vine la mine acasă dimineața, după ce m-am trezit, după ce am făcut duș, după ce am mâncat. Las așa totul, patul răvășit după somn, prosopul la baie ud, nu-l pun în coș, aburul pe oglindă. Apare la oră fixă, atunci când îi zic, când e totul „pregătit".

— Și ce faceți?

— Nimic, fată, eu plec de acasă. Terry e un simpatic, lucrează la BRD, e și el un director pe-acolo.

— Nu ți-e scârbă după aia, când te întorci?

— Bag totul la spălat, arunc periuța de dinți, mi-a zis că o ține în gură tot timpul cât stă în apartament, dar de masturbat, se masturbează doar în cadă.

— *Fuck!*

— Îmi lasă cheia în cutia poștală, asta e tot.

— Chiar nu vreau să mă întâlnesc cu nimeni.

— Eu ți-am zis. Ești deșteaptă, ai școală, vorbești engleza, rupi cu astea.

Poveștile Ginei i s-au părut fabuloase. Voia să le spună, să le documenteze mai bine, să intre în lumea aceea, însă nu în felul în care își imaginase Gina că o va face. A trecut o săptămână de la întâlnirea de la Starbucks și Anastasia s-a dus la Axa TV s-o întâlnească pe Raluca Uriș. Raluca Uriș a ascultat-o cu atenție, i-a spus că-i plac tare mult subiectele, iar Anastasia, într-un moment de sinceră încredere și disperare, a zis:

— Pot mult mai mult, n-o să vă dezamăgesc.

A cuprins-o imediat o infinită rușine, a lăsat capul în pământ. A plecat de acolo beată de fericire, Raluca i-a oferit o perioadă de trei luni de probă pe un salariu mizerabil, mai puțin decât lăsa Gina în mall într-o zi. Tot la Starbucks, dar nu în Plaza România, ci la Mega Mall, s-a întâlnit a doua zi cu Gina.

— Am să fiu sinceră, am să-ți povestesc ceva și am să te rog ceva, i-a zis Anastasia.

— Îmi pare rău, iubito, dar nu împrumut bani decât pentru țigări.

— Nu e vorba de bani.

Gina a ajutat-o. Cu vocea modificată și cu fața ascunsă în întuneric, a vorbit în fața camerei despre „lumea sexului altfel decât o știți". Asta scria pe burtiera reportajului atunci când a fost difuzat. Anastasia a văzut reportajul în camera de cămin a Luizei. Înainte să se vadă cu Cora pentru prima dată, când i-a cerut Izabelei un aparat de ras ca

să-și dea părul jos de pe picioare, își imaginase că va trebui să se dezbrace, dar era dispusă și la asta, i-a trecut prin minte și o ultimă variantă, o ultimă linie de apărare: în cazul în care nu poate să facă nici videochat, în cazul în care nu-și va mai putea permite garsoniera din Dristor, cât de deplasat ar fi să o roage pe Iza să o găzduiască o vreme în camera ei de cămin? Apoi, dincolo de bunătatea Izei, nu mai vedea nimic. Nu concepea să se întoarcă la Jegălia și, cum îi spuneau ai ei, să caute să se angajeze în învățământ.

Cobora cu aparatul de ras dinspre pomete spre osul mandibulei, o dată, de două ori, de trei ori, altă zi, alt aparat de ras, unul argintiu, metalic, pe care îl știa de atâta vreme, iar în timpul ăsta se gândea ce decizie să ia în privința perciunilor. Cu perciunii mari părea neîngrijit, însă așa îi plăcea să-i poarte. De fiecare dată și-i tundea când îi creșteau deja prea mari, prea stufoși, și fața lua o formă rotundă dându-i un aer comic. A lăsat perciunii mari, cum îi plăceau lui, asta e. A coborât spre bărbia mare, cu gropiță în mijloc, a clătit mașina de ras în ligheanul de alături, și-a amintit că atunci când ea era copil și el se bărbierea, își lăsa o mustață mică sub nas ca a lui Charlie Chaplin ca s-o distreze. I s-au scurs două lacrimi mari din ochi, una a căzut pe fața bărbatului.

După ce s-a pensionat, umbla mult cu bicicleta, mașina stătea în garajul rece, cu pânză de păianjen pe ea. O scotea atunci când venea Anastasia și mergeau împreună la pescuit pe Dunăre. Însă își făcuse un obicei să meargă la Călărași cu bicicleta. O lua peste câmp, pe drumuri agricole, multe cu șleauri adânci, purtând pe cap una dintre multele lui șepci. De când se tundea foarte scurt făcuse o pasiune pentru șepci, de toate felurile, de toate culorile. Pur și simplu, dacă vedea la cineva o șapcă și-i plăcea îi

spunea că i-o cumpără sau că dă nu știu câte beri pe ea. Cu o șapcă pe cap, cu adidași în picioare, pedala prin Bărăgan, ai fi zis că fără vreo țintă anume. Seara se întorcea de obicei băut, uneori julit pe mâini, pe picioare sau chiar pe față, și iremediabil vesel. Într-o zi frumoasă de septembrie, în jurul orei 11 seara, stătea ținând bicicleta de coarne, sprijinit de un stâlp de iluminat public în centrul orașului Călărași. Era cald, oamenii cu copii se plimbau în micul parc din fața primăriei, fântâna arteziană funcționa, ceea ce era de mirare. El privea înainte spre capătul străzii lungi care străbate orașul, ca o statuie dată jos de pe soclu și căreia i-a dispărut cu totul perspectiva. Mai întâi l-a abordat o doamnă în vârstă, care însă nu a reușit să scoată nimic de la el. Continua să privească înainte, iar jumătatea stângă a feței era lăsată, de parcă pielea se dezlipise de pe oase. Femeia l-a chemat pe unul dintre bărbații din parc și împreună și-au dat seama că se întâmplă ceva ciudat cu omul acela care stă sprijinit de stâlp. A ajuns la spital cu ambulanța, după ce un polițist a vrut să-l desprindă cu atenție de stâlp și bărbatul s-a prăbușit, impasibil la cei din jur, păstrând acea privire care s-a dovedit a fi spre nicăieri. A suferit un atac cerebral minor, apoi unul major, iar după două luni, când a ajuns acasă, slăbise 15 kilograme și avea figura unui copil. Anastasia era plecată la Amsterdam cu o bursă de televiziune a Uniunii Europene, s-a întors pentru sărbătorile de iarnă, și maică-sa i-a spus, când să intre în casă, printr-un plâns înfundat, că taică-su a suferit un mic atac cerebral, dar o să se recupereze, doctorii sunt optimiști. Cornel stătea într-un fotoliu și se uita la televizor, cu mâna stângă nemișcată în poală și pe cap cu o șapcă pe care era scris mare NASA. El, care nu mai putea să facă un pas mic nici pentru sine, darmite unul mare pentru omenire. Când a văzut-o pe Anastasia a început să plângă, a întins spre ea

doar mâna dreaptă, cea stângă a rămas în continuare inertă în poală, cu pumnul strâns. Îi curgeau lacrimile pe față, însă gura era zâmbitoare și oblică.

— Am zis să nu-ți stric bursa, mamă. Cu tine sau fără tine, tot așa se întâmplau lucrurile, a spus maică-sa.

Nu putea să vorbească, deschidea ușor gura, dar nu ieșea nici un sunet.

A murit în somn, liniștit și împăcat, cum mergea apoi vorba prin familie.

Anastasia a stat o oră singură cu el în camera cea mică și rece de la stradă, l-a bărbierit și și-a amintit cea mai puternică experiență cu taică-su.

— Am muncit prea mult, avea obiceiul să spună după cincizeci de ani, când se apucase de băut și umbla în papuci prin sat, fără să-i mai pese de nimic.

— Te spun la fată, zicea mama Anastasiei, iar el dădea din cap a lehamite.

La câteva zile după ce Anastasia, prăbușită cu totul după despărțirea de Tudor, s-a întors în Capitală să-și caute un job, s-a trezit cu el la București. A sunat-o din Gara de Nord:

— Vino să mă iei, vreau să vorbesc ceva cu tine. Să nu îi spui lu' mă-ta că sunt aici.

Mai mult nu a zis.

Nu l-a mai luat niciunde, au stat în gară până la urmă, la McDonald's.

— Uite ce e, a început bărbatul, în viață, Anușca, se întâmplă multe. Să-ți zic ce mi s-a întâmplat mie, ceva ce nu ți-am povestit, nu i-am povestit nici lu' mă-ta. Dar vreau să-ți povestesc. 1983, absolvent al Facultății de Electronică și Comunicații, grea facultate, foarte grea, nu am fost printre premianți, am învățat așa și așa. Orașele mari erau interzise la repartiție după ce terminai facultatea. Eu, crescut în Jegălia, îți dai tu seama, orice oraș era mare.

De-asta nici nu mi s-a părut nu știu cum că am ajuns la Pașcani. Mi-am zis doar: bă, Moldova, chiar așa? Puteau, dracului, să mă dea în altă parte. Dar era bine, aveam salariu mare. În '84 a fost una dintre cele mai grele ierni, înghețau saboții de la tren, veneau cu lămpi de benzină să-i dezghețe, nu-ți imaginezi cât de frig era. Din anii ăia, asta țin minte cel mai bine: frigul. În Iad dacă mă duci, mie nu-mi scoți frigul ăla din oase.

— Mi-ai povestit, tati, asta, a spus Anastasia apucând un cartof prăjit.

— Stai să vezi. Mergeam cu trenul din Iași la Pașcani, la cinci dimineața, câteodată la șase, câteodată la șase jumate în iarna aia nenorocită, depinde cum se putea. Iar la Pașcani, până în zona industrială, ar fi trebuit să mergem cu autobuzul. Numai că autobuzul nu putea să meargă. Era înghețat, era stricat, dracu' să-l ia. Țin minte că îl trăgea un tractor prin fața noastră, ca să ne arate că „Uite, dom'le, e stricat!". Așa că o luam la picior, șapte kilometri printr-un viscol îngrozitor. Într-o zi, când am ajuns în fabrică, secretara șefului de secție nu m-a recunoscut, a zis: „Dumneavoastră unde mergeți?". M-am uitat în oglindă, aveam fața plină de bucățele de gheață intrate în piele, sute de puncte vineții. Între timp, Direcția de Radio și Televiziune de la Iași a scos la concurs un post. Era vorba de un post pentru stația de pe Rarău. Am câștigat concursul, dar trebuia să iau într-o lună, nu mai mult, negație de la fabrică. Să spună directorul că ei nu mai au nevoie de mine. Mi-am dat seama atunci că degeaba am luat concursul – negația era ceva extraordinar de greu de obținut, pentru că eu treceam, de fapt, dintr-un minister în altul cu locul de muncă. Și cum directorul de fabrică nu a vrut, mai puteam rezolva asta doar la ministru. M-am rugat atunci de unul și de altul, parcă înnebunisem, nu concepeam să pierd postul de la Rarău, nu concepeam

să mai trec o dată printr-o iarnă ca aia. Trebuia să ajung la Ministerul Industriei Grele, pe lângă Gară pe aici e, pe Griviței, și am ajuns. Aveam textul pregătit. Când intru în biroul ministrului, ministrul era îmbrăcat cu șubă și își sufla în palme, se plimba prin ditamai biroul, să nu stea locului să înghețe. Îți dai seama că mi-a picat tot textul cu frigul. I-am spus doar atât: sunt Cornel, m-a trimis fostul dumneavoastră coleg, Marcel Petra. Și asta a fost tot, mi-a dat negația, că Petra vorbise deja cu el. Am lăsat acolo un cartuș de Kent și o sticlă de whisky. Nu-ți pot spune cât de fericit eram. Stăteam aici în gară, în sala de așteptare, unde era căldură de la corpurile oamenilor și unde puțea a hoit, și eram fericit. Plecam pe Rarău. I-am dus directorului de la fabrică negația, a rămas ăla mască. Șefa de la Personal a tot examinat-o și i-a tot pipăit timbrul sec. Nu mai văzuse așa ceva.

Atât a mai avut directorul puterea să-mi spună:

— Dar de ce nu mi-ați spus că îl cunoașteți pe ministru?

— Eh, am zis eu, nu am considerat necesar.

Cornel a făcut o pauză și a râs, deși îi tremura bărbia și părea că oricând o să înceapă să plângă.

— Pe Rarău, frig și pe Rarău, erau și –30 de grade, dar nu stăteam atâta afară, nu mergeam prin viscol. Stăteam în stație, iar dacă era nevoie de ceva, îi trimiteam pe angajați. Oricum, aveam cagule, era altceva, obiectiv militarizat, patru soldați mereu acolo, aveam haine ca lumea, bocanci. Altceva, era altceva. Când coboram în sat să iau salariile, atunci era căcarea lumii: 19 kilometri prin pădure, și diferență de nivel, dă-ți seama, vreo 700 de metri. Cu Gicanu după mine. Gicanu era un soldat, 120 de kile avea și spunea că n-a mâncat în viața lui mai bine ca în armată. Iar când spunea asta își amintea cum îi zicea ăla de la popotă: „Ia, Gicane, să faci pula cu trei schinări!“. Râdea

Gicanu al meu de nu mai putea. Cu el o luam prin pădure, plecam dimineața, ajungeam înapoi când se însera, dar asta o dată pe lună. Sâmbătă dimineața plecam acasă, duminică seara eram înapoi. Acasă la Iași, zic. Aici voiam să ajung. Îmi dăduseră acolo, când m-am angajat, o garsonieră de-asta într-un bloc de nefamiliști. Eram pe lista de așteptare pentru un apartament cu două camere. Dar nu eram căsătorit, nu eram nimic. Eu atunci nu o cunoscusem pe maică-ta și nu prea mă înțelegeam nici cu ai mei. Când nu eram pe Rarău deci, eram în Iași. Aveam acolo un grup de amici, ieșeam la cârciumă, se organizau ceaiuri. Așa am dat peste Irina. Irina Georgescu, chimistă, lucra la Antibiotice, o frumusețe. Era din Vaslui, dar se mutase în Iași. Divorțată, cu un copil, un băiat foarte cuminte. Ne-am plăcut, iubire mare. Urcam prin pădure de la stația de cale ferată din Câmpulung până sus pe Rarău unde era stația și vorbeam cu ea. Singur, știi, vorbeam tare cu ea, eram, na, fericit. Eu trăgeam să ne căsătorim, m-am dus și le-am spus și părinților la Jegălia, zic: eu am cunoscut o fată, uite-așa și așa. Au luat foc: că ce-ți trebuie ție una mai bătrână, cu copil după ea, imaginează-ți, câte și mai câte, ce mi-au zis ei acolo. Nu mi-a păsat, mi-aduc aminte că am plecat noaptea pe la 12, am luat-o pe jos, am ieșit la ocazie, mi-am jurat că e ultima dată când mai trec pe-acasă. Ca să vezi, îmi părea rău de niște reviste *Cinema* pe care le adunasem de-a lungul anilor și pe care le țineam pe un raft la capul patului, la ele îmi era gândul. Dar mi-am jurat că nu mai trec.

Fac o paranteză: cum era acolo la noi pe Rarău. Noi aveam grijă de semnalul radio și TV. Să nu cadă, să fie totul în regulă. Acolo era și un inginer, chipurile, care avea specializarea în transmisiuni speciale – ăsta urma să se activeze în cazul unui conflict armat, când stația avea

să fie folosită în scopuri militare. Pe ăsta îl chema Ilie. De fapt, pe toți cei care fuseseră înaintea lui pe transmisiuni speciale îi chemase tot Ilie. Lipsa de imaginație a Securității, sau le zicea la toți așa intenționat, ca un nume de cod. Dracu' să-i ia. Singura noastră grijă acolo era să nu cadă emițătorul.

Într-o zi mă cheamă la televiziune la Iași, la sediu, și acolo un tip, Smarandache, îmi spune: „Măi, Cornele, acolo la voi la stație, ce atitudine e, mă, când vorbește tovarășul Nicolae Ceaușescu?". „De admirație și bucurie, tovarășu' director", am spus eu. „Măi, Cornele, zice el, eu am auzit altceva. Eu am auzit că e veselie și voie bună, dar din cu totul alte cauze."

Așa a rămas discuția cu Smarandache, totul de la jegosul ăla de Ilie, de la transmisiuni speciale. Căci ce se întâmpla? Pe-acolo pe la noi mai treceau turiști, turiste, din Germania, din Cehoslovacia, fete, bineînțeles, că eram 19 angajați acolo, toți tineri. Ne întindeam la băutură, câteodată rămâneau peste noapte în stație, ceea ce era ilegal. Smarandache de la Iași nu dădea nimic mai departe pentru că nu voia să se complice nici el, dar îmi atrăgea atenția, știi? Adică să știu că el știe și să nu sar calul. Și a mai făcut ceva: a pus pe cineva de la centrală de la Iași, de la sediu, să mă sune în fiecare dimineață. La 7 dimineața, în fiecare dimineață, mă suna și trebuia să răspund. O săptămână așa, două săptămâni așa, până când a venit Gicanu la mine și mi-a zis: „Domnu' inginer, dumneavoastră ați citit Regulamentul stației?". „Bineînțeles că l-am citit, Gicane", zic eu. „Nu ați văzut, domnu' inginer, ce scrie acolo, că sursa de apă e resursă strategică și trebuie verificată personal de șeful stației în fiecare zi?" M-am uitat, într-adevăr, așa era. Nu citisem Regulamentul stației, îți dai seama. Eh, și de-atunci, când sunau de la centrală dimineața, se știa: Domnu' inginer verifică sursa de apă, e la râu.

Dar eu, altfel, îmi făceam treaba: în alea trei ore de emisie TV, eram brici. Nimeni nu bea, fiecare știa ce are de făcut dacă intervenea o defecțiune, orice amănunt al imaginii, orice amănunt al sunetului, trebuia să fii pe fază: unii erau cu lămpi, unii cu rezistențe, unii cu siguranțe, în caz că, mă înțelegi, era ceva. Emițătorul de rezervă era și el pornit, mergea pe sarcină artificială, dacă era musai treceam pe el. Trei secunde dura, atât nu se vedea emisia, dacă era să fie ceva grav.

Eu mă țineam după Irina: hai, fată, să ne căsătorim, hai să mai facem un copil. Îmi picase pe ea rău de tot, ți-am zis, o femeie rară. Ea spunea că să mai așteptăm, să mai vedem. Până într-o zi când mi-a spus că se întoarce la bărbatu-său. Pentru copil, încă o șansă. Ana, am crezut că înnebunesc. Nu-ți spun că-i luasem un inel frumos, stabiliserăm să plecăm în Cehoslovacia în concediu și deodată, așa, din senin, că se întoarce la ăla. Și-atunci mi-am pierdut mințile. M-am dus, l-am așteptat pe bărbatu-său după program, la fabrica de conserve, și l-am rupt cu bătaia. Scandal mare, m-au dus la Miliție, a venit acolo și Smarandache, să zicem că voia să mă scape cumva. Era ora 8 seara de-acuma, s-a discutat, că aia, că ailaltă, hai că a greșit și băiatul, trebuia să-i dau niște bani ăluia, mă rog. Eh, și cum stăteam noi așa la Miliție, a început să vorbească tovarășul Ceaușescu la televizor. Și spune el acolo ce spune, iar la un moment dat, hâc! – rămâne fix, cu gura așa, într-o parte, căscată, și cu ochii dați puțin pe spate! Știi că el avea gura mai într-o parte, așa. Așa a rămas, cine știe ce s-o fi defectat la stație, iar ăia n-au avut prezență de spirit pe moment. A rămas Nea Nicu mai bine de cinci minute cu gura căscată și cu ochii uitându-se după Lună. Țin minte că atunci am simțit așa, ca o eliberare. Că după ce l-am bătut pe ăla și m-au luat milițienii, m-am trezit brusc, voiam să fac orice ca să scap.

Dar acum, când vedeam ce dezastru am produs, m-am simțit liber. „Mă, Cornele, tu nu ești în tură, sper, ai liber?“, a întrebat tovarășul Smarandache. „Sunt în tură, tovarășu' Smarandache“, am zis eu. A înnebunit Smarandache când a auzit. A sunat la centrală la București, a zis că e bolnav și că nu știe nimic. La Iași deja sunau telefoanele ca la nebuni. Direct de la București. M-a luat Smarandache de la Miliție, m-a dus la Câmpulung și mi-a zis: „Du-te sus la stație, nu spui nimic la nimeni, nu ai părăsit stația“. „Și Ilie?“, am întrebat eu. „Dă-l dracului pe Ilie, că am eu grijă de Ilie“, a spus el. Lui Smarandache îi era teamă pentru el, nu pentru mine. Că el era cu mine, în loc să știe ce se întâmplă cu stația.

S-a rezolvat cumva, ne-a oprit la toți din salarii, am fost mustrați, dar după încă o lună Smarandache m-a dat afară de acolo, m-a adus la Iași, la o stație de rezervă, o stație veche, din timpul războiului, o glumă. Ea nu funcționa, avea doar personal de întreținere. Dar n-aveai nici ce să întreții. Mizerie și rugină, ce să întreții? Nu era nimic de întreținut, aia trebuia dată toată la fier vechi. A trecut o lună, au trecut două, stăteam dincolo de Ciurel toată ziua, beam, mergeam la pește, de câteva ori am încercat să vorbesc cu Irina, dar nu s-a putut, nu a vrut. A fost cât pe-aci s-ajung iar la Miliție. Eh, ca să vezi: într-o seară, a doua zi eram liber, mi s-a făcut dor de Rarău. Mi s-a făcut dor de Gicanu, de muntele ăla frumos, de cehoaicele alea, de redegiste. Și m-am dus în Câmpulung. Am luat trenul noaptea și am plecat. Dar când am ajuns în gară mi-am zis: „Ce fac eu aici?“. M-am întrebat: „Băi, Cornele, ce e cu tine? Tu nu ești așa“, mi-am zis. A plecat trenul cu care am ajuns eu. Și am stat acolo pe peron. Și mă gândeam: ce-o să fac eu de-acum cu viața mea? Și am văzut că venea de departe un tren, din sens opus. Și am făcut un pas, și încă un pas, și am ajuns pe șine. Mă

vedeam toată viața acolo, în dărăpănătura aia unde mă trimisese Smarandache, cu ăia doi bețivi, unul nu mai avea dinți deloc în gură, toată viața în garsoniera aia de nefamilist, și m-am gândit: nu mai bine să termin cu totul? Eh, nu plânge, iubita mea. Stai, că se termină bine, nu s-a întâmplat nimic, nu a dat trenul peste mine.

Anastasia a izbucnit în râs, deși lacrimile îi șiroiau pe obraz. S-a ridicat de la masă și l-a îmbrățișat pe bărbatul care acum plângea și el.

— Și trenul venea și mi s-a părut că totul ar fi mai simplu dacă aș rămâne acolo, pe șine, în fața lui. Dar mi-a fost frig, țin minte, odată m-am zgribulit, așa, deși era în septembrie. Și, cumva, mintea mi-a mers cu totul în direcția asta: mi-e frig. Poate că oasele mele pline de gheață, m-am gândit după aia, m-au salvat. Am intrat în clădirea gării și am adormit acolo pe o bancă, epuizat. Șeful gării m-a acoperit cu o pătură. Mi-a zis a doua zi:

— Dom'le, am crezut că ești vreun vagabond, dar nu miroseai.

Bine că nu a sunat la Miliție.

Peste câteva zile mi-am luat o săptămână liber și m-am dus acasă, la ai mei. Nu-i mai văzusem de atunci, se făcea anul. Au plâns când m-au văzut, s-au bucurat. Și ce să vezi, a doua zi am cunoscut-o pe maică-ta. Am mers la meci la Călărași, juca cu Țăndăreiu', stătea lângă mașina de Salvare, o Dacia-papuc. Era asistentă, ai văzut cum e la fotbal, să fie asistență medicală la teren. Și eu m-am apropiat de gard, am stat de vorbă cu ea acolo. Ea nu vrea să vorbească, că n-are voie, i-am zis că mi-a venit o idee.

— Știu, tati, asta!

— Da, așa a fost.

Taică-su a simulat un atac de cord și asistenta de dincolo de gard a trebuit să-i vină în ajutor. L-au dus la spital

cu mașina Salvării, acolo constatându-se o stare de epuizare și un atac de panică. A plecat din spital în seara aceea, odată cu domnișoara asistentă care-i salvase viața.

— Eu asta vreau să-ți spun, a continuat el, poate că acuma ești tristă, poate că zici că vei fi nefericită pentru totdeauna. Dar nu e așa. Viața se schimbă, viața se schimbă mereu.

Anastasia l-a bărbierit și și-a amintit cuvintele lui de atunci, din Gara de Nord, cuvinte care și acum par că se aud, la fel cum firele de păr de pe fața lui aveau să mai crească și după ce va fi îngropat.

A doua zi după înmormântare, stătea cu maică-sa la cafea în bucătărie, tăcute, privind fără expresie la munții de vase nespălate și lucruri aruncate în dezordine. Cu gândul parcă la alți munți, la alte dezordini, maică-sa a spus:

— Mi-e așa de ciudă că toată viața ne-am certat pentru niște curve.

11
Claude Bourdin

Emilia locuia într-un bloc cu zece etaje aproape de bucla din Drumul Taberei. Avea trei camere micuțe, albe și luminoase, pline cu flori în ghivece. Casa nu părea totuși foarte aglomerată.

— În afară de ghiocel, trandafir și lalea, n-am habar de flori. Aa, cred că și ficus, că aveam în școală.

— Dacă vrei, îți fac o prezentare a lor, dar se vede pe fața ta că nu vrei.

— Nu vreau, așa e.

Pe masa din sufragerie, Emilia pusese două cartoane, unul pe care scria „Rareș“, altul peste masă, pe care era trecut numele ei. Iar lângă fiecare carton, un steguleț, tot din hârtie. Pe stegulețul din dreptul lui Rareș era desenat un cap de pisică, iar pe stegulețul din dreptul femeii era desenată o față de copil, asemănătoare cu emoticonul „Smiley“. Rareș a râs când a văzut aranjamentul și s-a uitat de aproape la stegulețe.

— Ți-am spus, întâlnire la nivel înalt, protocol, tot, a zis Emilia.

— Foarte tare. Ăsta e Motănel, nu?

— Bineînțeles, ce, nu seamănă?

— Picătură. Iar aici cine e? Ești reprezentanta emoticoanelor de pe Facebook?

— Nu, aici sunt reprezentanta copilului meu. Am un copil.

— Ai un copil?

— Am un copil. Are 12 ani și îl cheamă Rareș.

— Rareș, ca pe mine?

— Da.

— De ce îmi spui toate astea?

— Mă gândesc că e drăguț să ți le zic. Mi-a plăcut la tine, am fost stupidă și vreau să mă revanșez cumva.

— Acum e momentul în care mă gândesc dacă ești normală la cap. Se vede pe fața mea asta?

— Deloc.

— Da, e momentul în care mă gândesc dacă nu cumva ești o nebună. Flori, desene cu capete de pisici și de copii, Rareș, cum mă cheamă și pe mine, prea e cusută cu ață albă.

— Acum e la ai mei. Uite!

Emilia i-a arătat pe telefon poze cu un copil care îi semăna mult – avea trăsături fine, ochi mici și vii, un zâmbet larg, cu dinți mari peste care purta aparat ortodontic. Rareș a tras adânc aer în piept și i s-a părut că simte mirosul rece al plantelor, mirosul de pământ negru, de flori și limpezimea pereților albi.

— Știi, plantele ar trebui să fie soții și copiii tăi, de fapt, i-a spus Rareș.

— Cum adică?

— Ca în filmele de groază. Plantele să te apere, iar asta pentru că, de-a lungul anilor, în pământul lor ți-ai îngropat foști iubiți și, de ce nu, dacă scăpăm mai multe linguri înăuntru, copii. Pot fi copii avortați, pot fi copii din cartier, nu știu. Să mai lucreze și scenariștii, nu pot să le dau totul mură în gură.

Emilia a turnat vin în pahare.

— Pentru cunoașterea omului de către om, a spus Emilia.

— Pentru filme americane horror turnate în vechile blocuri comuniste, a spus și Rareș.

Emilia i-a povestit că a fost căsătorită, că e divorțată de aproape zece ani de zile și că ține legătura cu fostul soț, exclusiv din pricina copilului. El s-a recăsătorit, are alți doi copii, ei nici prin gând nu i-a trecut, însă câteodată are un chef nebun de sex, iar atunci masturbarea i se pare frustrantă. De ce l-a căutat? s-a întrebat ea. Pentru că i s-a părut tare neterminată seara și foarte dezechilibrată. El fusese drăguț și haios, ea, cam nesuferită și mult prea ocupată de sine în timpul actului sexual.

— Altfel, ce să-ți zic, am fost inginer petrolist dacă-ți vine să crezi, însă m-am lăsat și m-am apucat de terapii alternative, de masaje, de Yoga, pentru că asta vreau să fac. Nu-ți mai zic că am și un fel de suflet de asistentă medicală, de mama răniților, de pe urma căruia a profitat mult și fostul soț.

— Te duci la sală, alergi mult, ai un cult pentru propriul corp? Adică, mă gândesc, de ce naiba nu-ți par hidos cu corpul meu? a întrebat-o Rareș.

— Nu am nici un cult pentru corp, pur și simplu nu mă îngraș și nu mi-e foame. Dar sunt sănătoasă, mă simt bine, nu am nimic, fac mișcare, alerg. Cât despre tine, ce să zic, îmi place cum ești tu. Ești simpatic, am râs, m-am distrat, iar sexul a fost OK. Dar zi-mi povestea ta.

— Mmm, eu sunt din cei fără povești. Adică nu e ceva de genul: eh, stai să-ți povestesc, să te crucești, viața mea e un roman. Mă rog, am niște chestii tari.

— Zi-mi, zi-mi!

Rareș i-a povestit că în anul trei de facultate, la Istorie, a plecat cu o bursă la Caen, în Franța, un schimb de studenți care aveau să locuiască la familii care pierduseră

pe cineva pe front în Primul Război Mondial. Era un proiect cu dublu sens – ei trimiteau aici niște studenți, la București, noi trimiteam acolo. Un proiect, o idee, un schimb, spune-i cum vrei, care s-a încheiat anul ăsta, în 2018, la 100 de ani de la încheierea războiului. Eu am locuit la Marianne Resquille, așa a fost să fie, nepoata lui Claude Bourdin, un tânăr care a murit pe front la 18 ani, în Primul Război Mondial, bineînțeles, și care cu doar o lună înainte să plece pe front a lăsat-o însărcinată pe iubita lui, Élise. Din scrisori îți dai seama că fusese și prima oară când Claude făcuse sex. Probabil așa a fost pentru amândoi.

— La fix. Pot să fac glume în timp ce povestești?

— Cum vrei. Așa, Madame Resquille era singură acum, își pierduse bărbatul într-un accident de mașină. Ea era ultima depozitară a memoriei lui Claude Bourdin, lăsată ca un fel de legământ de maică-sa, iar maică-sii de la bunică-sa, mama lui Claude, cea care o îndoctrinase cu tot ce a însemnat copilul ei. Poze, scrisori, toate își aveau locul lor pe câteva rafturi în bibliotecă și într-o ladă mare de lemn viu colorată – uniforma de licean a tânărului Claude, primele lui poezii, primele lui bilete de dragoste, un jurnal, patru scrisori de pe front. Madame Resquille nu a avut copii, mi-a spus că va lăsa toate lucrurile lui Claude unui muzeu. Dar încheia de fiecare dată cu glasul stins și ridica din sprâncene: „Dacă le vor vrea“. Iar eu insistam, spunându-i că sunt o avere pentru orice muzeu. Am făcut fotografii și cópii după toate caietele, foile și obiectele rămase în urma lui Claude și Marianne stătea lângă mine în ceea ce am ajuns să cred că era, de fapt, un proces de adopție. Adoptam un tânăr mort în Primul Război Mondial. Și nu aveam nimic împotriva acestui lucru. Ba chiar mi-l doream. Am revenit după bursa din anul 2000 de mai multe ori la Caen, la madame Resquille, mai

exact într-un sat din zona Arromanches, câte trei-patru zile, ne plimbam prin parc, era tare frumos, iar pentru anul ăsta programaserăm o excursie la Brounix-Petit, acolo unde a murit Claude. Știi în ce zi a murit?

— În ce zi?

— Pe 17 noiembrie 1915. Aceeași zi ca alaltăieri când ne-am întâlnit, ziua cu terapia Bowen și cu sexul.

–- Dar asta nu spune nimic, nu? Fiindcă acum tu pari ăla ciudat.

— Nu spune nimic, e o simplă coincidență, bineînțeles, dar sunt ambele în aceeași zi. Revin: anul acesta stabiliserăm să ne vedem. Am vorbit ultima oară pe 20 septembrie. Pe 25 septembrie însă a murit. În somn. A fost găsită a doua zi de o femeie care îi mai făcea curat prin casă și care îi mai aducea aminte una-alta, pentru că uita, uita mult. Așa că nu m-am mai dus. Dar asta nu e tot: bătrâna Resquille nu a lăsat nimic din ce i-a aparținut lui Claude vreunui muzeu sau vreunui memorial. Prin testament, mi le-a lăsat mie. Nu e amuzant?

— Și le vei primi acasă?

— Da.

— Au venit deja?

— Nu, n-au venit, urmează să vină. Iar casa a donat-o primăriei, să se facă acolo o grădiniță care să poarte numele lui Claude. Iar asta nu e tot!

— A înviat Claude!

— Nu. Fii atentă. Unchiul lui Claude a fost nimeni altul decât Franz Richelt.

Rareș tace.

— Habar n-am cine e Franz ăsta.

— Îți spun eu. În 1912, Franz Richelt a sărit de pe Turnul Eiffel cu o parașută făcută de el după desene de-ale lui Leonardo Da Vinci. Pe 4 februarie 1912, s-a aruncat în gol de la primul nivel al Turnului Eiffel, de la

înălțimea de 58 de metri. S-a zdrobit de pământ, nu i s-a deschis parașuta. Nu fusese testată prea mult, însă el avea nevoie de bani ca s-o perfecționeze, sperând s-o vândă apoi armatei franceze, în ideea că se va îmbogăți. Știu, e atât de simplu, ca oricare altă viață. Omul era de origine austriacă, se căsătorise cu sora mai mică a mamei lui Claude. Tot în 1912 moare și soția lui Franz, de tifos. Există o filmare cu saltul lui Franz Richelt, e pe YouTube. Hai să-ți arăt!

Au privit împreună cele două minute de înregistrare în care Franz, urcat pe un scaun care era pus pe o masă lângă balustrada turnului, ezită și tot ezită să sară. La un moment dat privește spre cameră, se leagănă de câteva ori și sare în gol cu gândul la celebritatea și la banii pe care avea să-i primească pentru invenția sa. Două secunde mai târziu își zdrobea creierii de pământ. E purtat de asistență pe brațe. Nu ca un învingător, ci ca un muribund.

Au făcut sex o dată, Emilia s-a strâns ghem când a avut orgasm, degetele i s-au încleștat, a rămas astfel minute bune, având spasme la fiecare minut. Rareș îi auzea măselele scrâșnind, a întrebat-o dacă e totul OK, ea a gemut ceva ininteligibil, în timp ce un ochi i se mișca ciudat. El s-a gândit la tradiționalul accident vascular și la tot ce ar decurge din asta: să cheme ambulanța, să dea declarații sau, pur și simplu, să nu facă asta și să plece. Emilia și-a revenit, a oftat satisfăcută de câteva ori, i-a spus lui Rareș că așa i se întâmplă uneori, când are un orgasm mai intens, i se strâng pumnii și i se încleștează mandibula, însă nu e nimic grav, a fost la doctor, i-a dat să ia potasiu și magneziu. E o reacție a mușchilor și atât.

Emilia stătea în mijlocul patului, cu genunchii la piept și cu spatele drept, ca o statuetă tribală. Din spate, pe fereastră, intra lumina din stradă și pătrundea prin pielea urechilor ei depărtate. O statuie neagră, fierbinte, cu două

urechi roșii, rozalii, două discuri solare parcă pulsând. Lui Rareș i s-a părut incredibil de urâtă.

Emilia i-a spus că trebuie să meargă să-și ia copilul de la bunici pentru că așa i-a promis. Rareș s-a bucurat auzind acea invitație la „Valea!“. Emilia a aprins lumina în cameră și atunci Rareș a văzut că are pleoapa stângă lăsată, ochiul mai închis. Femeia a văzut uimirea lui și i-a zis:

— E o problemă a nervului. Când sunt foarte obosită, se închide puțin.

Rareș s-a gândit că Emilia, cu fiecare oră care trece, devine tot mai hidoasă. Iat-o, e miezul nopții, ea e descărnată, tulpinile florilor se încolăcesc toate în jurul ei, pe ochi i se așază două petale.

A plecat cu Claude în minte, cu mama lui Claude, cu fiica lui Claude și cu nepoata lui Claude, plus ultimul Claude, cel din el însuși, mortul înfiat, s-au urcat cu toții în SEAT cu direcția „Foca“. Până la urmă, s-a gândit Rareș, Claude va muri și în acea poză de pe front, ca și cum moartea va începe să-i roadă și viața, urmărindu-l până la naștere. E ceva profund adevărat și nedrept în orice fotografie. Oameni care nu se mișcă, dar au ochii deschiși, adevărul ultim și înșelător al oricărei morți: că moartea nu e definitivă, că moartea are viață în ea. Atenție, conține urme de viață, de alune și ou!

Ce lipsă de respect, și-a zis Rareș, am inventat atâtea pe lumea asta, dar nu reușim să-i facem pe oamenii din filmele vechi, de la început de secol XX, să nu mai meargă atât de repede în acele înregistrări. Îi lăsăm, săracii de ei, isterici și caraghioși pentru totdeauna. Morții, morții se mișcă cel mai repede.

12

Celălalt apartament

Anastasia nu se putea gândi că viața se schimbă totuși în felul acesta, parcă special pentru a le oferi oamenilor posibilitatea de-a se resemna melancolici și de a-și privi viețile ca pe niște tablouri.

Izabela a venit pe la ea a doua zi, iar Raluca a trimis-o pe Giulia, o tipă scundă și cu ochii mari, care te privesc insistent, ai zice independent de voința ei.

— Orice ai nevoie, cumpărături, spre exemplu, i-a comunicat Raluca la telefon statutul Giuliei.

— Lucru clar, nu am nevoie de absorbante, a zis Anastasia.

În timp ce vorbea cu Raluca își băga simbolic și vomitiv două degete pe gât, iar Giulia râdea.

— Îmi cer scuze, Giulia, nu eu i-am zis Ralucăi să te trimită, îți dai seama. E o mârlănie ce a făcut, i-a zis Anastasia.

— Nu e nimic, fii serioasă, mai bine că am plecat din redacție, a spus ea.

Ediția în care apărea profesorul de sport era ultima din sezon. Giulia a plecat, fără chef și fără să bea un ceai măcar, cu un ditamai rucsacul în spate, a zâmbit din ușa liftului și a spus „Sănătate“. Așa umbla ea, cu un rucsac

imens în spate, încât erai încredințat fie că pleacă, fie că tocmai s-a întors de la munte sau de la mare.

Anastasia a pus mesajele primite de la „tipul din Grecia" într-un singur document și, fără mari pregătiri, a sunat la Parchetul de la Severin, doar să vadă dacă procurorul Costel Țura există. Exista. A luat numărul său de telefon și a mulțumit mirată. Nu ar fi fost prima oară când primea ponturi pentru cazuri foarte tari. Cu câteva luni în urmă, prietenul unui tânăr sinucigaș îi trimisese scrisoarea de adio a prietenului său în care acesta avea ca ultimă dorință să fie tatuat pe întregul corp cu diferite mesaje pentru toți cei care, spunea el, îi greșiseră și care îl împinseseră la sinucidere.

Stătea în fotoliu, cu laptopul în brațe și cu multe întrebări în cap, nu foarte clare, luând pentru prima oară în serios faptul că ar putea exista un „caz Orșova". Izabela se plictisise în pat citind despre actualele dinastii politice din China, din cartea *Noii împărați*, și dormea.

Anastasia era încă ușor amețită, o durea în capul pieptului și se simțea slăbită. Încerca să lucreze la ceva, la orice. De zăcut îi plăcea să zacă numai când era sănătoasă. Iar peste o zi sau două, când se va simți bine, avea să meargă din nou la doctor și să scoată „chestia". Nu avea la ce să se gândească, și-a zis, acesta e planul. De obicei, cel mai confortabil i se părea să se ocupe apoi de eventualele consecințe neplăcute ale deciziilor. Dar deciziile trebuiau luate din start. Deliberarea, calculul, era convinsă, nu fac decât să aducă vinovăție și nesiguranță. Să acționezi după îndelungi puneri în balanță, cu palmele umede, ca un parior în sevraj, era o prostie, nu ar fi recomandat asta nimănui. Și, până la urmă, nu era oare stranie supoziția care se afla în spatele acestei raționalități care-i garanta că, luând în calcul toate aspectele pe care le știe, bineînțeles, va ajunge la cea mai bună decizie? Nu disprețuia

asta? Nu era această supoziție atât de arogantă și atât de sfidătoare față de tot ce înseamnă puterea devastatoare a vieții? Până la urmă, ea era cea care se expusese, ea își pierduse camuflajul. I-au venit în minte serile în care, uitându-se pe aplicația meteo de pe telefon la temperaturile de a doua zi din București, petrecea mai mult de o jumătate de oră urmărind cât de cald va fi în Dubrovnik, în Praga, în Barcelona sau Liverpool, în Amsterdam și alte orașe prin care fusese și pe care nu le eliminase din aplicație. În februarie urmează Madrid, în mai, Lisabona, pentru a patra oară Lisabona, orașul care i se părea atât de familiar. Avusese un iubit, Costi, un tip scund, cu zâmbet sincer, care însă transpira foarte mult. Costi fusese agent de vânzări în industria farmaceutică și renunțase pentru poker online. Acum trăia pe unde voia. Se apucase de schi, corpul i se schimbase, din ce văzuse în poze, poate nici nu mai transpira atât. Când și când mai vorbeau pe WhatsApp, odată i-a spus Anastasiei că trece și el prin Viena dacă ea merge acolo pentru un weekend. Anastasia nu a putut să-l refuze, dar în acea zi de sâmbătă, în Viena, și-a închis telefonul. Nu voia să-l vadă, strica ceva din ritualul *City Break*-urilor. Se plimba, făcea poze, bea cafele și vinuri de toate felurile, fuma iarbă când găsea. Rar, invita câte un bărbat la ea la hotel.

Prezentul ei nu venea doar din trecut, ci și din viitor, liniștitoare senzație că totul se varsă aici și acum, în balta liniștită a unui weekend. Să mergi prin Barcelona, să simți puterea pe care o au clădirile asupra cărnii, cum privirea lor e mai puternică decât privirea ta, să te doară picioarele seara, să simți broboanele de transpirație curgându-ți pe spate în Lisabona și vânzătorii de iarbă cu atitudinea lor de buni cetățeni, sau iarna grea din Hamburg, Doamne, cât i-a plăcut Hamburgul cel rece, metalic, umed! – iar

acum trebuia să constate povestea apăsătoare a maternității, care o urmărise de ceva vreme ca o umbră de care habar nu avea. Deja Nea Petrică nu-i mai era atât de simpatic. Se pare că acest maimuțoi săpase, împreună cu nefericitul fiu al bătrânei Corina, Karl, o întreagă galerie de tuneluri pe sub viața sa. Tuneluri prin care se auzea, vuia, vocea maică-sii: „Anușca mea o să facă o fată, o să vedeți voi!".

La toate acestea, recuperarea „aparatului de ras" din memorie îi crease o imagine confuză: aparatul de ras pe care-l folosise la Izabela ca să se prezinte a doua zi în fața Corei, patroană de videochat, și aparatul de ras cu care îl bărbierea pe taică-su, prin care-l atingea pentru ultima dată. Apoi, Anastasia era mirată că nu făcuse legătura între fața strâmbă a lui Cornel de după accidentul vascular și fața strâmbă, înțepenită pe televizoarele epocii, a lui Ceaușescu, atunci când taică-su era la secția de Miliție și viața îi arăta cât de schimbătoare poate să fie.

De-acum se întunecase, Izabela continua să doarmă, iar Anastasiei, spre strania împlinire a acestei zile, îi apăruse în minte domnul Nedelcu, Laurențiu Nedelcu, da, așa îl chema. Un tip înalt și slab, cu un zâmbet deliberat imbecil, rod al nepăsării și abandonului. Se apropia de 60 de ani cu pași dezinteresați și cu o poveste pe care, dacă ar fi putut, ar fi folosit-o ca explozibil – să se detoneze cu o poveste ascunsă sub haină în piața publică.

Îi fusese prezentat de Raluca:

— E o rudă de-a unei rude, vezi ce vrea, că m-a înnebunit, mă sună în disperare.

Totul a fost straniu de la început: bărbatul i-a dat întâlnire Anastasiei la ora zece seara, în Parcul Alexandru Ioan Cuza, intrarea din Bulevardul Liviu Rebreanu. Era tot o zi de toamnă ca acum, ba chiar spre sfârșit de noiembrie, când întunericul după-amiezii e atât de murdar, cu trecători

grăbiți și mașini isterice. Domnul Nedelcu avea pe el un parpalac până-n pământ, iar pe cap o șapcă pe care erau însemnele unei echipe din NBA, Anastasia nu-și mai amintește care. S-au plimbat, domnul Nedelcu i-a povestit cum acel parc a fost al familiei sale, numai că fusese înșelat de un clan interlop care-i plătise o nimica toată pe drepturile litigioase.

— Dar eu nu am știut că pentru drepturile litigioase am semnat, ci pentru o procură prin care urma să stabilim un preț mai târziu, procură prin care ei… mă rog. Ideea e că ne-am judecat, că au avut pile și m-au făcut. Am pierdut, și procesul, și tot.

Acolo se aflaseră casa, moșia familiei sale în perioada interbelică, se oprea când și când, rotea privirea de jur împrejur și indica locul unei clădiri care nu mai exista, al unei dependințe de pe domeniu, dispărută și ea de mult. A scos câteva poze, le-a luminat cu telefonul, Anastasia privea scârbită. În acest timp, probabil că omul își imagina cum membrii familiei sale, de-acum morți cu toții, soseau în calești acasă. Trăgea adânc aer în piept și, odată cu el, toată nedreptatea societății care pur și simplu nu voia să întoarcă lucrurile așa cum fuseseră odată.

— *Restitutio in integruuuum!,* pronunța accentuat, ca un profesor de latină care are erecție la anumite declinări.

Anastasia era total insensibilă, îl privea plictisită pe individul acela care voia clădiri sau bani în numele dreptății, de parcă s-ar mai putea face dreptate cumva pentru toți cei cărora nu le-au fost luate casele, mobilele, pianele, moșiile, ci viețile sau copiii sau pur și simplu un alt fel de viață. Ca și cum, în lume, își zicea Anastasia, doar unele lucruri au dreptul să se schimbe definitiv, iar altele pot fi date înapoi. Mai degrabă Cornel, taică-su, avea dreptate: viața se schimbă. Timpul cărnii și timpul obiectelor, timpul vieții și timpul pietrelor.

Tâmpitul de Nedelcu, rămas orfan de neam și clădiri, avortat de măreția familiei sale în calea unor interlopi, împreună cu șapca lui nefericită și parpalacul de pervers sexual, s-a alăturat micuțului grup format de Karl, Nea Petrică și Criminalul din Finlanda. Ce adunătură, și-a spus Anastasia, ce moașe mi-am găsit pentru avort!

S-a îmbrăcat și a ieșit să se plimbe prin cartier. A vorbit cu maică-sa, i-a zis că a avut o zi grea, să stea liniștită, de-abia așteaptă să-și facă un duș și să se bage în pat. Maică-sa i-a spus că la Jegălia plouă, că i-a adus cineva niște lână din care o să-i facă o pereche de șosete groase, de purtat prin casă.

Izabela se trezise și o suna încontinuu. După ce a terminat cu maică-sa, a sunat-o. Izabela spunea că niciodată nu a dormit mai bine, ea care are insomnii de atâta timp.

— E ceva, fată, cu sarcina asta a mea, te odihnește, i-a spus Anastasia. Hai că urc acum, sunt prin cartier.

— Ia-mi și mie, *pliz*, o ciocolată.

— OK. Frate, femeie gravidă, umblu să-ți iau ciocolată.

— Mare, Milka cu biscuit.

— Deci ai și pofte.

Adevărul este că i se făcuse și ei poftă de foietaj – plăcinte, sărățele ieftine, la pungă, orice. A simțit un gol în stomac, iar gura i s-a umplut de salivă. S-a ferit din drum, într-un părculeț cu leagăne dintre blocuri, unde a scuipat. S-a aplecat în față, și-a ținut părul cu mâinile și a scuipat. Avea o puternică senzație de vomă care i-a trecut în momentul în care i-a intrat în raza vizuală – cum stătea cu fața aplecată în jos – un câine lup imens. S-a speriat, s-a tras înapoi și pe moment i-a trecut prin minte că ar fi putut vomita pe câine.

— E blând, e blând, a zis bărbatul care-l ținea în lesă. E și bolnav, are probleme la un șold, a continuat el. La

fel și eu, a completat, arătând bastonul pe care-l ținuse lipit de picior.

— M-am speriat, atât.

— Vă e rău? a întrebat-o bărbatul.

— Cumva, da.

— Aveți nevoie de ajutor?

— Nu, mulțumesc, locuiesc aici, la două blocuri distanță.

— Vreți să vă însoțesc?

— Nu, chiar e OK.

Bărbatul a salutat și s-a îndepărtat. Câinele șchiopăta ușor, la fel stăpânul, sprijinindu-se într-un baston. Anastasia i-a însoțit cu privirea până când au ieșit din părculeț și s-a gândit la lumea lor mică, dar plină de afecțiune și de lungi plimbări. Apoi s-a gândit la suferința bărbatului când o să-i moară câinele. A vomitat lângă un leagăn. S-a întâmplat atât de repede, că n-a putut nici măcar să facă doi pași în stânga, spre gardul viu.

Izabela a mâncat jumătate de ciocolată, Anastasia o felie de pâine prăjită cu puțină brânză, a băut ceai, și-a luat pastilele și avea din nou chef să meargă pe străzi, să simtă aerul rece și umed, avea poftă să intre undeva să bea un gin, o bere, o cafea. Izabela a plecat, nu înainte ca Anastasia s-o invite să doarmă la ea și a doua zi.

S-a băgat în pat, a luat laptopul în brațe și a tastat:

„Până în ce lună…“

Au apărut primele sugestii de la Google:

„Până în ce lună a sarcinii poți face dragoste“

„Până în ce lună a sarcinii poți face avort“

„Până în ce lună de sarcină poți zbura cu avionul“.

După o săptămână se simțea mult mai bine, însă nu avea nici un chef să meargă la muncă sau să iasă din casă ziua. Se plimba seara prin cartier și aranja lucrurile prin

casă. Se programase la o clinică privată pentru un control ginecologic, dar contramandase, îi scrisese două e-mailuri cu întrebări celui care-i scria despre copilărie și Orșova de pe adresa „crimadelaorsova@hotmail.com“ la care nu primise nici un răspuns. Avea impresia că e încă slăbită. Mânca puțin, bea mult ceai, iar când mai fuma câte o țigară, o lua amețeala și-apoi, în câteva minute, o puternică senzație de vomă.

S-a trezit pe întuneric, într-un zgomot puternic care părea că vine de pe holul apartamentului și, poate dintr-o ciudată contopire și prelungire a unor imagini din vis, a avut pentru o clipă credința că se află pe pista de aterizare a unui aeroport scufundat în întuneric, cuprinsă de spaima că oricând burta lucioasă a unui avion imens avea s-o zdrobească. A vrut să aprindă veioza, însă nu era curent. S-a ridicat panicată din pat și s-a ascuns după șifonier, în spațiul îngust unde înainte ținea imprimanta. Inima îi bătea puternic, se auzeau voci multe și i-au trebuit câteva minute ca să-și dea seama că, totuși, nu părea să fie cineva în casă. Se întreba dacă a fost un cutremur pe care nu l-a simțit. Deși ea se trezise până acum la fiecare cutremur nocturn. O deprima gândul că poate a avut loc o explozie în bloc, o scurgere de gaze, o instalație improvizată, cum vezi la știri. Când erau cutremure noaptea, se ridica în fund în pat și aștepta atentă, încordată, fără să respire, să vadă ce se întâmplă. Acea poziție încordată, cu ochii larg deschiși în întuneric i se părea cea mai potrivită protecție împotriva cutremurelor. A ieșit de după șifonier, de-acum cu ochii adaptați la întunericul din casă, a mers spre ușa camerei pășind încet, să nu facă vreun zgomot. A apăsat cât de ușor a putut pe întrerupătorul de curent de lângă ușă, fără nici un succes însă. Nu era nimeni pe holul apartamentului, s-a apropiat de ușa de la intrare și s-a uitat pe vizor. A văzut dincolo, pe holul etajului, lumini

care se mișcau haotic. A auzit voci de copii, glasuri de femei și de bărbați și de câteva ori apeluri autoritare la calm. A deslușit de câteva ori limpede: „Este o intervenție a trupelor speciale, rămâneți în apartamente“. A continuat să privească pe vizor la haosul de lumini, avea impresia că dacă deschide puțin ușa, cât să arunce direct o privire, totul ar fi fost mult mai limpede, ar fi înțeles ce se întâmplă. Nu a făcut-o însă, după zece minute de așteptare a repornit curentul în bloc, prin vizor a văzut de aproape capetele mascaților, s-a tras speriată înapoi și când s-a reapropiat a deschis încet yala și a crăpat ușa cât să se poată uita spre apartamentul vecin, unde ușa era deschisă. Avea obiceiul să pună lanțul la ușă, lucru care și acum, fără nici un motiv, îi dădea un dram de liniște. Se auzea lătrând Zero, pincherul isteric al doamnei Cotescu, de la etajul cinci. Încerca să simtă mirosul „intervenției“, al violenței, trăgea amplu aer în piept. I-a venit în minte să sune pe cineva de la televiziune, dar și-a dat seama că era o idee proastă, dacă nu tâmpită de-a dreptul. Între ușa apartamentului în care locuia Anastasia și apartamentul vecin, cu trei camere, era o distanță de doar trei metri, nu mai mult. În momentul în care cei doi mascați de pe hol s-au agitat și au făcut câțiva pași spre scară, Anastasia a închis puțin ușa din instinct, îngustând și mai mult fanta prin care avea acces la ce se întâmpla dincolo. Din apartamentul vecin a apărut prima oară un mascat care ținea de braț, ridicând cu putere în sus, un bărbat care șchiopăta. Bărbatul încerca să calce doar cu piciorul drept și gemea de durere. În urmă venea un alt mascat care îl ținea pe bărbat de braț. Mâinile bărbatului erau legate la spate cu cătușe. S-a oprit din țopăitul într-un picior pentru o secundă, și-a ridicat privirea din pământ și s-a uitat spre ușa dincolo de care era Anastasia. Era un tip șaten, cu părul crescut, prins în coadă în vârful capului, cu doi ochi

negri mari, care s-au strâns de durere când mascații au tras de el violent spre scări. Nu avea mult peste 40 de ani.

— Mergi, mergi, a urlat un mascat, nu sta, mergi!

Anastasia a deschis ușa larg, ridicând mâinile, mai mult palmele, undeva la nivelul șoldurilor, semn al gândurilor pașnice. S-a pus imediat în fața ei un mascat care a rugat-o să intre în apartament, totul s-a încheiat, totul e bine, nu e nimic de văzut.

— De ce nu sunt medicii de la SMURD? a întrebat Anastasia, însă nu i-a răspuns nimeni. E o porcărie ce faceți, a continuat ea.

Căuta cu privirea pe lângă individul masiv privirea bărbatului scos din apartament. Ceva îi spunea că și el vrea să-i prindă privirea. Îi vedea piciorul stâng mișcându-se destul de ciudat din genunchi. Când să coboare pe scară, bărbatul a țipat de durere și i-a rugat pe mascați să se oprească o clipă, ceea ce nu s-a întâmplat și, smucindu-l, l-au făcut să pună în pământ piciorul stâng, moment în care acesta i s-a îndoit de la genunchi în exterior, de parcă articulația nu exista. Anastasia a simțit că-i vine să vomite. Mascații au tras de el mai departe pe scări în jos, bărbatul scoțând un urlet gâjâit, iar Anastasia s-a gândit la un animal pe moarte. Atunci s-a strecurat pe lângă mascatul din fața ei, însă nu a apucat să-l depășească, acesta prinzând-o între el și balustradă. Anastasia a reușit totuși să-l privească în ochi pe bărbatul aflat în suferință, și el pe ea. Respira aspru, din gură îi săreau stropi de salivă.

— Lăsați-l puțin să respire! a strigat Anastasia.

— Unde dracu' sunt ăia cu targa? s-a auzit unul dintre mascații care-l cărau pe bărbat.

Mascatul de lângă Anastasia a apucat-o cu ambele mâini și, rugând-o să intre în casă, a smucit-o destul de tare.

— Mă rănești, domnule! a spus Anastasia revoltată. Nu trage așa de mine!

— V-am rugat, doamnă, v-am rugat, a strigat mascatul la ea.

— Așa, m-ai rugat, m-ai rugat, stai o clipă. Ce dracu' pot să fac?

— Vă rog, a spus mascatul destul de revoltat, încercând s-o ia pe Anastasia pe sus, însă ea se prinsese cu ambele mâini de balustradă. Fata a scos un țipăt, poate nu atât din cauza durerii, cât mirată de ceea ce i se întâmpla.

— E însărcinată, a strigat atunci bărbatul care respira tot mai greu și își schimonosise fața de durere. Mascații l-au luat pe sus și au coborât cu el în grabă.

— Ce-ai spus? Ce-ai spus? a strigat Anastasia în urma lui.

— Doamnă, încetați, vă rog. Mai sunteți și însărcinată.

Anastasia privea spre parterul blocului, în urma bărbatului îndurerat, deși el dispăruse de mult.

— Da, sunt însărcinată, a îngăimat Anastasia. Locuia aici? l-a întrebat ea pe mascat.

— Da.

— De cât timp?

— Nu știu.

— Ce a făcut?

— Nu pot să vă spun.

13
Motănel

A simțit imediat că ceva nu era în regulă. De obicei, când deschidea ușa apartamentului, întâmpina rezistență, pentru că Motănel era tolănit. Împingea ușa cu el, care se rostogolea pe spate și miorlăia în semn de bun-venit. Apoi se urca pe masa din bucătărie și aștepta ca Rareș să pună masa. Cât timp Rareș se spăla în baie pe mâini sau își făcea duș, el își curăța blana.

De data aceasta, Motănel nu era dincolo de ușă, iar aerul rece din casă l-a îngrozit. S-a repezit în sufragerie, acolo fereastra era închisă. În dormitor, însă, fereastra era dată de perete și plasa de țânțari era ruptă. A scos telefonul din buzunar și a sunat-o pe maică-sa. Da, venise, făcuse curat în casă, îi lăsase mâncare în frigider și aerisise în toată casa, dar era convinsă că închisese ferestrele. Mereu era convinsă că a făcut totul cum trebuie, i-a amintit Rareș, apoi s-a răstit la ea, reproșându-i dispariția motanului, iar ea a început să plângă. Rareș a închis nervos, înjurând. Îi repetase de atâtea ori să nu lase fereastra deschisă fiindcă, în momentul în care pe plasă se așază o muscă, un țânțar sau orice alt fel de insectă, motanul lovește cu ghearele. Câteodată pe marginea balconului ateriza un porumbel, și-atunci Motănel se punea pe burtă și pândea, gata oricând să se repeadă. Dacă porumbelul nu își lua

zborul, motanul sfârșea ridicându-se cu labele din față pe geam. Însă Rareș știa că, dacă fereastra ar fi fost deschisă, era în stare să treacă prin plasa de țânțari.

De la etajul doi unde stă, Rareș a privit în jos spre parcarea dintre blocuri. Îi era atât de ușor motanului să evadeze, fiindcă la etajul întâi se găsea o copertină de vreo doi metri lungime care proteja intrarea din spate a unui salon de cosmetică. Copertina metalică se vedea destul de bine, fiind luminată prin ferestrele etajului întâi. Nici urmă de motan. S-a îmbrăcat și a coborât în spatele blocului. Era ora unsprezece și jumătate, toate locurile din parcare erau ocupate, nu avea decât să se uite printre ele, pe sub ele și să-l strige. Prin casă îl striga „Motă", el rârâia și venea imediat, numai că afară era cu totul altceva pentru un motan de un an de zile care fusese luat de pe stradă la o vârstă atât de mică. Rareș a simțit că-i dau lacrimile, și-a imaginat cât de speriat trebuie să fie motanul și, dincolo de asta, s-a gândit că, la 11 luni și jumătate de viață, nu e altceva decât un copil. A trecut un domn în vârstă cu un maidanez în lesă și Rareș l-a întrebat dacă a văzut un motan mare, vărgat. Abia rostind-o și-a dat seama că suna destul de stupid întrebarea. La cât de panicat trebuie să fie, s-a gândit Rareș, probabil că s-a băgat undeva unde se simte în siguranță și nu mai mișcă. A început să-l strige, „Motănel, Motănel", în speranța că îi va recunoaște vocea. S-a uitat pe sub mașini, s-a dezbrăcat, a agățat geaca de mânerul ușii de la intrarea în scară și a continuat să-l strige și să se uite pe sub mașini. La un moment dat i s-a părut că-l zărește sub o Skoda Octavia, însă era un bolovan. Ghena de gunoi a blocului se vărsa toată într-o încăpere mare, la parter. Ușa era închisă acolo, o deschideau dimineața cei care veneau cu mașina de gunoi, dar exista și un hol întunecos până la ușa cu pricina. Rareș a fost mirat că nu miroase urât și

că e curat în acel intrând. Motănel nu era însă nici acolo. Și-a amintit că are în portbagaj o lanternă. A trecut în partea cealaltă a blocului, a luat lanterna și s-a întors, luminând cu ea spațiile verzi, două mici grădini îngrădite unde nu se întâmpla mai nimic. Câteodată se jucau acolo câinii sub supravegherea stăpânilor. Motănel era de negăsit. Bietul Motănel, și-a spus Rareș. Pe telefon a găsit două mesaje de la taică-su. Erau atât de greșit tastate, încât abia se înțelegea ce-a vrut să spună. Trebuia să-i ceară scuze maică-sii. Avea două apeluri pierdute de la soră-sa și un mesaj: „L-ai găsit pe Motănel?". I-a răspuns: „Nu".

Urcând scările, s-a așezat pe trepte între primul și al doilea etaj și s-a gândit la ironia cu care putea fi privit: „Băi, îl știi pe ăla căruia i-a murit copilul?". „Da." „Acum a pierdut și motanul." Și dă-i râsete. Chiar era amuzant, și-a spus Rareș.

După două ore, în jurul orei două, a ieșit din nou în spatele blocului și l-a strigat mai bine de o oră pe motan. S-a uitat din nou pe sub mașini, până când au apărut doi polițiști și i-au cerut să se legitimeze. Le-a arătat legitimația de serviciu și le-a povestit ce se întâmplase. Cei doi l-au compătimit și i-au urat noroc.

A dormit o oră și ceva, visând că zboară peste cartier. La ora cinci, de dimineață, s-a urcat în mașină și i-a trimis un mesaj Deliei: „Chiar dacă e vorba de un copil mort, trebuie să facem partajul. El trebuie să rămână cu cineva, totuși".

A parcat în jurul orei opt la Fermineşti, în curtea popasului „La Diana", două pungi de Lays goale, luate de vânt, i-au trecut pe lângă cap în viteză. Pentru o clipă a crezut că sunt niște păsări mari și colorate, cu atât mai înfricoșătoare cu cât nu scoteau nici un sunet. „Camere – 80 lei" scria pe un afiș în dreapta ușii de la intrare, zidurile erau

vopsite proaspăt, firma luminoasă avea câteva becuri lipsă. Cu fețele lăsate în pământ, doi bărbați fumau lângă o mașină Dacia Duster parcată în apropierea intrării. Din cafelele pe care le țineau în mână ieșeau aburi. Rareș s-a plimbat pe criblură în spatele mașinii, dezmorțindu-și picioarele care nu erau amorțite, urmărind atent ce se întâmplă în jur, dintr-un ciudat impuls care-i spunea că-i vor fi de folos în curând.

Nu băuse cafea, nu mâncase, a vrut neapărat să plece, să fie pe drum, nici o clipă în plus în acea casă, nici o clipă în plus în oraș. Își cunoaște această stare pe care o aseamănă cu imponderabilitatea – plutește spre ceva, un șobolan orb în propria galerie săpată în perete, tot înainte, fără să gândească nimic. A ridicat ochii spre coroanele copacilor din jur. După câteva clipe, pe nesimțite, a părut că toate frunzele încep să se rotească, pata de cer albastru de deasupra urma să îl absoarbă ca o scurgere de canal. A lăsat privirea în pietriș, a tras din nou din țigară. Pe drum, la radio, o voce groasă și plăcută înșirase minute bune tot felul de povești despre un festival de teatru de la Botoșani. Ce fel de oameni sunt cei care sună la radio dimineața? s-a întrebat. Și-a imaginat o pensionară cu voce de fată tânără, o pensionară mereu veselă care fierbe toată ziua, în oale mari, oase și organe pentru câinii de la bloc și al cărei apartament miroase foarte urât. Și-a imaginat cum seara își scoate peruca și o așază pe un cap de lemn, în dreapta oglinzii din dormitor. În oglindă, spectatorul acestei scene ar vedea capul chel, cu fața ridată, al femeii bătrâne și capul de lemn, fără chip, al suportului. Femeia de la radio a zis că la ea în cartier primarul a plantat câțiva copaci pe care i-au furat unii noaptea. Apoi a vorbit despre politicienii care fură, aceeași lamentare din toți acești ani, și-a spus Rareș, sătul chiar de propria constatare.

Cine sună dimineața la radio, totuși? A fost un tânăr la un moment dat. Rareș și-a imaginat că lucrează pe mașinile de curierat sau pe mașinile care aprovizionează magazinele din centrul orașului noaptea, da, din categoria acelor oameni care cunosc orașul noaptea, și care acum, de dimineață, a parcat undeva în drum spre casă, și-a deschis o Cola și trage o țigară la volan, ascultând radioul. Tipul acesta a răspuns la câteva întrebări de cultură generală și a câștigat o sută de euro. „Cine a fost Ion Câmpineanu? Om politic. Inventator. Compozitor." A zis inventator. A fost ultima întrebare, cea care-l ducea spre o sută cincizei de euro.

Mașinile mari care treceau în viteză prin spatele lui pe șosea, la douăzeci-treizeci de metri, aduceau o cadență indiferentă în peisaj și valuri de miros de anvelope încinse. Vuietul lor se pierdea în întunericul pădurii din jur, un claxon puternic a trasat o direcție nevăzută, spre care ar trebui să se încoloneze totul. Bărbații au legănat subtil din capete spre el, și-au întâlnit privirile, așa cum sunt învățați oamenii în comunitățile mici să salute pe oricine. Rareș s-a prefăcut că privește undeva peste ei, apoi mai sus, spre vârfurile copacilor. Cei doi bărbați au fesuri negre pe cap și stau cocoșați peste jarul țigărilor. Rareș s-a gândit că așteaptă o mașină să-i ducă la muncă. E frig, iar asta face ca pădurea să pară și mai rece, vântul a suflat puternic și a născut un fel de vuiet. A stins țigara, a intrat în popas și s-a așezat la o masă pe latura de nord a restaurantului, la etajul unu. Deasupra, la nivelul doi, erau camerele de închiriat, chiar s-a gândit că nu ar fi o idee rea să stea acolo peste noapte la întoarcere. Mocheta vișinie de pe jos era întreruptă de bucăți mari de gresie albă, de pe pereți priveau câteva fotografii înrămate: New York, Paris, Moscova, alte metropole noaptea. O femeie scundă, mirosind puternic a deodorant, i-a adus cafeaua

și i-a zâmbit, rămânând în dreptul mesei. N-am nici un mesaj pentru tine, ar fi vrut să-i zică. A sorbit din cafea și i-a spus că este foarte bună, deși era doar o cafea obișnuită. Femeia, tânără și grăsuță, cu pielea albă și dinți frumoși, continua să stea în fața lui și să zâmbească, așa că Rareș i-a spus că e impresionant peisajul care se vede pe fereastră. Ea a dat din cap și l-a întrebat dacă vrea să mănânce ceva. De fapt, i-a cam poruncit să-și ia ceva de mâncare.

— Am o omletă foarte bună, a spus și i-a făcut cu ochiul, îndatorându-l.

— Bineînțeles, a spus Rareș. N-am mai mâncat de ieri. Femeia a făcut semn că se întoarce imediat și el a rămas mirat în urma ei, privindu-i fundul. Era mare, era perfect. Fundul i-a dispărut pe un culoar în partea dreaptă și a lăsat să se vadă dincolo de el, într-un colț mai întunecat al restaurantului, un cuplu: amândoi în jur de patruzeci de ani, el, scund, foarte bronzat, cu părul scurt dat pe spate, umed, ea, îmbrăcată cu fustă și o geacă de piele albe, pantofi cu toc, blondă. Kitschoasă reminiscență a nopții. Femeia mânca friptură de porc, cartofi prăjiți și murături, Rareș nu vedea prea bine din locul unde stătea. Tăia și mânca, depunea efort în manevrarea cuțitului, el fuma și o privea admirativ sau doar avea niște cute mai adânci în jurul gurii. O umbră tăia acolo tot decorul, înjumătățindu-i. Rareș s-a gândit cum, după acest mic dejun anormal, vor merge în cameră și bucățile de carne mâncate de blondă, în devălmășie cu cartofii prăjiți și cu murăturile, i se vor bălăngăni în burtă sub împunsăturile bronzatului, ca bilele acelor stupide *perpetuum mobile* cu magneți de pe birourile unor funcționari de bancă. I s-a cam dus pofta de mâncare, nu știe de ce a avut imaginea unei fripturi date cu mult fond de ten și a simțit mirosul înecăcios al chimicalelor arse ridicându-se din farfurie. Era

o congruență aiuritoare între bronzul acelui bărbat care fuma, șoldurile ospătăriței și omletă care, nu știa de ce, contrasta cu dimineața aceea rece de noiembrie. Pe fereastră, într-un țarc, se alergau doi iezi. O capră se ridicase în două picioare pe gard. Dincolo de țarc, un bărbat în vârstă privea spre pădure. După câteva clipe a dat din mână și dintre copaci a apărut un câine mare, negru și lățos, care a venit lângă bărbat, privind mai departe, împreună, spre pădure. Copacii, drepți, înalți, nemișcați, apărau întunericul din mijlocul lor.

Femeia cu geacă și fustă de piele albe a terminat de mâncat, și-a aprins o țigară, sorbea cu paiul din sticla de Coca-Cola, iar toate gesturile ei păreau să absoarbă plăcere din jur. Plăcerea consumului, a gustului, a masticației, a digestiei, plăcerea fumului intrând în plămâni și-a privirii cu ochi leneși, pe jumătate adormiți sau excitați. Imaginea îi plăcea lui Rareș, pe fundal ar fi pus resturile de mochetă și bucățile de gresie de pe jos, deasupra o coroniță din flori date cu gel, cum era părul tipului bronzat. Și-a amintit diminețile din filmele americane, când bărbatul îi aduce iubitei la pat micul dejun, iar ea se apucă să mănânce fericită. Bagă feliile de pâine sau croissantul în ea, așa, peste cina din seara precedentă, plus un fresh de portocale sau o cană de lapte sau o cafea. Au făcut dragoste în noaptea care s-a încheiat, după ce au mâncat la restaurant, au legănat cina în burți noaptea întreagă, au adormit-o ca pe un copil, iar acum își zâmbesc, bărbatul stă pe marginea patului, ea are o privire nesfârșită și în același timp mestecă, nu mai e nevoie să-și spună nimic, lumina e curată, puternică, urmează să sune la ușă intriga.

Două lămpi mari ard agățate în curte. Delia și soțul ei bătrân au ajuns acasă aproape de un sfert de oră. Au scos mai multe plase din portbagaj și au intrat cu ele în casă.

Rareș e în mașina lui, vizavi, puțin mai sus pe strada aceea de la marginea Brașovului. I-a așteptat mai bine de cinci ore, s-a gândit la Motănel, s-a gândit la perioada petrecută alături de copil și aproximativ alături de Delia, s-a gândit că va sta aici până spre miezul nopții, îi va scrie câteva mesaje urâte, iar apoi va pleca.

Sunt aprinse luminile în toată casa, în livingul mare de la parter, în cele trei dormitoare de la etaj. Umbrele lor se văd trecând prin dreptul ferestrei mari de la living.

Dincolo de casă, contururile munților ca niște spinări gigantice transformă realitatea oamenilor în ceva nu chiar atât de important.

În București e altfel. Seara, pregătirile de somn pe care le fac oamenii în cartier lasă un gust dulceag, înecăcios, blocurile nu pot să absoarbă oboseala de pe străzi și e acea oră indecisă când oamenii ar vrea și să bea un pahar, și să se uite la televizor, și să doarmă, și să facă dragoste. Aici nu e așa, se gândește Rareș. Delia a tras draperia din dreptul ușilor mari de termopan de la parter și, stând în profil, vorbește spre mijlocul livingului.

O privește atent, are părul vopsit blond-deschis, tuns până la umeri. Când era soția lui avea culoarea părului blond spre castaniu, însă același păr des, drept, sănătos și greu. Câtă grijă pentru păr, își amintește Rareș, îl spăla o dată la două zile, îl dădea cu tot felul de creme și balsamuri, iar când îl usca, foehnul răspândea în toată casa un miros ca de prăjituri.

S-au cunoscut pe un site de *dating*, 2to2.ro, și Delia a rămas însărcinată după prima seară în care au făcut sex și după ce fiecare în felul său luase decizia să nu-l mai caute pe celălalt. Numai că, peste un an de zile, Rareș a primit un telefon din partea ei. Nu avea vocea unei femei care ar dori o întâlnire și sex. Oricum nu la ora 14, în Cișmigiu, la „Păuni". S-au întâlnit la „Păuni", a văzut-o

venind pe alee dinspre Bulevardul Știrbei Vodă, împingând un cărucior portocaliu cu buline albastre. S-au așezat la una dintre mesele de tablă de lângă voliera păunilor. Delia i-a povestit că în seara aceea de 3 ianuarie a rămas însărcinată, doctorii i-au spus că anticoncepționalele pe care le lua au avut o problemă. A vrut să facă avort, dar nu a putut.

— Pur și simplu nu am putut, a spus zâmbind în fața puterii neputinței. În tot acest timp m-am gândit la asta: că ar fi nedrept, în primul rând pentru copil, în al doilea rând pentru tine, să nu îți zic. Așa că, uite, ți-am zis.

Rareș se uita ca amețit, i se părea necuviincios să fumeze, să se „simtă bine“ în timp ce ea vorbește despre toate astea și o aștepta să ajungă la discuția despre bani, despre acte și ce naiba ar mai trebui făcut. Oricum, un test de paternitate.

— Nu vrei să-l vezi? a întrebat ea și a întors căruciorul cu fața spre Rareș.

— Ba da, bineînțeles, a spus Rareș, cu gura uscată și fața transpirată.

Și-a spus că era un copil ca toți copiii, relativ urât.

— Cum îl cheamă? a întrebat Rareș.

— Victor.

— Victor?

— Mi-a plăcut mie Victor. Am avut și un bunic Victor.

— Nu știu pe nimeni Victor, sau nu-mi vine în minte, a spus Rareș.

— Știi acuma.

Delia era zâmbitoare, plăcută, cum nu fusese la prima lor întâlnire, când făcuseră sex. Avea sânii foarte mari și i se părea excitantă.

Jumătate de oră, cât au mai stat, ea i-a povestit că Victor e crescut de părinții ei, că ea s-a dus deja la muncă și că se îndoiește că va fi o mamă foarte bună, dar că

asta e. Însă nu a fumat, nu a băut în timpul sarcinii. Rareș o aștepta să aducă vorba de bani, ea îi povestea că niciodată nu-și dorise copii.

— Copiii sunt canibali. Și cred că e normal să fie așa, a zis ea.

Rareș o asculta fără să creadă nimic despre nimic, doar resimțea faptul că e tată în reprize scurte, ca niște frisoane. Nu voia însă chiar nimic de la el. A plecat, dusă a fost, iar timp de o lună nu a primit nici un semn din partea ei. Era convins că urma să sune, să ceară bani. A sunat el în schimb, exasperat de jocul murdar al acelei femei. Rareș și-a făcut timp să treacă să-l vadă pe Victor, i-a cunoscut pe părinții Deliei, și tot ce i se întâmpla era de un neverosimil amuzant. S-a trezit într-o după-amiază de iunie singur în parc cu Victor, printre alte mame și bunici. Mama Deliei l-a rugat să stea cu el, cât face ea cumpărături. Numai că nu se mai întorcea. A trecut o oră, au trecut două, așadar asta era capcana: îi puneau un copil în brațe. Femeii i se făcuse rău la Mega Image, fusese luată cu Salvarea, Delia a apărut disperată, iar el a calmat-o, e totul bine. La câteva luni, într-o seară, după o lungă plimbare prin parc cu Victor și Delia, el a vrut să rămână peste noapte la ea.

— Eu iubesc pe altcineva, a spus. Mi-a luat niște ani să-mi dau seama de asta.

Apoi a mai vorbit câteva minute despre ea și dragostea ei, însă calmă, deloc înflăcărată, cu tonul educatoarelor plictisite care repetă a mia oară aceeași poveste în fața unor copii mai mult adormiți.

— Nici sex? a întrebat Rareș.

— Nici. Să nu amestecăm lucrurile.

Le-au amestecat după o lună și ceva, când Rareș i-a luat pe amândoi într-un weekend la Brașov, când ea i-a mulțumit, spunându-i că s-a relaxat și că avea mare nevoie

de așa ceva. Pe la miezul nopții, Rareș a bătut la ușa ei, ea i-a deschis și l-a primit la ea în pat. Însă a doua zi de dimineață, Delia s-a comportat ca și cum nimic nu se întâmplase.

După moartea lui Victor, ea s-a mutat la marea iubire a vieții ei, Dan Negoescu, un bătrânel, și el chimist la fabrica de medicamente Zentiva. Îi fusese profesor, ținuseră mereu legătura, însă prostul habar n-avea că femeia aia grăsuță îl iubea. Și-a dat seama atunci când, disperată de moartea copilului, s-a aruncat în brațele lui. Între timp, Rareș simplificase mult povestea în mintea sa, convins fiind că nu pierdea nimic din absurdul inițial. După câteva săptămâni de suferință, moartea copilului i s-a părut atât de logică, încât ar fi vrut să o explice la tablă, cu creta.

Victor murise într-un accident de mașină împreună cu părinții Deliei. A intrat în ei un TIR în drum spre Ploiești. Când a aflat de accident, Rareș a mormăit ceva despre furnici. Și de-atunci tot avea să-și amintească: mângâiau furnici împreună în parc. Așa zicea Victor, într-o română stâlcită, că vrea să mângâie furnici. La un leagăn de la locul de joacă erau mai multe furnici mari, negre, foarte rapide. Rareș îi prindea câteva și el le mângâia. Mureau, invariabil.

Rareș a bombardat-o cu mesaje pe Delia, ideea lor principală fiind cu cine rămâne copilul mort. Ori dacă ar putea să-i explice mai pe larg de ce nu l-a dorit sau de ce nu a dorit să aibă o relație cu el. Erau doi grași, până la urmă, scria el, grașii ar trebui să țină unii la alții. Îi scria numai când se îmbăta și îi scria destul de des. Trecuse un an de la moartea lui Victor atunci când Delia a acceptat să se întâlnească cu el. L-a invitat la Brașov, în noua casă, în care locuia cu actualul soț, Dan Negoescu. Chimistul

bătrân, cum îl înmatriculase Rareș în propria minte. Tot în Brașov își deschisese și o mică fabrică de cosmetice.

Dan este un om care picură, și-a zis Rareș după nici o jumătate de oră petrecută împreună. Ca un robinet care nu se închide bine. Spunea mereu câte ceva, uneori în șoaptă, sărea în stânga și-n dreapta să așeze obiectele din jur, ca și cum toată lumea se legăna. Până și relaxarea lui avea gesturi politicoase ample, care avertizau asupra păcii care-l cuprinsese. Și ochelarii, da, ochelarii! Sunt unii ochelariști care se folosesc de ochelari ca să nu audă, și-a dat Rareș seama. Se prefac confuzi, li se strecoară o bâl-bâială în privire, clipesc alarmist și, chiar dacă sunt lângă tine, se încruntă, își încrețesc nasul, de parcă distanța prea mică i-ar împiedica să înțeleagă ce le spui. E diabolic moșu', și-a zis Rareș, legănat și el de băutură, odată cu lumea chimistului bătrân.

Delia era prosperă, se vedea asta, probabil nicicând nu arătase atât de bine. Cu siguranță mergea la salon, făcea tratamente, ce fac oamenii cu bani. Iar în curte, mai mult ca sigur mașina ei, se odihnea un Range Rover Evoque.

Pe Rareș l-a bucurat că Dan Negoescu avea spaimele generale, spaime din acelea mari, spaime cărora li se dă drumul în oraș când discută oamenii cu bani la cină cu alți oameni cu bani. Îi și vedea Rareș, după ce mănâncă „ceva ușor", că nu poți să stresezi seara colonul unui om din industria farmaceutică, comandând spaimele generale, iar chelnerii discuțiilor deschid porțile orașului și lasă niște animale mari și tălâmbe să treacă prin fața mesenilor: terorism, copii măcelăriți, clipuri de pe Internet, planeta moartă, democrația moartă, libertatea moartă.

Rareș a pus un pariu cu el însuși și l-a întrebat pe chimistul Negoescu dacă e preocupat de emigranții și negrii care vor cuceri Europa și o vor distruge. Era.

Chimistul a rămas mirat în spatele ochelarilor săi cu ramă neagră. Rareș a bănuit că are astfel de momente în care ochii – prinși nemișcați în acele rame – i se transformă în două mici tablouri, sau două mici desene pe care poți să le răzuiești. Să-i răzuiești cu unghia irisurile: *Necâștigător! Mai încercați.*

Delia ofta, căpătase un oftat foarte convingător, ce-i drept. La un moment dat, Rareș a simțit că presăra oftaturile acelea spre ușa de ieșire din casă. Special pentru el. S-au despărțit amical, nescoțând nici unul un cuvânt măcar despre Victor. A plecat de-acolo având în minte imaginea chimistului care, foarte chibzuit cumva, la sfârșitul mesei își aprinsese o țigară, vorbeau despre Europa care „nu se simte bine“ și în fiecare rotocol de fum, ca într-un mic șireang, fricile lui de fabricant de medicamente își băgau gâtul în tăcere, fără să-l îngrijoreze totuși prea mult.

De-atunci, Delia i-a răspuns foarte rar la mesaje și a evitat orice contact. Ea nu știa însă că, în acei trei ani de când se văzuseră ultima dată, Rareș mai venise de două ori pe strada lor și privise, la fel ca acum, umbrele din spatele draperiilor.

După moartea lui Victor, mânca încontinuu. De la 120 de kilograme a ajuns la 140. Se poza gol în oglindă și îi trimitea pozele Deliei, însoțite de mesaje de tipul: „Corpul meu are treabă, al tău ce face?“. Pielea îi plesnise pe burtă, pe brațe, pe șolduri și pe fese, uneori avea impresia că mâncarea îl făcea să delireze. I se făcea rău tot mai des de la cât mânca, vomita, zăcea și avea unul și același vis: era orb și se sufoca. Poate că omul respiră cel mai mult prin lumină, se gândea. În acel vis mergea pe străzi, iar în jurul său nu se auzea nimic. Știa că oamenii sunt acolo, undeva în jur, dar tac, iar tăcerea

lor îl îngrozea. De ce tac? se întreba, apoi începea să țipe: De ce tăceți? De ce tăceți?

Gândul că va muri așa, asfixiat de el însuși, l-a îngrozit în cele din urmă. S-a gândit că de fapt nici nu va muri, ci se va transforma într-un biloi de carne al cărui miez va fi format dintr-un ghem de vise incandescente și înspăimântătoare. Atunci și-a făcut curaj să meargă la doctor.

— Ești diabetic, analizele tale arată ca dracu'! i s-a spus.

S-a plimbat în lungul străzii, a văzut și alte case, și alte umbre mișcându-se în spatele altor draperii. Într-o curte mică, strivită între alte două curți mici, un bărbat fuma. Și-a zis că se vor duce dracului liniștea, frumusețea, siesta civilizației din care face și el parte, serile acestea în care Europa își poate construi nepăsătoare, cu stomacul plin, nenumărate sfârșituri, iar magazinele care fac rame de ochelari ca ale chimistului Negoescu probabil că vor dispărea și ele. Sălbaticii, săracii, refugiații nu au nevoie de vedere bună, ei se ghidează după primul impuls, care nu are cum să fie decât adevărat și atât. Pentru început vor mânca și ramele de ochelari, iar copiii lor, sălbaticii mici, vor arde furnicile civilizației cu lentilele. Pe bună dreptate, pe bună dreptate…

S-a întors în dreptul mașinii sale și s-a gândit ce i-ar mai spune chimistului: „Știi, Dane, mă atrag oamenii care fac tot posibilul să aibă spaime!". Ar zice asta zâmbind antipatic, știți, acel zâmbet pe care și-l montează unii ca să arate că știu mult mai multe decât ți-au zis, iar printre cele știute și rămase nespuse sunt unele informații rușinoase despre ceilalți.

I s-a făcut milă de ei doi: un bătrân care nu și-ar putea apăra, nu-și *va* putea apăra soția și o soție pe care Rareș a văzut-o mereu ca pe o ființă rătăcită.

Cu toate acestea are convingerea că el și Delia au fost acolo, la un pas, la un centimetru de-a merge spre altceva. Iar atunci când asta nu s-a întâmplat, copilul s-a evaporat. Nu putea să scape de acest gând.

S-au stins luminile la parterul casei, iar umbrele au apărut după câteva minute la fereastra unui dormitor. Delia a tras draperia și a privit afară. A rămas nemișcată câteva secunde. În curând lumina s-a micșorat în cameră, umbrele au dispărut.

A pornit mașina, a plecat, în capul străzii lor a făcut stânga spre București, iar în depărtare, o ieșire luminoasă din întuneric, se vedea benzinăria Shell de pe drumul național. Și-a spus că trebuie să cumpere țigări, o cafea mare, ceva de mâncat. S-a gândit la bietul Motănel. Oare mai trăia?

Cea mai mare teamă a lui este că va muri și nu-l va întâlni pe Victor. Dacă moartea e un câmp infinit, întunecat, unde nu se întâlnesc nici cuvintele, nici strigătele, cu atât mai puțin oamenii? Altă dată își imagina că moartea e o uzină imensă, dezafectată, ruginită, un fel de fostă lume abandonată sau ajunsă în faliment. De fiecare dată, în această versiune a fricii, acolo, dincolo, e întuneric, e umed și rece, iar Victor este îmbrăcat doar în pijama.

A intrat în București după miezul nopții, a făcut rondul la Casa Presei și s-a apropiat de Arcul de Triumf. S-a gândit cât de ușor i-ar fi să urce pe Arcul de Triumf. Ar fi de ajuns să le arate legitimația polițiștilor care păzesc dispozitivul, ar inventa ceva pe moment, cât de simplu ar fi. Iar acolo, sus, având Calea Victoriei în față, ar putea să ezite de câteva ori, să privească spre stânga, de parcă ar fi acolo o cameră de luat vederi.

S-a gândit să-i trimită un mesaj Emiliei: „E prea târziu?“.

14

Crima

Marius a venit la ea peste două săptămâni, aproape de miezul nopții, serios și obosit, înjurând o stradă în reparații. Și-a cerut iertare pentru ultima întâlnire, spunându-i că nu a vrut s-o judece sau să-i țină predici despre ce-ar fi mai bine cu viața ei și că atitudinea lui superioară fusese idioată de-a dreptul. S-au așezat la masa albă din bucătărie, Anastasia a destupat o sticlă de vin alb și a rămas tăcută o vreme. Marius zâmbea, s-a uitat pe telefon și a privit preocupat undeva în tavan, apoi a scris un mesaj.

— Să știi că aveai dreptate cu investitul, adică sunt atâtea feluri de-a avea dreptate în legătură cu astea. Însă și eu cred că voiam să te înfrunt. Ai doi copii, nu? l-a întrebat Anastasia, știind că are doi copii, însă era un semn al faptului că îl uita.

— O fată și un băiat, băiatul are 17 ani, fata 9.

— Te-ai gândit cum ar fi să mai ai un copil?

— Bineînțeles că m-am gândit după ce mi-ai spus. Ar fi ca dracu'.

— Tu ai o viață mișto? Îți place, îți iubești nevasta, nu știu, îți mai iubești nevasta?

— O iubesc, da.

— O să profit puțin de sarcina asta ca să îți pun câteva întrebări despre tine. Și nu prea poți să te superi.

— Nu mă supăr. Dar cum naiba s-a întâmplat să rămâi?

— Nu știu, fie s-a rupt prezervativul, fie… Nu știu, poate, nu știu, așa e dacă facem sex beți. Dacă te întrebi dacă mi s-a mai întâmplat, să știi că nu. Iar dacă te întrebi dacă e al tău, să știi că e al tău. Știi, nu ți-am cerut nimic, deși m-am întrebat câteodată dacă ar putea să fie mai mult între noi, da, așa, direct și patetic, însă chiar ai fi putut în tot acest timp de când ne știm să-mi răspunzi la mesaje și, poate, să mă întrebi și tu diferite lucruri. Nu, crede-mă, nu trebuie să spui nimic acum, nu cer vreo explicație, deloc, doar îți spun. Te pregătesc pentru alte relații. M-a deranjat însă mult că din atitudinea ta se vedea că eu aș fi cumva disponibilă oricând pentru tine și cam asta era tot. Deși eram disponibilă, adică voiam să ne vedem.

— Și eu m-am gândit cum ar fi să avem o relație. Adică o relație.

— Să o părăsești pe nevastă-ta sau cum?

— Da.

— Și ai ajuns la o concluzie?

— Da, am ajuns la niște concluzii. Spre exemplu, mă vedeam pe mine în grupul tău de prieteni de vârsta ta, prin „Contor“ și pe unde mai umbli tu.

— Cu hăinuțele tale de italian îngrijit? Eh, ai fi o apariție doar pentru amicii mei. Și ai mers mai departe? Cum ar fi?

— Nu. Nu am mers mai departe. Sincer, foarte sincer, nu am nici un chef de nici o relație. Și întotdeauna am considerat ca o mare greșeală faptul că m-am căsătorit. Mă uit și la Miruna – Miruna o cheamă –, am stricat totul, inclusiv pe ea. Și ea pe mine. Amândoi am creat un al treilea din noi doi care ne chinuie. Nu zic de vreun copil. Chiar dacă acum văd că suntem mai apropiați și, culmea, probabil ne vom apropia mai mult. Dar a fost o mega, mega-porcărie căsătoria.

— Copiii?

— Copiii, da, sunt senzaționali. Mă văd dedicându-mi lor viața peste câțiva ani. Să nu-ți sune aiurea. Pavel îl cheamă pe băiat și vrea să facă studiile afară. Anglia, Franța, oriunde. Mă gândeam că aș putea să vând ce am pe aici și să plec cu el. Un gând tâmpit, bineînțeles, și poate că foarte pervers și egoist: astfel aș divorța cumva de Miruna, nu? Aș fi departe de ea, aș scăpa. Însă gândul că Pavel o să plece mă ucide. Să-l văd doar de trei sau de patru ori pe an? Mi se pare inimaginabil.

— Auzi, dar când veneai pe la mine și probabil când te duci și pe la altele, ce-i spuneai, ce-i spui soției?

Marius a tăcut câteva secunde.

— Că am treabă, întâlniri de biznis, obligații, o cină la care trebuie să ajung, doctori care vin din străinătate.

— Nu insist, mă gândesc: mergi la hoteluri, că bănuiesc că nu e posibil pe la toate acasă?

— Depinde.

— Nu, că nu neapărat asta voiam să te întreb, cât tot procesul, să zic așa. Faci rezervare, mergeți acolo, apoi noaptea târziu, când pleci spre casă, te gândești că miroși, că ai fire de păr pe tine, te simți aiurea tu cu tine, cum e toată ascunderea asta?

— Mm, ce să-ți spun?

— Așa e, scuză-mă. Știi, anul trecut în vară am fost patru zile în Thassos, singură, într-o zonă rurală, foarte izolată, mult pământ cu vegetație săracă și soare, plaje sălbatice, bolovănoase, mă simțeam atât de departe de toate, iar toți cunoscuții mi se păreau oameni buni și de compătimit cumva, inclusiv eu. Probabil e de la soare: efecte secundare. Cu rimă, na. Ți-am zis, am crescut pe Dunăre, la țară, mergeam cu tata la pește, dar îmi plac betoanele, culmea, îmi plac orașele. Deși eu mă văd undeva pe malul unei ape. Așa, cum se văd oamenii, pe

acel ultim platou al vieții, după 60 de ani. Da, mă văd lângă apă, cu drumuri de praf și case răzlețe, un sat care la prânz, când e soarele puternic, pare pustiu, părăsit. Și tu mergi să înoți, ziceai, nu?

— Alergat, înot, ți-am zis, nu mare lucru, adică nu prea intens, dar o fac de două ori pe săptămână.

— Pe Dunăre ai fost? E o chestie Dunărea.

— Nu.

— Ca să vezi, tata, născut pe Dunăre, îți dai seama, crescut pe Dunăre, când l-au trimis în armată, tot pe Dunăre a ajuns. El se ruga, știi, cum se temeau alții, să-l trimită la mama dracului, unde se agață harta în cui, la Satu Mare. El asta voia, se săturase de sud și de căldură. Știi unde a făcut? La Turnu Severin. Însă i-a plăcut. Mai mult i-a plăcut Orșova. E un oraș aproape, tot pe Dunăre, unde se varsă râul Cerna. Știi unde zic?

— Da, da, știu.

— Superbă zonă. M-am gândit la un moment dat, știi, cum ar fi să fac un circuit cu locurile în care a trăit tata. Cum ar fi să meargă copiii, să fie un fel de turism ăsta, în locurile prin care au trecut, unde au trăit părinții lor. Un circuit. E o prostie patetică, probabil, și atât.

— Pare mai degrabă subiect de carte.

— Da, vreau să mă duc la Orșova. E munte și jos apa, e într-adevăr fantastic de frumos, am văzut poze.

S-a lăsat tăcerea, Anastasia a turnat în pahare și a desfăcut un pachet de Marlboro 4 scurt.

— Fumezi, bei? a întrebat-o Marius.

— Stai liniștit, am făcut avort. Da, așa cu tata. Taică-tu unde a făcut armata?

— Cum adică?

— Unde a fost trimis, unde a făcut armata?

— Nu a făcut, a fost militar de carieră.

— Dar tu?

— Eu am făcut-o, da.

— Unde ai făcut-o?

— Dă-o naibii de armată, ce porcărie!

— Da, așa e. Fac o paranteză din povestea cu armata: mama mamei mele, Ilinca, era o grasă simpatică, porcoasă la vorbă, cum îi spunea bunicu'. Ea nu spunea să faci sex, ci „s-o dai". „Dă-o, mamă, dă-o, îmi spunea, că timpul trece, pizda nu-i ca șunca, nu se termină. I-am zis și lu' maică-ta, dar ea a fost mai proastă, ea a zis să pună mâna pe unul care să-și bată joc de ea." Eh, mamaia Ilinca a avut șase copii, mama doar pe mine. Dar mama a făcut și ea un avort. Înainte de mine. Cu un an înainte de mine. Și asta e o poveste pe care mama mi-a spus-o mie, dar nu i-a spus-o tatei niciodată. Iar tata are o poveste pe care mi-a spus-o doar mie, iar mamei, niciodată. Despre cum a vrut să se sinucidă. Eu sunt singurul pod între aceste două povești.

Marius tăcea încurcat, sub lentile ochii îi erau mari și mirați. Se juca pe masă cu bricheta, rotind-o pe colțuri.

— Și să vezi: mama, la cinci ani, a căzut și și-a spart un dinte din față, eu, la cinci ani, am căzut și mi-am rupt un dinte din față. La șapte ani, ea a călcat cu piciorul într-un cui și s-a infectat, eu, la șapte ani, la fel. La 15 ani m-am operat de apendicită, ce crezi?… Exact, și ea la fel. Și tot așa mai departe, cu sarcina și cu avortul, aici însă cu o diferență de un an de zile. Mă gândesc: aceeași poveste ar fi fost cu celălalt copil dinaintea mea? Câteodată îți pot veni în minte atâtea povești încât e și păcat să afli adevărul. Poate ți se pare haotic ce ți-am povestit până acum.

Marius s-a uitat la telefon.

— Să ne vedem în zilele următoare, acum trebuie să plec.

— Acum zece zile am fost la Orșova. Acum șapte zile am fost la doctor și am scăpat de sarcină. Pentru că voiam să vorbesc cu tine fără să fiu însărcinată, știi?

Marius tăcea și o privea, mâna care învârtea bricheta pe masă s-a oprit.

— Ce s-a întâmplat la Orșova? a întrebat Anastasia.

— Ce să se întâmple? a întrebat mecanic și Marius.

— Să-ți spun: sunt singurul pod dintre două povești. Deci, povestește-mi, te rog! Ce s-a întâmplat la Orșova?

Marius și-a dat ochelarii jos, ochii lui mari au părut și mai mari, privirea rătăcindu-i în încăpere, parcă eliberată dintr-o colivie.

După ce mascații au dispărut luându-l pe bărbatul cu piciorul rupt, Anastasia s-a gândit că vorbise cu Izabela despre sarcină, iar el auzise cumva din apartamentul lui. Era imposibil, însă. Să spunem că ar fi existat o șansă la un milion ca așa ceva să se întâmple: ele să fi vorbit despre asta în baie, care era lipită de dormitorul apartamentului vecin, iar tipul să fi stat cu urechea lipită de perete. Dar de ce ar fi făcut asta? Vorbise cu cineva în lift și era și el în lift? Exclus. Cu cine? Vorbise ea pe holul blocului la telefon? Nu, nici măcar nu vorbise la telefon despre asta. Era limpede că nu-l văzuse pe individ, după cum era limpede că el se ascundea.

Până la ora 12 a aflat cine era tipul și despre operațiunea „Error 404“. Raluca s-a activat puternic auzind povestea cu mascații, tipul cu piciorul rupt, curentul întrerupt pe scară.

— Reține: rețea de hackeri, a făcut să dispară mulți bani din multe conturi, afaceri în Dark Web, o bubă mare e nenea ăsta, Ana, i-a zis Raluca. Și să știi că nu vom putea face mai nimic în emisiune.

Și Raluca i-a mai spus ceva: vreme de trei ani, bărbatul se făcuse nevăzut în Grecia. OK, asta explica o parte a misterului, însă de ce a venit să locuiască pe aceeași scară cu ea? Și cum explica, totuși, asta faptul că știa de sarcină? În nici un fel. Mai șefă și mai protectoare ca niciodată, Raluca i-a ordonat să se odihnească.

Anastasia s-a pus în pat, peste pătura groasă, cu fața în sus, și a închis ochii. S-a gândit la bărbatul cu piciorul rupt, s-a gândit la Lucia, italianca lui prostuță și plină de viață cu care, cel mai probabil, el nu se va mai întâlni niciodată. Însă ea va trăi în el și el va trăi în ea, despărțiți pentru totdeauna.

Aproape de ora nouă seara s-a ridicat din pat, s-a urcat în mașină și a condus șapte ore până la Turnu Severin. A băut o cafea mare cu lapte în Craiova, la un OMV parcă mult prea luminos, a mâncat două salate ambalate și s-a abținut să fumeze mai mult de trei țigări. Deși se hotărâse să facă avort, nu voia să rănească prin ceva copilul, care nu era copil, și toată situația asta o irita teribil. A ajuns în Turnu Severin și a oprit într-o parcare pustie din centrul orașului. S-a dezmorțit plimbându-se în jurul mașinii, i-a dat un covrig unui câine mic și blănos, și după o jumătate de oră s-a urcat înapoi în mașină și s-a culcat. A visat piciorul rupt al bărbatului de pe scară, doar piciorul, desprins de corp, și doi mascați care o păzeau în această activitate a privitului, ca și cum ar fi existat posibilitatea ca ea să fugă cu acel picior. Când s-a trezit se luminase, îi era frig și frică, de parcă odată cu dispariția întunericului rămăsese fără certitudini. A vrut s-o sune pe Izabela, s-o întrebe dacă greșește cu ceva, să-i povestească despre bărbatul cu piciorul rupt și poate că astfel, povestind, ar fi înțeles și ea mai mult, însă i s-a părut o acțiune obositoare de cum a scos telefonul din buzunar. A băut o cafea inimaginabil de proastă în colțul parcului, unde la

ora opt s-a deschis un chioșc de ziare. Alături de ea își beau cafeaua două femei mai în vârstă, cu măturile alături. S-a gândit la conversația cu procurorul și la faptul că va fi refuzată sau, de ce nu, nici măcar nu va ajunge să stea față-n față cu el. I s-a părut foarte amuzant să insiste în fața procurorului și chiar să se lamenteze dacă va fi nevoie, spunând „Vă rog, sunt o femeie însărcinată". Ciudat era că mai amuzant și mai nepotrivit decât „însărcinată" i se părea „femeie".

Ofițerului de la intrarea în Parchetul Judecătoriei Severin, Anastasia i-a spus că trebuie să vorbească cu procurorul Țura Costel într-o problemă personală, foarte-foarte urgentă. A arătat legitimația de presă, i-a spus de emisiunea *Vino să vezi!*. Nu de puține ori, în provincie mai ales, celebritatea emisiunii era un trafic de influență în sine. S-a gândit dacă să adauge sau nu că ar fi vorba de o chestiune „de viață și de moarte", ceea ce i se părea foarte tentant. A așteptat în curtea Parchetului, a fumat o țigară și s-a simțit prost, a scos din geantă un măr pe care l-a mâncat doar pe jumătate. Nu avea în ce să împacheteze jumătatea rămasă, așa că a mai mușcat de două ori din ea, apoi a aruncat-o la coș.

Procurorul Țura a apărut grăbit, i-a întins mâna respectuos și și-a cerut scuze că nimeni nu o invitase într-unul dintre birouri să-i ofere o cafea, o apă, orice, mai ales că afară e frig, mă rog, Anastasia îl lăsa să-și încarce recipientele provinciale cu vinovăție.

— Sunt însărcinată, a spus ea, mă plimb, îmi face bine.

Și-a trecut mâna peste burtă, ar fi vrut să râdă. Tonul fusese însă unul pacifist, împăciuitor, nu acuza pe nimeni de nimic.

— Chiar aș vrea să rămânem afară, dacă nu vă deranjează, a continuat ea, găsind în asta o logică, deși ar fi vrut să intre la căldură undeva, să bea un ceai cald.

— Deloc, a spus el. Spune-mi Costi, te rog.

— Ana, a zis ea și i-a zâmbit.

S-au plimbat în jurul procuraturii până au dat de niște conducte groase înfășurate în vată de sticlă, cu o alură foarte hotărâtă, ridicate la peste un metru de pământ.

Procurorul s-a strâmbat când a auzit despre ce era vorba, într-un mod în care arăta că e intrigat. A întrebat-o în ce relație este cu Dorelian.

— Dorelian?

— Tipul care a întrebat în vară.

— Aaa, Dorelian, a zis Anastasia. Relu îi spunem noi. Rude foarte îndepărtate. Lucrând în presă, mi s-a părut bun subiectul, despre asta e vorba. Doar că Relu, Dorelian, a plecat. Nu mai știm nimic de el de mai bine de două luni. Nu e nimic ciudat când vine vorba de Dorelian, pentru că ăsta e el: pleacă din când în când, își ia lumea în cap, prinde câte un contract în altă țară și la revedere. Știți, lucrează în IT.

— Am înțeles, pleacă, da, se fac bani buni.

— Exact, oricum ei sunt mai ciudăței, așa.

— Da, exact, a spus și procurorul. Trebuia să ne vedem a doua zi, însă nu a mai dat nici un semn. Mai ales că a insistat atâta pentru dosar.

— Ce dosar?

— Ce ți-a spus despre venirea lui aici?

— Mi-a spus că s-a întâlnit cu tine, că voia să te întrebe despre procurorul din '89 care a instrumentat cazul.

— I-am făcut rost de dosar. I-am dat dosarul, urma să ne întâlnim a doua zi, numai că nu a mai venit. M-a lăsat cu ochii în soare.

— Nu a mai venit?

— Da, nu a mai venit. Eu m-am simțit mai mult trădat personal, ca să spun așa, pentru că îmi plăcea de el,

stătuserăm de vorbă, ieșiserăm la o bere, îmi povestise despre familia lui din Franța.

— Aaa, da, familia lui din Franța, da.

— Și a dispărut. Știi ce stabiliserăm?

— Nu.

— Să scriem împreună o carte. El e un fel de autodidact, eu sunt un scriitor pasionat. Am trei romane polițiste scrise. Două publicate deja la Timișoara. Am fi putut să scriem împreună despre acest caz. Câte complicații scriitoricești nu poți să creezi plecând de la asta… Mai ales că, imaginează-ți, nu s-a scris despre așa ceva.

— Dar a dispărut.

— Treaba lui, până la urmă. Însă i-am dat o copie. Mi se părea interesantă teoria lui. Cunoști povestea, nu? În mare, măcar.

— O cunosc, da, cred că destul de bine.

— Lucrurile, spunea el, sunt cât se poate de simple de fiecare dată: cine să vrea ca acel cadavru să dispară? Dacă a fost viol și crimă, evident că cei care au comis violul și crima. Adică unul dintre soldați. E calea cea mai simplă.

— Așa e, corect.

— Dar întrebarea e legată de izotermă. De unde izoterma? Aici e întrebarea. Operațiunea de la Orșova, să-i spunem așa, a fost copiată unu la unu după Operațiunea „Trandafirul“ de la Timișoara. Nu poate fi o coincidență, e imposibil. Îți spun argumentele lui, care mi se par juste. Dacă nu poate fi o coincidență ca, în decurs de câteva ore, fără nici o legătură, de la aceeași întreprindere să plece același tip de mașină în același scop sinistru, înseamnă că cineva care știa de Operațiunea „Trandafirul“ a pus și asta la cale. În interes personal, de data aceasta. Cine știa de Operațiunea „Trandafirul“? Un grup restrâns de ofițeri. Trebuia găsită doar legătura dintre unul dintre acei ofițeri

și unul dintre soldații care au adus cadavrul în noaptea de 16 decembrie. Bum!

— Un tată și un fiu?

— Sincer, când am văzut că nu mai dă nici un semn, m-am speriat. Pentru că tipul părea OK, dar, până la urmă, nu știam cine e. Ar fi putut să mă mintă. Am crezut că fac o faptă bună și atât. Dacă nu era cine spunea că e? Dar știi ce m-am gândit mai departe: hei, așa trebuie să scriu eu în roman. Și complic totul mai departe, tipul, adică Dorelian, făcând parte dintr-o conspirație mai mare. Nu te mint, am trecut pe hârtie un plan.

— Un tată și un fiu, nu?

— Am o mare rugăminte: vino pe la noi. Să te cunoască și soția. Poți să stai la noi dacă nu pleci azi, avem o casă mare. Dar vino măcar la prânz. Îmi iau și eu liber. Ea e casnică, noi nu avem copii. Ne străduim să facem, dar nu poate să păstreze sarcina. E o bucătăreasă excelentă.

Nu se mai oprea.

— OK, bine, mulțumesc pentru invitație. Cum să nu? a completat Anastasia, dându-și seama că e nepoliticoasă într-un context care nu o avantajează deloc.

— Sun, îi spun că venim.

— Mai ai dosarul, nu? Îmi poți face și mie o copie, te rog?

— Da, dar îl are și Dorelian. Nu ți l-a dat?

— Nu a apucat, cine știe pe unde umblă. Și se confirmă? Există un tată sau un fiu, un nepot și un unchi sau așa ceva?

— Există: soldatul David. De partea cealaltă, la Timișoara, participant activ la Operațiunea „Trandafirul", e generalul David. Am căutat, de curiozitate, omul a fost judecat, condamnat la doi ani cu suspendare. A murit nu mult după aia.

— David și mai cum?

— Marius David îl cheamă pe soldat. Nicolae David pe general. Alo, iubi, să-ți spun, am o surpriză pentru tine. Vin spre casă cu cineva acum.

Procurorul vorbea cu soția la telefon, privind-o zâmbitor pe Anastasia. Anastasia încerca și ea să zâmbească.

— Și cum ați dat de ei?

— Când am intrat în NATO s-a făcut o bază de date cu toți cei care au făcut armata din '80 încoace, știi, încă s-ar fi putut apela la ei.

— Și i-ai spus și lui Dorelian, nu?

— De fapt, Dorelian mi-a zis că există o astfel de bază de date. N-am apucat să îi mai spun, că a dispărut.

Așadar, și-a zis Anastasia, a făcut astfel încât să mă trimită aici.

Procurorul avea o soție încercănată și foarte expansivă, din cele care-și povestesc problemele de sănătate la infinit și care s-a minunat și s-a tot minunat auzind detaliile cazului. Anastasia s-a gândit că era imposibil să nu le fi auzit și în vară, ceea ce făcea comportamentul ei de acum de-o politețe aproape maladivă.

Locuiau într-o casă mare și frumoasă, mult prea mare pentru doi oameni. Femeia amenajase la etaj o cameră de joacă pentru copii.

— Eu sper, sper. Vreau ca în primăvară să mergem la Viena să facem un tratament. Mă rog, eu.

Anastasia dădea din cap, neștiind ce să spună.

— Dar Anastasia e însărcinată, a spus bucuros procurorul, apărând de pe un hol lung și luminos.

— Felicitări, cât mă bucur, a spus soția lui. De puțin timp, nu?

— Patru săptămâni.

— Să fie sănătos, să vă bucurați de el.

— Mulțumesc mult.

Cât a durat masa și au vorbit despre cele întâmplate în '89 la Orșova, femeia a tot repetat:

— Ia uite, se face pielea de găină pe mine.

Anastasia vedea în supa de pui, altfel incredibil de bună, cu tăiței de casă, o bucată dintr-un copan cu „piele de găină" pe el.

Când procurorul a pronunțat pentru a nu știu câta oară numele David, Anastasia a oftat prelung, a tras aer în piept ca și cum se pregătea să țipe, însă nu a spus nimic. A întrebat unde e toaleta. S-a privit secunde bune în oglinda din baia soților Țura. Avea nevoie de chipul din oglindă, de simpla ei prezență inofensivă. În minte i se formula o problemă foarte complicată: trebuia să accepte faptul că acele e-mailuri primite de la un necunoscut cu o lună în urmă trebuiau să stea alături de Marius și de sarcina din uterul ei, simțea că fundalul vieții sale dădea o lovitură de stat în viața sa urmând să devină povestea principală. Chipul din oglindă reprezenta ultimul bastion de apărare, îi era dor de ea ca de cineva încă prezent, dar care avea să plece pentru mult timp sau pentru totdeauna. Alături de oglindă era o fereastră mare care dădea spre curte și spre o pădure cu arbori scunzi. Dincolo de pădure se vedea Dunărea. Dinspre toate acestea pulsa o cantitate considerabilă de nepăsare, ceea ce a avut darul s-o liniștească. De ce nu David, de ce nu un copil, de ce nu acest cuplu infertil într-o casă mare la marginea pădurii? Până la urmă, lipsa de sens poate să justifice orice. Viața nu e ca Dunărea, viața curge în toate direcțiile. A vomitat străduindu-se să-și țină părul cu mâna dreaptă, înjurând în gând. Când s-a întors la masă, procurorul îi scria dedicații pe cărțile lui.

A plecat de acolo cu credința fermă că nu va mai mânca niciodată supă de pui sau musaca și că niciodată

nu va mai suporta ca cineva să spună: „Uite, se face pielea de găină pe mine“.

— Îți dai seama că acolo a fost ceva, e limpede, dar nu ai un cadavru și au trecut 30 de ani, spusese procurorul.

— Dar s-a prescris fapta?

— Nu. Faptele de omor nu se prescriu. Însă nu ai un cadavru.

Procurorul i-a trimis pe e-mail dosarul cazului, așa cum îl făcuse procurorul în ’89. Ea nu a plecat spre București, nu a rămas în Turnu Severin, s-a urcat în mașină și s-a dus la Orșova. Bătea vântul, era frig, a mers dintr-o parte în alta a orașului, pe faleză, parcă asigurându-se că se afla într-un perimetru sigur. A urcat două străzi spre mănăstire și a oprit mașina în fața unității militare. Dincolo de clădirile unității, construite în terasă, se vedea Dunărea și peste Dunăre, care ai fi zis că era hrănită de o lumină din adâncuri, se vedea, negru și crestat, malul sârbesc. S-a cazat la pensiunea „Pluta“, care era mizerabilă și unde o doamnă în vârstă, cu păr roșu și înfoiat, a asigurat-o că a doua zi va fi vreme frumoasă, ca și cum asta ținea de prezența ei la acea pensiune și nu la alta.

În cameră mirosea a mucegai, a deschis fereastra larg și a lăsat aerul rece să pătrundă înăuntru. Nu și-a dat jos geaca subțire de fâș, s-a înfășurat într-o pătură groasă pe care a găsit-o în dulap și s-a așezat pe scaunul de plastic de pe balcon. În port se vedeau lumini colorate, în amonte Dunărea era neagră și se pierdea între șiruri de munți abrupți. O înfiora gândul că undeva pe-acolo, cu aproape 30 de ani în urmă, atât de tânăra „verișoară“ Carla a fost violată și apoi ucisă. După cum o înfiora gândul că acum fata aceea ar fi fost o femeie de cincizeci și ceva de ani. Acolo, undeva acolo, se întâmplaseră toate, iar la ora asta Marius David, foarte probabil, e la vreun restaurant din

București sau la casa lui de pe malul lacului Snagov, făcându-i cuiva capul mare cu vinul pe care tocmai urmează să-l desfacă.

Sirena unui vapor a șuierat puternic, Anastasia și-a spus că, înainte de orice, chiar a doua zi, dacă se poate, trebuie să facă avort. Copilul, care nu era încă un copil, era proba materială inacceptabilă a unui alt curs al vieții.

— Înregistrezi?

— Nu fi prost!

— Vrei să publici ceva, vrei să faci ceva cu asta?

— Nu. Nu o să fac nimic. Și nu înțeleg de ce ești atât de agresiv tot *tu*. Ți-e mai ușor dacă-ți pun eu întrebări? s-a repliat pe poziții mai pașnice Anastasia.

— Stai să mă spăl pe față, a zis Marius.

A mers la toaletă, s-a spălat pe față și când s-a întors și-a pus ochelarii la ochi, a băgat pachetul de țigări în buzunar și a spus:

— Hai cu mine! Lasă-ți telefonul acasă.

— Cum vrei. Dar ești un fraier.

Au parcat la intrarea în Parcul Carol, printre multe alte mașini ale celor care veniseră la restaurantele din jur. Din când în când, câte un cuplu gălăgios trecea pe lângă mașina lor.

Marius și-a desfăcut o cutie de Cola, și-a aprins o țigară și a început:

— Ce știi, de fapt?

— Că taică-tu e general de armată…

— A fost.

— …că ai făcut armata la Orșova, că ați prins o fată care voia să treacă Dunărea, că ați violat-o și că ați ucis-o. Voi, cei trei care patrulați în seara de 16 spre 17 decembrie. Apoi taică-tu te-a luat la Timișoara a doua zi și a șters toate urmele. Mă rog, aproape toate.

— Cum a făcut asta?
— Ce?
— Ce urme a șters?
— Faci pe prostul?
— Nu. Nu fac pe prostul, nu râd de tine. Știu povestea doar până într-un punct. Eu am vorbit ultima dată cu taică-meu când am plecat în armată. Nu a venit la depunerea jurământului. A venit doar mama. A fost o vară tâmpită. Umblam mult pe-afară, nu prea aveam chef să învăț, aveam impresia că știu materia, lipseam de la meditații, aveam și bani, că-mi dădea mama fără ca tata să știe, mă încurcasem cu o tipă, una căsătorită care mă cam făcea de bani, dar nu-mi păsa, făceam sex, era bine. De prin clasa a zecea, relația cu taică-meu se stricase. Până atunci nu pot să spun că aveam o relație, el lipsind aproape toată ziua de acasă. Dar de atunci s-a stricat. Mă vedea că-mi lăsasem părul să crească, umblam cu unii și cu alții despre care el nu știa sau îi considera golani, aș zice chestii normale. Și din partea lui, și din partea mea. Însă o acuza mereu pe mama pentru comportamentul meu. Tu ești vinovată, tu stai cu el toată ziua acasă, tu nu știu ce… Iar mama suferea, ceea ce mă făcea pe mine să-l urăsc și mai mult. M-a lovit de câteva ori, da, însă nu pot spune că mă bătea. Nu după standardele de atunci. Câteva palme. Bineînțeles, îmi pălmuia orgoliul și simțeam că o pălmuiește și pe mama, cea care privea și plângea. Dacă ești casnică, spunea tata, atunci fii casnică, ai grijă de casă. Prietenul meu cel mai bun, Ticu – Constantin E. Constantin, pe numele lui întreg –, șmecheraș descurcăreț care aducea blugi de afară, video-uri, țigări, m-a rugat să-l împrumut cu niște bani, că avea o datorie, n-am pus prea multe întrebări. Ideea e că mama nu a putut să-mi dea, a crezut că o mint, așa că am apelat la tipa aia căsătorită, Lelia. I-am zis că primește și dobândă la ei. Nici ea nu avea

cine știe ce bani, însă știa unde ținea bărbatu-său banii. OK, am mers la ea acasă, mi-a dat banii, dar când să ies din casă, soțul, la ușă. M-a bătut, aia urla, a bătut-o și pe ea, au venit polițiștii, mă rog, milițienii. Tata m-a scos din scandalul ăla, însă am avut un mare scandal în familie. Urlete, plânsete, a scos mașina de tuns să mă tundă la chelie, mă rog, a vrut să facă asta. L-am lovit, așa ochelarist cum eram și firav. A înnebunit de furie, mama s-a băgat între noi, a fost horror. Nu am mai dat la nici o facultate, tata spunea că armata mă va disciplina, eu voiam să mă răzbun pe el arătându-i că mă doare-n cur de armata lui, așa că am ajuns în armată la Orșova. Nu a vrut să mă țină acolo, aproape, în oraș, nici nu aș fi acceptat, dar nu m-a trimis nici la mama dracu'. Îți dai seama că toți fiii de generali, de colonei și alții, mai mici chiar, făceau armata în Timișoara. Asta așa, ca să știi cum se face că am ajuns la Orșova.

— Și în noaptea aceea?

— În noaptea aceea eram cu un sergent și cu încă un soldat. Era a treia sau a patra ieșire pe Dunăre. Până atunci făcusem planton la Institutul Geografic. E undeva pe dreapta, pe drumul care duce spre mănăstire. E aiurea ce-ți spun, dar s-a întâmplat totul foarte repede, aveam impresia că sunt paralizat și că sunt forțat să asist la toate câte s-au întâmplat.

— Știi că asta sună a scuză.

— Știu, dar așa a fost. Și trebuie să mă crezi că așa a fost. Nu știu cum naiba s-a pregătit fata aia de trecut Dunărea, nu știu care era planul exact, cred că habar n-avea de ce face sau cineva a învățat-o al dracului de prost. Adevărul e că auzisem în companie de cei care aleg să treacă iarna – e mai întuneric, vizibilitatea e foarte scăzută, nu mai patrulează nimeni pe lângă apă, e totul înghețat. Ideea e că sergentul, Goran, neam de sârb, o

namilă cu palmele cât lopata, a prins-o exact când să intre în apă. Avea o cameră de tractor pe care o umflase, avea o vâslă mică de plastic și era îmbrăcată în costum de scafandru, izolator, peste care avea o salopetă de fâș, cum au copiii, e foarte posibil să fi fost confecționată în casă, nu mi-am dat seama. Mi-e greu să cred că am fi putut s-o vedem dacă ea nu ieșea de după niște tufișuri acoperite de zăpadă chiar când noi am coborât pe plajă de pe drumul de deasupra plajei, la vreo douăzeci de metri de apă. A fost pură nimereală, dar tot rămân la impresia că ea nu știa ce face. Nici nu știu dacă se ascunsese acolo în cursul zilei sau cu o zi înainte, din ce am auzit erau mai multe tactici. Până la urmă, toate aveau nevoie de un dram de noroc măcar.

— Și ce s-a întâmplat după aia?

— Din kilometru în kilometru era înălțat câte un foișor. Le știi, probabil, verzi, la zece metri deasupra pământului. Acolo au dus-o. Eu am rămas jos, nu am urcat în foișor.

— De ce au urcat cu ea în foișor?

— Habar n-am. S-o percheziționeze, m-am gândit. Goran era un mare băutor și un tip de-ăsta imprevizibil – îi pusese unui soldat cuțitul la gât, îl bătuse pe unul și-l băgase în spital. Un infect care seara ne punea să ne dezbrăcăm, să ne punem cravate de pionier la gât, nu știu de unde dracu' le avea, și să defilăm prin fața lui spunându-i bancuri. Iar el bea și fuma și râdea.

— Și tu de ce ai rămas jos, ți-au spus ei?

— Da, Goran mi-a zis: „Puțane, stai aici. Vezi că s-ar putea să mai fie cineva". A făcut mișto.

— Nu ai auzit nimic?

— Normal că am auzit. Am auzit-o pe fată plângând, însă m-am gândit că plânge, na, din cauza a ceea ce urma să i se întâmple pentru că fusese prinsă. Am urcat după vreun sfert de oră, pentru că mi s-a părut că stăteau de

prea mult timp. Atunci l-am văzut pe Goran peste ea, cu nădragii în vine, și pe ălălalt, pe „puțan", alături, fuma și bea dintr-o sticlă mică. *Maruse*, hai, mă, și tu! mi-a zis „puțanul", Mirică îl chema. Aproape că am căzut de pe scară. Goran a strigat la mine să urc, i-am zis că nu urc. Atunci de ce ai urcat? m-a întrebat. Și m-a mai întrebat dacă vreau bătaie. Apoi au coborât toți trei. Fata s-a uitat la mine, eu la ea, nu știam ce să zic. Îmi amintesc fața ei roșie, cu buza spartă. O să-i dăm drumul lu' domnișoara, că e fată de salon, a zis Goran. Exact așa a zis. Fata a făcut câțiva pași, iar atunci Goran mi-a cerut pușca. Am întrebat de ce, mi-a zis să i-o dau. I-am dat-o, a armat și a tras. A împușcat-o. Mirică a căzut în genunchi, ce-ai făcut, Gorane, ce-ai făcut? Taci dracu', a zis Goran, că dacă-i dădeam drumul, asta se ducea la Miliție. I-am zis că e nebun, că o să ajungem toți la pușcărie. A râs, mi-a spus că a fost împușcată în timp ce încerca să treacă Dunărea. „Puțanii, hai, aruncați fata în apă, apoi aduceți-o aici." I-am zis că nu mă ating de nimic. Mi-a tras un pat de pușcă în cap și am căzut. Sincer, am crezut atunci că mă omoară și pe mine. Și cred că m-ar fi omorât. Doar că nu m-am mai mișcat. Am rămas lat, ca și cum aș fi fost leșinat, simțeam sângele șiroindu-mi pe ochi și pe obraz. Am auzit doar cum au tras-o pe fată și au băgat-o în apă. Atunci m-am târât ușor pe drum până am ieșit din raza lor vizuală și am luat-o la fugă. L-am auzit pe Goran strigând în spatele meu: „Puțane, nu fi cretin, curtea marțială te mănâncă!", ceva de genul ăsta.

Am fugit până în oraș, vreo șapte kilometri, iar dincolo de baza de pregătire a canotorilor era un telefon public. Nu mergea, însă. Abia în centru am găsit, la hotelul „Dierna". Am alergat pe străduțe, nu pe faleză, de teamă să nu mă întâlnesc cu vreun echipaj de Miliție. Am sunat acasă, tata nu era. L-am prins, în sfârșit, la Statul-Major, mi-a spus că

în Timișoara se întâmplă lucruri ciudate, începuse revoluția, știi. Mi-a zis să vorbesc repede, că nu are timp de mine. I-am povestit ce s-a întâmplat, mi-a zis să mă duc la unitate, să nu vorbesc cu nimeni, să nu cumva să vorbesc cu vreun milițian, să fac pe mutul, să zic că mi-e rău, să vomit, să fac în așa fel încât să se vadă că mi-e rău, să fac pe nebunul dacă e nevoie, orice. Pentru că în câteva ore o să vină el. M-am dus la unitate, tot așa, pe lângă blocuri, să nu mă vadă cineva. Nu aveam nici arma la mine, era ca dracu'. M-a luat în primire un căpitan de acolo cu care vorbise deja tata, m-a ținut la infirmerie, mi-a spus și el să nu scot o vorbă. Mi-a spus că se întorsese și Goran, care a zis că am tras eu într-o fată care voia să treacă Dunărea. Adusese pușca mea în unitate. Cumva, m-am liniștit.

— A venit?

— Cine, tata? Nu, nu a venit el, era imposibil să părăsească postul, a trimis pe cineva, un doctor care m-a luat. M-a luat de acolo și asta e tot ce știu. Și nu numai că nu a venit atunci tata, dar nici nu l-am mai văzut. Nu l-am mai văzut niciodată. Mi-am terminat armata într-un spital militar, unde mă țineau din cauza unui virus stomacal. Mă vizita doar mama, supărată. Era supărată și pe mine, și pe tata. Știam că o dezamăgisem și pe ea, până la urmă eu fusesem centrul preocupărilor ei. Eșuase, viața ei era un eșec. Toată treaba cu libertatea, cu adio comunism, nici pentru mama, nici pentru tata nu a însemnat nimic. Din contra, pe tata avea să-l omoare ce s-a întâmplat la Revoluție, iar pentru mama a fost ca un lung exil. Ne-am mutat la București, nu a mai vrut să știe de tata, de Timișoara, de nimic. Au divorțat cu câteva luni înainte să moară tata, după ce a fost condamnat, iar când a auzit că a făcut stop cardiac și a murit, mama a zis: „Din cauza lui". Însă asta a fost tot, nu am mai știut nimic de Orșova

și ce s-a întâmplat acolo după plecarea mea, dacă s-a întâmplat ceva. Tu știi?

— Da, știu.

I-a povestit încântată.

Când a tastat primele litere ale adresei de e-mail, pe lângă sugestia întregii adrese, i-a apărut și un *reminder* legat de un draft salvat cu săptămâni în urmă, mai exact la două zile după ce aflase că e însărcinată. Nu era așadar nici un mister, din acel draft aflase hacker-ul de sarcina ei. Din moment ce nu i-l trimisese lui Marius, ea rămăsese cu impresia că nici nu exista. După cum îi era atât de ușor să ajungă la ea dacă îi spărsese lui căsuța de e-mail.

Acum i-a scris încă un e-mail din lungul șir de e-mailuri fără răspuns.

„Hei, sunt pe insula Katajanokka, la est de Helsinki. A fost o zi extraordinar de rece și de frumoasă. E totul nins, acum văd pe fereastră că ninge din nou, bătrânul profesor de sport s-a culcat deja, deși e abia ora 7. Simt că e îngândurat, apăsat de întâlnirea cu fii-su. Mâine mergem cu feribotul pe insula Suomenlinna, unde e pușcăria, de fapt un oraș al deținuților. Mă mir că e acolo și el, totuși, însă înțeleg că e într-un soi de perioadă de probă. A zis că nu vrea să aibă de-a face cu jurnaliști, dar că nu-l deranjează dacă e filmat de la distanță. Nu a vrut să asist la întâlnirea cu taică-su, ceea ce, oricum, nu aș fi făcut. Dacă nu mă lasă să-i pun întrebări, nici nu mai contează atât de mult. Încă nu știu cum voi face materialul, pentru că nu voi avea decât filmări cu ei doi, dar fără cuvinte. Mi-am luat o zi ca să vorbesc cu un psihiatru de aici, în Helsinki, și încă o zi pentru rudele soției. Poimâine sau mâine seară, voi vedea, o să trag niște minute de interviu cu bătrânul, poate chiar aici, la hotel, deși sper să găsesc niște locuri mai mișto. Să-ți povestesc de închisoarea

deschisă de pe insula Suomenlinna. Atât de previzibil: sunt mari probleme cu turiștii care invadează pur și simplu orășelul-pușcărie. De câteva ori, poarta cea mare de intrare a fost închisă. Nu te trimite cu gândul la un fel de Grădină Zoologică? Altfel, nici nu-ți pot spune, rata de recidivă – au vreo douăzeci de închisori deschise, adică tip oraș – e de doar 20%, față de 70% în SUA.

Acum ies să mă plimb, să trag o țigară, să beau ceva. Să văd dacă vrea și Cristi, cameramanul. Sigur vrea. E al naibii de scump totul, dar e infinit de frumos pe-afară. Pe cât de urâtă e limba asta imposibilă pe care o vorbesc cei de-aici. Pare că ar vorbi o limbă normală, dar invers, fiecare cuvânt de la coadă la cap. Am impresia că era un astfel de joc în copilărie. Cel puțin în a mea.

Pa.

Ana“

Anastasia amestecase puțin poveștile cu bună știință. A doua zi s-a trezit la ora șase, a bătut la camera 317, de unde bătrânul i-a răspuns răgușit și, prin ușa întredeschisă, a scos o față șifonată.

— Ne vedem jos în 15 minute, i-a zis Anastasia, el a aprobat din cap.

Au luat micul dejun într-o sală imensă și prea albă pentru cei care au nevoie de timp dimineața ca să se reacomodeze cu viața, așa cum era Anastasia. Profesorul de sport s-a tot uitat în stânga și-n dreapta, s-a minunat de cât de dezbrăcați umblă nordicii și la un moment dat s-a rătăcit în drum spre toaletă. În schimb, a mâncat omletă, crenvurști și patru gogoși. Anastasia a strecurat două croissante în geantă, înfășurate în șervețele, și a băut două cafele mari cu lapte și gheață. Cameramanul a coborât direct în parcarea hotelului.

— Eu, dimineața, dacă nu mă cac, sunt un om mort! a zis.

— Cât timp nu ceri ajutorul e OK, i-a spus Anastasia.

L-au așteptat în mașină cât a fumat o țigară. Anastasia l-a întrebat pe bătrânul Marin dacă e bine, bătrânul i-a zâmbit încurcat. Cameramanul și-a mai aprins o țigară, moment în care Anastasia nu a putut nici să se mai enerveze pe el, a râs.

— Alex e un tip al naibii de simpatic, a spus ea, iar bătrânul, de alături, a scos un mormăit.

Mircea Marin, copilul criminal, era internat în centrul de detenție pentru deținuții cu probleme psihice, în Santahamina. Își aștepta tatăl pe o bancă de lemn masiv, într-o grădină mică acoperită de sticlă. Stătea de vorbă cu un asistent de culoare, care s-a ridicat și s-a îndepărtat atunci când cei trei s-au apropiat. La vreo zece metri de bancă, Anastasia și cameramanul s-au oprit, iar bătrânul, timid, s-a desprins ca un modul lunar, plutea încet spre fiul său inexplicabil. S-a oprit însă și el și a privit înapoi spre Anastasia câteva secunde. Apoi bărbatul a pornit din nou.

Și-au dat mâna, băiatul s-a tras mai într-o parte a băncii și i-a făcut semn tatălui să se așeze. Anastasia privea în stânga și-n dreapta, încercând să tragă cu ochiul spre scenă de pe bancă, fără să lase impresia că se holbează sau că e atentă la ce se întâmplă acolo. Trebuia să le ofere intimitate, atât cât putea să ofere prezența unei camere de filmat. Și-a pus ochelarii de soare, deși în acea grădiniță de sticlă soarele abia dacă intra, în imediata apropiere fiind doi copaci înalți. Cameramanul filma, tatăl și fiul vorbeau. Bătrânul își ținea mâinile în poală, păreau două șireturi deznodate. După câteva minute s-au ridicat de pe bancă și au ieșit în curte. Până să ajungă în curte însă, Mircea Marin a venit spre Anastasia și spre cameraman și le-a întins mâna. Anastasia s-a prezentat și i-a spus că vorbiseră la telefon și pe e-mail. El a dat din cap și a zis

că-i pare rău. Anstasia nu a știut ce să spună, îi venea să mormăie, cum făcuse bătrânul mai devreme în mașină. N-ar fi rău, s-a gândit pe urmă, să existe un astfel de ghem de sunete, social acceptate, care să însemne: „Da, OK, mă rog, înțeleg, cum zici, și eu, și mie". Toate la un loc și, poate, multe altele. Bărbatul avea părul castaniu și rar, o frunte înaltă și pielea de pe față foarte fină, de bătrânică, de mamaie, și-a zis Anastasia. Ochii albaștri și cuminți îi dădeau un aer adormit. Purta o jachetă albastră, cu o balenă brodată în partea stângă.

În curtea mare, cu alei de beton și pământ înghețat între ele, era și cald, și frig cumva, Anastasia avea senzația că lumina puternică îi mănâncă ochii. Deși purta ochelarii de soare, îi curgeau lacrimile, avea nasul înfundat și părul îi ardea pe cap. Din când în când, câte o pală de vânt făcea ca totul să fie din nou suportabil. S-a dezbrăcat de geacă, a rămas într-o bluză de trening. În fața ei, la câțiva metri, bătrânul profesor de sport se încăpățâna să pară mărunt și copleșit, deși era mai înalt decât fiul său. Fiul Mircea avea niște craci imenși, la capătul cărora apăreau bocancii ca doi bolovani negri și colțuroși. Anastasia l-a văzut pe bătrân că încetinește pasul și se oprește. A scos de la piept câteva poze și i le-a arătat fiului. Cameramanul ocolise pe o alee paralelă și îi filma acum pe cei doi din față. Anastasia s-a grăbit să iasă din cadru, sărind și ea pe o altă alee, în partea dreaptă, spre gardul de sârmă al clinicii-penitenciar. Bătrânul i-a arătat lui Mircea pozele și a început să plângă. Fiul se uita la el ușor contrariat, cum te-ai uita la cineva care-și face nevoile în public. Anastasia a văzut că băiatul se dă o jumătate de pas în spate, ca nu cumva să fie asociat cu acea rușine. A întins totuși mâna și a luat pozele din mâna bătrânului. Le-a băgat în buzunarul gecii și s-a îndepărtat. Bătrânul și-a șters lacrimile, cu spatele la Anastasia. S-a întors spre ea apoi și i-a

spus că asta a fost. Anastasia nu a știut ce să-i răspundă, l-a întrebat pe Alex, pe cameraman, dacă rămâne să mai ia cadre. A rămas. Ea și bătrânul au mers la mașină, acolo unde au stat tăcuți câteva minute.

— Venim și mâine? a întrebat Anastasia.

— A zis că vorbim diseară. Să-l suni.

Anastasia a ieșit să fumeze, după ce a căutat și a găsit un post de radio cu muzică.

I-a lăsat pe cei doi să se întoarcă la hotel, cu un mic ocol însă, după ce au condus-o pe ea pe partea de est a insulei, de unde a luat feribotul spre Suomenlinna. A stat pe punte, la nivelul doi, unde bătea vântul ca dracu', însă nu putea să nu-și amintească de drumul de la Portsmouth spre Isle of Wight. Își ținea gluga gecii cu mâinile pe cap, să nu i-o zboare vântul, și privea întinderea Golfului Finlandei. Știa că undeva spre apus, la mare depărtare totuși, e Tallinnul, iar mult mai în est, Sankt-Petersburgul. A sosit aproape de ora trei după-amiază, soarele rămăsese agățat undeva în asfințit. A ajuns la închisoare rapid, cu un autobuz încălzit în care mai erau doar trei oameni, dintre care doi dormeau. Pe insulă exista un submarin transformat în muzeu. „Vesikko" se numea submarinul, singurul supraviețuitor al Tratatului de pace de la Paris, din 1947, atunci când Finlanda a trebuit să-și scufunde întreaga flotă. A fost păstrat „Vesikko", un fel de animal împăiat, s-a gândit Anastasia. Uitase să-i scrie despre el lui Marius în seara precedentă și să-i reamintească de cazematele de pe Canalul Mânecii. În închisoare era un fel de petrecere dată în cinstea pompierilor de pe insulă. Anastasia a intrat pe poarta deschisă a orașului-închisoare, în fața căreia doi turiști americani își făceau selfie-uri.

Bărbatul pe care venise să-l întâlnească stătea de vorbă cu alți doi la o masă mare de lemn, în fața casei cu numărul 33. Era încă la distanță de el și pentru o clipă

s-a gândit să plece. Pur și simplu, să-și facă și ea un selfie și gata, apoi să treacă pe la submarinul „Vesikko“, unde să facă alte poze și să cumpere câteva suveniruri. A fumat o țigară și apoi s-a îndreptat spre masa celor trei bărbați. Apropiindu-se, s-a gândit că ea o să-i spună că e Anastasia Stoica, el o să se prezinte ca Goran Zakici și poate o va invita înăuntru să discute, însă ea îi va zice că ar prefera să se plimbe. Anastasia îl abordase spunându-i că televiziunea ei face o emisiune cu românii deținuți din Finlanda. Omul a stat puțin pe gânduri la telefon, apoi a zis că vrea o mie de euro. Anastasia a râs, a spus că era o sumă fixă pentru fiecare deținut: 300 de euro. Avea banii la ea.

Goran Zakici împlinise 50 de ani în octombrie, trăia de patru ani în Finlanda, după zece ani petrecuți în Germania ca șofer de TIR. Tot cu un contract de șofer ajunsese și în Finlanda. Omul era dependent de jocuri de noroc și jefuise două femei pe stradă, noaptea. L-au prins a doua zi de dimineață. Era divorțat, avea un copil de 20 de ani, pe care, în e-mailul pe care i-l trimisese Anastasiei, ca răspuns la cel în care ea îi ceruse să-și povestească foarte pe scurt viața, îl numise „leul meu, are coamă ca un leu“.

Mai avea câțiva pași și ajungea lângă el.

Cuprins

1. „Chestia cu singurătatea“ 5
2. Not Found 404 25
3. Dragă Anastasia 48
4. Nea Petrică 55
5. Terapia Bowen 78
6. Dragă Anastasia 114
7. Copilul criminal 130
8. Important e să transpiri. 161
9. Dragă Anastasia 172
10. Viața se schimbă, Anușca! 185
11. Claude Bourdin. 210
12. Celălalt apartament 217
13. Motănel 228
14. Crima 243

proză EGO

au apărut:

Mihai Buzea – *Gastarbeiter*
Dan Coman – *Parohia*
Mihaela Perciun – *Cenușă rece*
Ioana Baetica Morpurgo – *Schije*
Mircea Țuglea – *Grazia*
Bogdan Răileanu – *Tot spațiul dintre gândurile mele*
Dinu Guțu – *Intervenția*
Cristian Fulaș – *Cei frumoși și cei buni*
Dan Alexe – *Pantere parfumate*
Carmen Firan – *Umbra pierdută*
Cătălin Pavel – *Chihlimbar*
Cosmin Leucuța – *Hoodoo*
Sebastian Lăzăroiu – *Omatidii*
Iulian Ciocan – *Dama de cupă*
Cristian Fulaș – *Fâșii de rușine*
Anca Vieru – *Spulberatic*
Lucia Dărămuș – *Convoiul mieilor*
Ohara Donovetsky – *Casting pentru ursitoare*
Andrei Dósa – *Ierbar*
Dan Miron – *Ascultă muzica. O fugă*
Dorina Rusu – *Râsul*
Radu Părpăuță – *Rămas-bun*
Tudor Ganea – *Porci*
Kocsis Francisko – *Un roman într-o gară mică*
Mihai Buzea – *Jimmy*
Cezar Amariei – *Zilele noastre mărunte*
Ioana Scoruș – *Freud Museum*
Adrian G. Romila – *Apocalipsis*
Andrei Crăciun – *Și fericirea era obligatorie*
Alina Nelega – *ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat*
Sebastian Lăzăroiu – *Zilele lui MM*

Diana Bădica – *Părinți*
Carmen Firan – *În apele facerii*
Cristian Fulaș – *După plâns*
Vlad Drăgoi – *Mica mea inimă de om singuratic*
Tudor Ganea – *8*
Mariana Gorczyca – *Dincoace și dincolo de tunel. 1945*
Dan Coman – *aceste lucruri care nu se vor schimba niciodată*
Cezar Paul-Bădescu – *Frica de umbra mea*
Iulian Bocai – *Constantin*
Maria Manolescu – *Vânători-culegători*
Dan Ciupureanu – *Biroul de Întrebări Ridicole*
Mihai Buzea – *Recrutorii*
Lavinia Braniște – *Sonia ridică mâna*
Mihai Radu – *Contaminare*

în pregătire:

Alexandru Potcoavă – *Viața și întoarcerea unui Halle*
Ionuț Chiva – *Kids are not OK*

www.polirom.ro

Lector: Mădălina Ghiu
Coperta: Radu Răileanu
Tehnoredactor: Gabriela Gheț̆au

Bun de tipar: octombrie 2019. Apărut: 2019
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266
700506, Iași, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

IMPRIMERIILE DAVID

Iași, Șoseaua Ștefan cel Mare și Sfânt 67-69, 700498
Telefon: 0232 276221, Fax: 0232 232588
www.imprimeriiledavid.ro

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA